

EREC REX

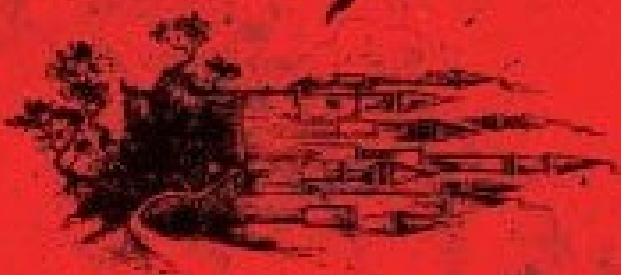
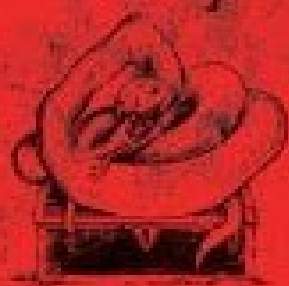
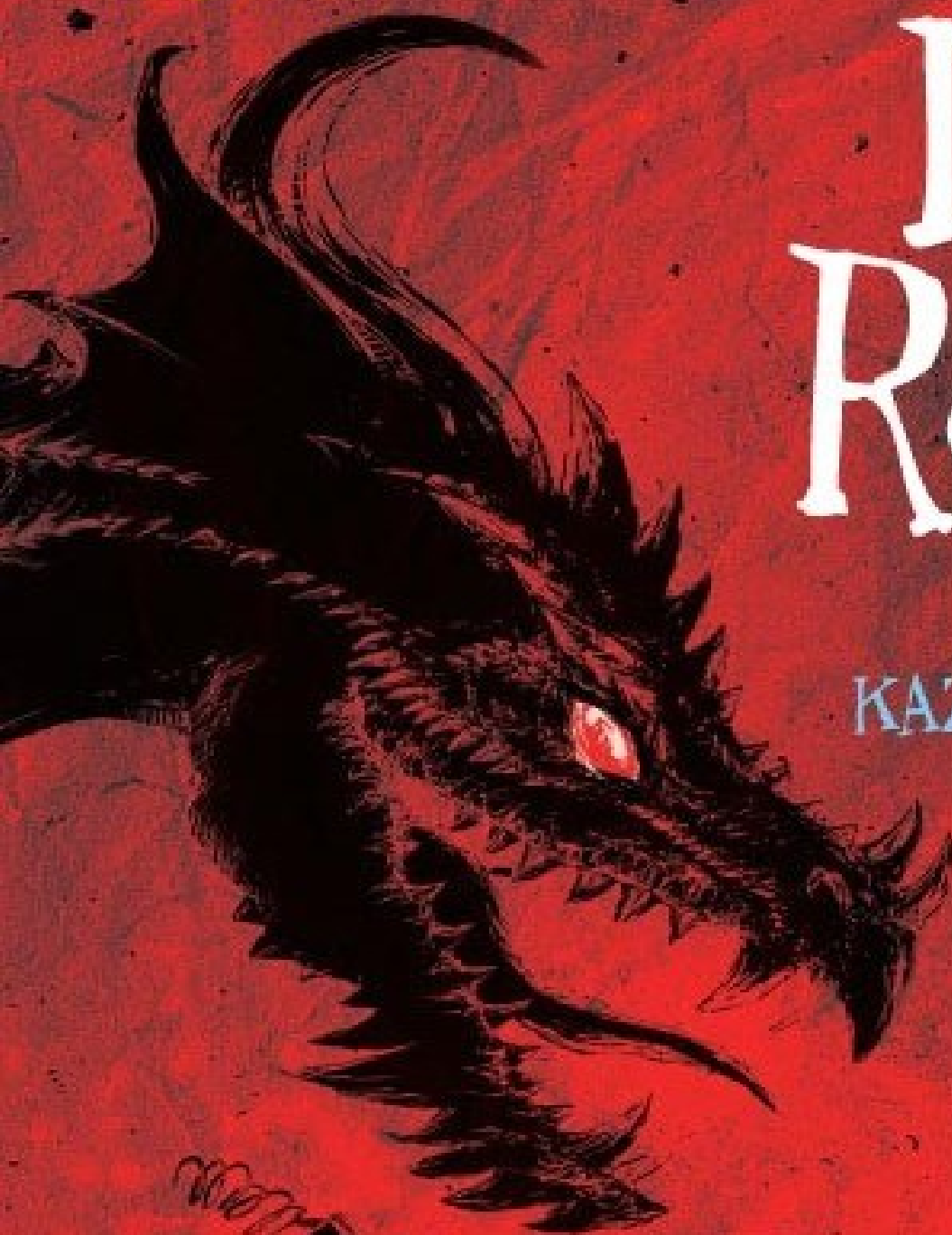
TRUYỆN KỶ ẢO

Mắt Rồng

KAZA KINGSLEY

Nhóm dịch Phương Nam

2

NXB Hội Nhà văn

Mắt Rồng Phần 2

Kaza Kingsley

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG MƯỜI TÁM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI CHÍN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI BA](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN](#)

[PHẦN KẾT](#)

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Bữa tối có món gà lôi rừng, bánh ngũ cốc, dâu rừng, hạt dẻ, một đĩa salad rau thái nhỏ, xúp quả mâm xôi lạnh, và vịt quay. Erec ngạc nhiên làm sao nó lại ăn ngon miệng đến vậy. Nó tự hỏi không hiểu có phải khẩu vị của mình đã thay đổi từ khi đến đây không.

Sau món bánh kem, Erec và Bethany lên vào lầu đài. Erec đi Giày Êm, mũ tàng hình nhét trong túi.

“Mình dám cá là tui mình không thể hỏi ai đó kho vũ khí nằm ở đâu được,” Erec nói.

Bethany hỏi một chị hầu gái trong sảnh, “Cho em hỏi, ở đây có cái sơ đồ lầu đài nào không ạ?”

“Sơ đồ?” Chị hầu gái bật cười. “Không ai dạo chơi mà lại phải cần đến một cái sơ đồ cả, đúng không cung?”

“Nhưng mà những thứ ở các phía khác thì sao ạ? Em biết phía tây là khu nhà vua ở, phòng ngai vàng và các phòng họp quốc gia. Thế có gì ở phía nam không ạ?”

“Có quá nhiều đi ấy chứ,” chị hầu đáp. “Thôi, chị có việc phải làm đây.”

“Thế có thư viện không hả chị?” Bethany vẫn chưa chịu buông tha.

“Chắc chắn rồi, ở phía đông ấy.”

“Phòng khiêu vũ thì sao ạ?”

“Vài cái, dĩ nhiên...”

“Có một phòng ngai vàng nữa phải không chị?”

“Cung mới nói là nó ở cánh tây đấy thôi. Giờ thì để chị đi nào.”

“Một cái kho vũ khí? Có cái kho vũ khí nào không ạ?”

“Dĩ nhiên là có một kho vũ khí.”

“Nó ở đâu thế chị?”

Chị hầu gầm gừ, “Khu phía nam. Thôi thế là đủ rồi đấy.”

“Cuối của phía nam, đúng không ạ?”

“Phải.” Chị ta bước đi, miệng không ngừng làu bàu. Bethany nháy mắt với Erec.

“Được đấy.”

Hai đứa cầm đầu đi thẳng về phía nam. Ở đó toàn những cánh cửa cao bằng gỗ hồ đào chạm trổ, cao khoảng bốn mét rưỡi. Chúng đẩy ra và bước vào một hành lang ngắn. Hai cái cửa gỗ sồi có biển ghi “Kho Vũ Khí Thường” và “Kho Vũ Khí Phép Thuật.” Những mảnh vỡ của một bộ áo giáp vương vãi trước cửa.

Một giọng nói lạnh lùng cất lên, “Ai đó?”

Erec và Bethany liếc quanh. Không có ai ở đây cả.

“Ai đó?” Giọng nói nghe to hơn lúc nãy, có vẻ như đang tuyệt vọng.

“À... Rick Ross và Bethany Evirly,” Erec trả lời.

“Mật khẩu?”

“Tôi... tôi không biết.”

“Thế thì xéo đi,” giọng nói nghe không giống như một người đang đùa giỡn tí nào.

“Nhìn kìa,” Bethany chỉ vào đầu của bộ áo giáp đang nằm vương vãi dưới đất. “Nó nói đấy.”

Cái đầu kim loại rỗng bất động như không muốn bị phát hiện. “Xin chào?” Erec hỏi. Không có tiếng trả lời.

Erec chậm chậm sờ vào cánh cửa của kho vũ khí thường, cái đầu áo giáp ngoảnh nhìn theo. “Dừng lại! Không được vào.” Bàn tay kim loại lập tức vung thanh kiếm lên.

“Tụi này chỉ muốn ngó một tí thôi.” Bethany sờ vào cửa. Vài mảnh kim loại loạt xoạt trên sàn, nhưng chỉ có một mảnh di chuyển được là bàn tay không cầm kiếm. Nó bỏ lồm ngồm bằng những ngón tay đến chỗ Bethany, chộp lấy mắt cá chân con bé và bóp mạnh.

Bethany thét lên và đá chân loạn xạ, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt. Erec lấy hết sức bình sinh cạy mấy ngón tay đó ra. “Đau quá,” Bethany dậm dậm chân và cố kéo bàn tay ra.

“Ta sẽ buông ra nếu các người chịu đi.” Cái đầu dường như khoái chí lạ thường. Một lát sau, Erec và Bethany vẫn không chịu đi, bàn tay vung kiếm xĩa vào người Erec. Cả thanh kiếm lẫn cánh tay rơi loảng xoảng xuống đất, nhưng cánh tay lại hấp tấp chộp lấy kiếm và vung lên lần nữa.

Erec vồ lấy thanh kiếm và đá văng cái tay rớt gãy kia vào một góc. Thằng bé giơ thanh kiếm lên và thọc mạnh vào bàn tay kim loại đang bóp cái cẳng chân Bethany.

“Không,” con nhỏ rút chân lại. “Bộ ấy muốn chặt què chân tớ à?”

“Vậy thử kiểu này xem sao,” Erec lách thanh kiếm vào giữa mắt cá chân của con bé và những ngón tay sắt rồi giật thật mạnh. Vài ngón tay rơi ra.

“Tốt hơn đấy,” Bethany thở mạnh. “Tiếp nhá,” Erec đưa kiếm vào lại và kéo văng những ngón tay bằng một cú giật sắc bén. Bàn tay rời hẳn mắt cá chân Bethany, để lộ ra cái cổ chân đỏ bầm với một vết đứt dài từa máu.

“Mình xin lỗi,” Erec vừa nói vừa đá phốc một phát nữa. Thì ra cái tay rớt xuống đất hồi nãy đang bò tới định tóm lấy thanh kiếm lần nữa.

“Tớ ổn rồi. Đi thôi.”

“Người đã hủy hoại bàn tay ta rồi,” cái đầu sắt khóc lóc. Bethany và Erec mở cửa kho vũ khí thường. “Ra khỏi đó ngay!” Cái đầu la lên. “Đừng tưởng ta không theo được các người. Ta mà tóm được thì các người có hối cũng không kịp đâu.” Erec trợn mắt lên.

Kho vũ khí rộng rinh gần như trống rỗng, chỉ có vài cái tên lửa và mấy khẩu súng cối. Một cái xe tăng lớn và dăm ba cái tàu chiến bọc thép nằm trong một khu vực trông như một cái sân khép kín ở phía sau. Trên sàn có những dấu vết khiến cho hai đứa có cảm giác như đang có rất nhiều người đứng xung quanh chúng.

“Nhìn mấy cái giá trống trơn này nè,” Bethany nói. “Trông như vừa có một cuộc chiến tranh và

họ không kịp bổ sung vũ khí vậy.”

“Mẹ mình nói kho vũ khí chỉ hiện ra trong trường hợp khẩn cấp thôi.”

“Ồ, coi mấy thứ bị bỏ qua này.”

Vài cái tên lửa nằm trên những chiếc xe tải nhỏ xếp hàng dọc bờ tường. Hầu hết những chỗ trống gần đó vẫn còn dấu vết của những cái giá đỡ. “Này, lại đây,” Bethany vẫy vẫy tay. Những cái bao bố lớn có chữ “thuốc súng” nằm gần đồng áo khoác phòng không và mấy khẩu đại bác.

“Ôi không. Mình quên mang túi mất tiêu rồi,” Erec nói.

“Không sao, tớ có túi áo đây,” Bethany nói. “Ấy cần bao nhiêu?”

“Hai cốc.” Chúng lấy mũ tàng hình ra và đổ đầy thuốc súng vào túi áo. Tay chân và quần áo hai đứa bắt đầu nhem nhuốc.

“Có cái chậu nào ở đây không ta?” Bethany xoa xoa hai bàn tay cho số thuốc súng còn dính lại rơi vào bao bố.

Bỗng nhiên bộ áo giáp què quặt la hét inh ỏi, và cửa bật mở. Erec và Bethany rút vào phía sau chõng áo khoác phòng không, kéo vài cái che lên đầu. Erec đội mũ tàng hình lên.

Có tiếng bước chân tiến lại gần. Rồi tiếng hai người nào đó nói chuyện. Một giọng thì thầm khàn khàn, “Lấy hết chỗ vũ khí gài thắt lưng còn lại. Đừng quên những cái giá bán tự động đấy. Chúng ta đã có nhiều súng trường tấn công và tên lửa An Ninh rồi. Đằng kia là lựu đạn và mìn, vớ hết đi. Ta sẽ lấy tất cả những thứ ta cần ở kho vũ khí phép thuật. Khi ba người của chúng ta thắng các cuộc thi và có được vương trượng, chúng ta sẽ có tất cả những gì mình cần. Chúng ta sẽ bao vây Thần Quốc trước, rồi đến Diêm Quốc và cuối cùng là Hải Quốc. Với những cây vương trượng đó, không gì có thể cản nổi chúng ta.”

Một giọng nói quen thuộc rên rỉ, “Có chắc Rock sẽ là một trong số những người chiến thắng không ạ?”

Bethany ném một cái nhìn vào chỗ mà có lẽ là Erec đang tàng hình, phía trước vết bẩn trên tường. Rayson!

“Tất nhiên rồi,” cái giọng thì thầm rít lên.

“Và điều gì xảy ra nếu hòn đá không thét lên ạ?” Rayson hỏi.

“Ai thèm bận tâm đến việc hòn đá thét lên,” tiếng thì thầm đáp lại. “Mọi người sẽ đón chào những vị vua mới, không ai để ý đâu. Chỉ cần làm đúng phần việc của ông và mọi thứ sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch. Khi Hoàng tử Thầy Pháp có được những cây vương trượng, không kẻ nào dám chống lại chúng ta nữa.”

“Thế còn Ward Gamin thì sao ạ?” Tiếng Rayson vang lên, dù ông ta đã cố gắng nói thật khẽ.

“Ta sẽ tổng cổ nó đi trước buổi chung kết. Đừng lo.”

“Nếu bọn nhỏ không thắng cuộc thi thứ tư thì sao ạ? Chúng ta không thể kiểm soát được thằng nhóc đó.”

“Chúng nó sẽ thắng,” giọng nói thì thầm có vẻ mất kiên nhẫn. Bỗng nhiên, một tiếng rít chói tai dội xuyên qua phòng, nghe giống như một vụ đụng độ giữa nữ thần báo tử với một con ma sói đang giận dữ. Erec dán chặt người vào tường, nín thở.

Giọng người nói thầm có vẻ hoảng sợ, “Cứ làm đi. Chỗ khác đang cần ta.”

Tiếng bước chân rón rén xa dần, để mặc Rayson lại giữa những giá đỡ vũ khí cầm tay. Erec liếc nhìn quanh chỗ áo giáp phòng không, thấy Rayson đang quăng những khẩu súng trường, súng lục và khiên giáo vào thứ gì đấy như là cái túi tàng hình.

Bethany kéo Erec lui lại. “Nếu ông ta cũng thấy ấy với cái mũ như lão Ugry thì sao?” con bé thì thào.

Rayson hát ư ử những đoạn chẳng đâu vào đâu. Những vũ khí nhỏ kêu loảng xoảng khi ông ta ném chúng vào túi, càng lúc nghe càng gần hơn. “Xem nào. Mình sẽ quay lại lấy mấy cái này sau. Cái quái gì ở đây thế này?” Tiếng kim loại va vào loảng xoảng trong cái túi chắc đã đầy. “Cái gì đây, thuốc súng à? Bừa bãi thật. Được rồi, cho mày một câu hô biến là xong. Tiếng bước chân Rayson đi ra xa. Một cái chăn dày rơi xuống, trùm đồng bao thuốc súng và biến mất cùng với những cái bao này luôn. Erec cảm thấy mép chăn chạm vào mình.

“Hừm,” Rayson đứng ngay trước mặt chúng. “Áo giáp phòng không.” Ông ta ném vài cái vào bao tải. Tim Erec muốn nhảy thót ra ngoài. Nó và Bethany đang cò mình bên dưới đồng áo. Bethany trông thật đơn độc đáng thương... trừ khi Rayson không thể nhìn thấy Erec.

Erec giậm mạnh một chân lên sàn. Có tiếng rầm rầm ở lối ra sảnh.

“Khỉ thật,” Rayson vẫn đứng yên. Erec nện mạnh bằng cả hai chân và có thêm tiếng ồn ran lên ngoài cửa. Rayson chạy ra với hai tay không.

“Nhanh lên, đội mũ vào,” Erec nói. “Đi thôi.”

“Nếu tụi mình mà bị phát hiện đang đội mũ là coi như xong rồi đấy.”

“Nếu Rayson biết bọn mình đã nghe thấy những gì ông ta nói, thì tụi mình cũng tiêu luôn.”

Bethany đội mũ lên. Khi hai đứa chạy ra cửa, Erec nắm lấy cổ tay Bethany để biết chắc con bé đang ở đâu. Nó chạy huỳnh huých, gây tiếng ồn dọc sảnh và trong kho vũ khí phép thuật. Không thấy Rayson đâu cả. “Cẩn thận đấy,” Bethany thì thào. “Ông ta có thể tàng hình. Biết đâu ông ta cũng đang ở đâu đó.”

Trên lối vào, bộ áo giáp sút mẻ què quặt la chối lói, “Ta biết các ngươi đang ở đây!” Bị báo động, hai đứa chạy về phía nam. Trên hướng lên sảnh, chúng nghe thấy một tiếng “ối” rõ to. Rayson đứng trước Balthazar Ugry, trông có vẻ như ông ta vừa bất thành linh gặp lão Cố vấn Tiên tri cau có.

Rayson đang nói với Ugry, chỉ chỗ họ chắc chắn đã nghe thấy tiếng rầm rầm mà đôi Giày Êm của Erec gây ra. Erec và Bethany chạy xuống một bên sảnh và giấu biến cái mũ tàng hình đi.

“Trốn tạm đây đã nhé,” Erec nói, và hai đứa xông vào cái phòng gần nhất. Cả hai lập tức bị hít chặt vào bức tường bên phải chúng.

“Oái. Cái quái gì vậy, cứ như là một bức tường nam châm kỳ dị vậy nhỉ?” Bethany cố đẩy thân mình ra.

Erec ngồi trên bức tường, gần như đã hoàn hồn trở lại. “Đây là một trong những phòng không thay đổi trọng lực.” Con mắt thật của Erec chăm chú nhìn vào bóng tối. Một cái bàn bi-da treo giữa sàn. Nó ắt phải được neo giữ xuống dưới. Mọi thứ khác, những cây gậy chơi bi-da, những quả bóng, bàn và đồ chơi trong các giá xung quanh phòng được treo trên các cột cạnh tường.

“Làm thế nào để ra khỏi đây bây giờ?” Bethany đứng trên bức tường và nhảy lơi chơi để với lấy cánh cửa ra vào nhưng vô hiệu.

“Đừng vội,” Erec nói. “Hãy đợi Ugry và Rayson đi đã. Bạn có ngạc nhiên vì Ugry ở đây không? Bạn có nghĩ lão ta chính là cái gã nói thầm trong kho vũ khí không?”

Bethany nhún vai, “Một kẻ nói thầm cũng chỉ là một kẻ nói thầm thôi. Nhưng tớ dám cá là lão đấy. Ấy đã nghe lão nói rồi chứ? Lão muốn có các vương trượng, bất kể chúng là cái gì, rồi lão sẽ phá hủy và chiếm đoạt tất cả!”

“Vua Pluto và nữ hoàng Posey đang giữ vương trượng của riêng họ cơ mà,” Erec nói. “Mình cá là vua Piter cũng có một cái để ở đâu đó. Nó phải có sức mạnh rất ghê gớm. Tốt hơn là tụi mình nên báo cho ai đó biết về chuyện này... chỉ một ai đó thôi.”

“Bọn mình nên báo cho nữ hoàng Posey. Nhưng phải nói với mẹ của ấy trước đã. Ít nhất thì tụi mình còn có thể tin tưởng bà ấy.”

“Có nên không?” Erec nói cay đắng. “Bà ấy sẽ xóa hình ảnh của mình khỏi bộ nhớ mọi người. Sau đó Ugry sẽ chiếm đoạt tất cả với sự giúp đỡ của Rayson, đúng không?”

“Bỏ ý nghĩ đó đi. Mẹ của ấy chỉ đang cố bảo vệ ấy thôi.”

“Ừ, phải. Mà đằng nào thì cũng kẹt dí ở đây rồi. Mình nghĩ là mình nên hỏi mẹ. Bạn thấy sao?”

“Nên quá đi chứ.”

Erec đeo kính lên, và nhìn thấy mẹ nó đang viết viết gì đó.

“Mẹ ơ?”

Cặp mắt của Bà June khẽ giật lên. “Erec? Ôi, tốt quá. Mẹ đang viết thư cho các anh chị của con.”

“Con lấy được thuốc súng rồi.”

“Con làm thế nào mà lấy được? Mẹ có cho con mật mã đâu?”

“Con không cần mật mã. Bộ áo giáp bị chém vụn ra rồi. Con nghĩ là nó vẫn muốn đuổi đánh con.”

“Chém vụn rồi á?” Bà June ngồi dựng lên trên cái ghế đá. “Không thể nào! Nó được chính tay Thần Cà Thọt làm ra để bảo vệ kho vũ khí cơ mà? Không ai có thể phá hủy nó được.” Trán bà nhăn lại ưu phiền, “Ai đó hẳn phải có sức mạnh ghê gớm đằng sau tất cả chuyện này.”

“Mẹ, con thậm chí có thể cắt mấy ngón tay khỏi cái bộ áo giáp đó mà.”

“Một khi nó đã bị cắt lìa như thế, sức mạnh của nó đã bị mất. Nhưng... tại sao con lại làm thế?”

“Bỏ qua chuyện đó đi mẹ. Kho vũ khí đã bị đánh cướp rồi. Gần như mọi thứ đã biến mất. Và có hai người đã vào trong đó. Một là Rayson Chai Đá, nếu mẹ có thể tin được, và người kia thì con không chắc, nhưng con nghĩ đấy là Ugry. Họ đang âm mưu chiếm đoạt Thần Quốc, Diêm Quốc và Hải Quốc. Họ nói khi những đứa nhóc được dần xếp thẳng cuộc thi, Rock Rayson là một trong số đó, họ sẽ có được những cây vương trượng, và sau đó thì sẽ không còn ai ngăn cản họ được nữa.”

Bà June đặt tay lên miệng hốt hoảng, “Hãy báo cho vua Piter. Ông ấy phải biết chuyện này.”

“Mẹ, vua Piter không giúp được đâu. Còn ai mà con có thể báo được nữa không ạ?”

Bà June mím môi và ngược lên trần nhà. Bà đập tay xuống giường. “Mẹ không biết. Erec, con phải thắng cuộc thi. Mẹ biết con có thể. Chỉ như thế mới có thể phá được kế hoạch của họ... dù

là kế hoạch của ai cũng vậy.”

“Cảm ơn mẹ đã tin tưởng con, nhưng...”

“Không. Con có thể làm được. Và cố gắng tìm ra cây vương trượng của vua Piter. Nó có quyền lực rất lớn. Có thể con sẽ lấy được nó bằng cách nào đó và giao lại cho ông ấy.”

“Vua Piter không hề giữ một cây vương trượng nào cả.”

“Gì cơ? Ông ấy không bao giờ để nó rời khỏi tầm mắt mà.” Bà đứng dậy và bắt đầu bước quanh phòng. “Chuyện này không hay rồi. Phải gắng tìm cho ra mới được. Tà nên cảnh báo cho nữ hoàng Posey về kho vũ khí... nhưng chúng ta không biết ai là người bà ấy tin cần.” Bà June lúc lắc đầu. “Con đã bao giờ nói với Hecate Jekyll về những nguyên liệu khác chưa?”

“Chả đi đến đâu mẹ ạ. Bà ấy sắp đưa con vài thứ, nhưng khi con nói đến rượu ngũ cốc thì bà ấy đổi ý liền.”

“Không sao, không phải lỗi của Hecate Jekyll đâu. Mẹ sẽ chỉ con cách để đột nhập vào kho của bà ấy. Không khó, chỉ cần đừng để bị phát hiện ra thôi. Ở phía sau bếp có một cái nắp kim loại tròn trên sàn, trên đó khắc một con mắt. Nói thầm vào nó... à, để xem nào. Bà ấy dùng một câu rất ngô nghê. À, đúng rồi, ‘Một mắt nhìn tuốt luốt’ cái nắp sẽ xịch ra ngay, bên dưới nó có một cái lỗ và một cái thang đi xuống kho. Mọi thứ đều được sắp xếp theo thứ tự của bảng chữ cái.

“Cho các nguyên liệu vào một cái bình thủy tinh, nhưng đừng đánh rơi nhé. Nếu rơi, con có thể bị thổi bay tới phía đông lâu đài đấy. Mang thẳng về phòng và nhớ giấu ở chỗ nào thật an toàn ấy.” Bà úp mặt vào hai bàn tay. “Mẹ không thể tin là đang sai con đi lấy thuốc nổ. Mẹ điên mất rồi.”

“Đừng lo, mẹ à. Con sẽ cẩn thận mà.”

Bà June thở dài. “Con có nhờ được ai vào Mạng Phép thuật để tìm lông đại bàng và lông sư tử không?”

“Dạ, vài đứa ở đây biết ạ.”

“Tốt rồi. Còn móng ngựa?”

“Bạn con có móng ngựa.”

“Tuyệt,” bà có vẻ bớt căng thẳng. “Bao giờ cuộc thi thứ ba diễn ra hả con?”

“Thứ Hai. Con sẽ lấy nguyên liệu trong kho vào ngày mai.”

“Cẩn thận nghe con,” bà June nói. “Mai là đêm trăng tròn.”

“Thế thì sao ạ?”

Bà June nhún vai, “Chắc không sao. Những điều vui thỉnh thoảng xảy ra, mẹ nghĩ vậy.”

“Mẹ, bao nhiêu người có thể nhìn thấy con khi con đội mũ tàng hình vào?”

“Con có mũ tàng hình à? Tốt quá rồi. Không ai có thể nhìn thấy con đâu.”

“Không ai ạ? Ugly có thể đấy.”

“Balthazar? Ông ta không có được quyền năng đó. Dù thế nào thì đấy cũng là một quyền năng phi thường.”

“Nhưng ông ta có thể,” Erec thở dài. “Con đi đây. Con sẽ kiểm tra sau.”

Erec bỏ kính ra. “Quyền năng của Ugry chắc hẳn đã tăng lên từ khi mẹ mình không sống ở đây nữa.”

“Lão ta càng ngày càng trở nên quỷ quyệt hơn,” Bethany nói. “Tốt hơn là tụi mình hãy báo cho nữ hoàng Posey biết về kế hoạch của lão.”

“Bạn không biết bà ấy đâu. Bà thực sự nhiều quyền phép đấy. Mẹ mình cũng không chắc là bà ấy có thể đạt tới cỡ nào. Với lại bà ấy nghi ngờ mình vì cái máy kiểm dò nhân dạng quái quỷ đó.”

“Thôi đi. Tớ thấy là tụi mình không còn lựa chọn nào khác đâu,” Bethany nói. “Phải cho ai đó có thể làm được gì đấy biết về vụ này.” Con bé đứng trên tường, nhảy qua những cái gậy bi-da, và lấy thăng bằng trên những giá sách bằng gỗ gắn vào tường.

“Đúng. Nhưng bạn bảo bọn mình nên nói gì với bà ấy bây giờ? Chẳng lẽ lại nói, ‘Tàu Nữ hoàng Posey, trong khi chúng thần nấp ở kho vũ khí để ăn trộm ít thuốc súng, chúng thần đã nghe thấy Ugry và Rayson lên kế hoạch cướp nước?’”

Bethany bước trên những cái giá sách như thể chúng là những thanh xà thăng bằng. “Không. Chỉ cần nói, ‘Tàu Nữ hoàng Posey...’” Bất thành linh, một dòng nước mạnh từ không khí đổ ập vào Bethany. Con bé trượt chân ngã oạch xuống giá sách. Trận mưa như trút vẫn tiếp tục, gần như một cơn thủy triều dâng. Bethany ho sặc sụa và thở phì phì dưới làn nước, nhìn quanh đầy tuyệt vọng.

Nước bắn tung tóe lên Erec và bắt đầu dâng cao trong phòng, tràn cả vào giày của thằng bé. Không hiểu sao, dòng nước ấy lại chỉ đổ vào Bethany. Erec tìm xem nguồn chảy ra từ đâu và ngạc nhiên khi thấy nước từ cái bàn bi-da đổ xuống. Mặt bàn màu xanh lá cây đã bị thay bằng nước, một nguồn nước vô tận, đổ thẳng xuống Bethany.

Erec xông vào lôi Bethany ra khỏi dòng nước, nhưng chân con bé bị níu rịt lại. Tay con bé bung lấy mặt, nhưng nước cứ trào ra từ mọi hướng. Erec hy vọng Bethany vẫn còn thở được. Nó kéo mạnh cho đến khi chân Bethany nhấc hổng lên. Đột ngột, nước dừng lại. Mặt bàn bi-da lại phẳng ra và xanh lè như thường.

Bethany ngồi dậy, ho sặc sụa bên cạnh giá sách. Nước trong phòng ngập đến đầu gối hai đứa. “Có phải bà ấy làm thế đối với mình không?” Mắt con bé đỏ kè và nước mắt ràn rụa. “Cả một đại dương ập tới chẳng từ đâu hết.”

“Ai nói chẳng từ đâu hết. Có đó.” Erec chỉ về phía cái bàn bi-da đang treo lơ lửng bên trên Bethany. “Thử nghĩ xem cái gì làm cho nó bắt đầu và dừng lại?”

Bethany nhìn lên, “Nó bắt đầu đổ xuống khi tớ bước nhẹ trên một cái giá sách. Giày tớ bị mắc kẹt. Rồi nó dừng lại khi tớ thoát ra. Có thể cái giá sách bật lại ra sau.”

“Chắc không?”

“Chắc luôn,” Bethany bò qua những giá gỗ, kéo ra mấy tấm bảng gần chỗ con bé đã ngã vào. Bỗng nhiên, một luồng nước bằng cỡ một bồn tắm lại ào vào người con bé rồi ngay lập tức dừng lại. “Tớ hiểu rồi! Nhìn này. Có những đường lượn sóng trên tấm gỗ phía sau cái giá này. Nó giống như biểu tượng của nước để đánh dấu chỗ này. Cái giá nhỏ này gập vào rồi mở ra trở lại.” Con nhỏ ngồi xuống. “Chỉ có điều, tại sao trong thế giới này lại có ai đó muốn những thứ giống như mấy thứ ở đây nhỉ? Nhìn xem, căn phòng bị phá tan cả rồi.”

“Có thể nó sẽ hoạt động khác đi khi lâu đài ở vào đúng vị trí cũ. Nước chắc không bị tràn ra

đầu.”

Bethany nhìn chăm chăm vào cái bàn bi-da, run rẩy. Túi áo con bé đen nhem vì thuốc súng. Hai đứa xếp ghế lên cái bàn chơi bài và trèo lên đó.

“Hy vọng cái đồng lớn nhốn này không làm hỏng tường,” Bethany nói.

Erec nhún vai nhìn cái đồng bừa bộn khổng lồ, “Sẽ có ai đó sắp xếp chúng lại bằng một câu thần chú thôi.”

Hai đứa lê bước về phòng ngủ tập thể, một vệt nước dài để lại phía sau chúng.

Sáng hôm sau, khi Erec đến nhà ăn, Bethany đang ăn bánh phẩn ong ngon lành với Jack. Khi Jack đi khỏi, Erec liền thì thầm, “Mình còn đủ thuốc súng, may quá. Còn của bạn?”

“Bị cái bàn bi-da phun nước chết tiệt làm hỏng hết rồi.”

Balor và Damon Stain đang ngồi bên kia phòng với Rock Rayson và Ward Gamin. “Mình sẽ quay lại,” Erec bước về phía bọn chúng.

“Xem ai đến này,” Balor cười lớn. “Chúng tao đi loăng quăng hôm nay đây. Mà thực sự thích ăn cái thứ này hả?” Nó chỉ vào đồng bánh phẩn ong.

Erec nhún vai, “Tao có thể dùng Mạng Phép thuật của mày hôm nay không?”

“Ừ, đi ngay chứ,” Balor đẩy khay đồ ăn của nó ra phía trước, bánh phẩn ong và rượu tiên vẫn còn nguyên. “Chúng ta sẽ dùng phòng phục vụ. Đi nào.”

Damon, Ward và Rock đứng dậy, lầu bầu. Balor nhìn Erec, “Mày có tiền không? Vì mày không xin được tí ti gì từ tao đâu.”

“Khỉ thật, không có,” Erec nói. “Đợi chút. Tao sẽ quay lại ngay.”

“Nghe thấy chưa tụi mày?” Balor cười hô hố. “Thằng một mắt đó phải đi lấy tiền ở cái chuồng ngủ tập thể bé bằng cái lỗ mũi của nó kia.” Nó cười với theo Erec, “Bọn tao sẽ đi chậm. Nếu mày đuổi kịp thì có thể đến đấy.”

Erec nuốt giận, chạy về phòng ngủ, nơi nó giấu những túi vàng, bạc và đồng của mình. Khi nó đâm bổ lại, Balor và đám bạn đang tiến vào lầu đài. Erec theo chúng về cung điện phía nam. Nó ước có một cái thẻ đổi tiền để có thể mua các thứ trên Mạng. Có thể nó sẽ mượn của Balor và trả lại bằng vàng.

“Đến xem nơi sống của những người quan trọng đi nè,” Balor nói. “Khách ở tầng hai. Cả Siêu Đội đêm qua ngủ ở đây. Bọn tao đã ăn tối với họ đấy. Đúng là một lễ hội,” thằng này cười tự mãn. Cả bọn đi vào một hành lang lộng lẫy với nhiều đèn chùm và những tấm thảm nhung màu mận chín.

“Bọn mày có nghe chuyện phòng giải trí bị ngập nước hôm qua chưa?” Ward hỏi. “Bữa bọn kinh khủng. Tất cả là lỗi của vua Piter, tao chắc chắn thế. Cái chỗ này đã suy đồi lắm rồi.”

Erec cau mày, “Người ta đã dọn dẹp lại chưa?”

“Sao lại chưa?” Ward nói một cách ghê tởm. Erec phải khẩn cấp tự cảnh báo mình không nên quá hớn hờ. Cái đám này đang muốn giành được vương trượng, và nó phải giả vờ ra vẻ như mình chẳng thiết gì đến cái thứ vương trượng vương triếc đó cả.

Balor nhún nhảy vòng quanh, “Tao có một ý tưởng tuyệt hay. Làm ăn sòng phẳng thôi. Mà dùng Mạng Phép thuật của tao, còn tao sẽ thử kính của mày.”

Tay Erec sờ lên cái kính đeo trên ngực, nhớ tới lời mẹ bảo rằng không ai có thể lấy cái kính đó ra khỏi nó. Nó hy vọng bà đúng. “À, trước tiên tao dùng Mạng Phép thuật đã, rồi sau đó mày có thể lấy nó ra khỏi cổ tao. Nếu lấy được, mày cứ việc đeo thử.”

“Hay lắm,” Balor có vẻ thỏa mãn. “Tao luôn thích có sự thử thách.” Chúng bước vào một căn phòng lớn, rộng rãi, trên tường gắn một màn hình cao tới hai mét rưỡi. Những cái giường rộng gấp đôi và cực êm so với phòng ngủ tập thể. Những cái ghế thấp đặt xung quanh màn hình có bảng điều khiển trên chỗ gác tay, để chơi trò chơi video. Một chị hầu gái đang dọn phòng.

“Đi ra, con kia. Ra!” Balor nạt nộ. “Mày không thấy tụi tao đang ở đây à?” Chị hầu bối rối và xin lỗi rồi rút trước khi chạy ra cửa. Balor cười, “Bọn người hầu đưa nào cũng như hoẵng bị rọi đèn pha cả lũ.”

Ward tròn tròn mắt. Damon nhìn chăm chăm một cách đờ đẫn vào màn hình, cái mũ màu xám chân ngỗng vẫn ở trên đầu. “Tao muốn chơi trò Con Dao Của Jack,” nó nói. “Chơi Con Dao Của Jack đi.”

“Sẽ đến lượt cả thôi, Damon. Đầu tiên người bạn mới của chúng ta muốn vào Mạng Phép thuật,” Balor búng tay cái tách. Tên của nó và Damon xuất hiện trên màn hình và căn phòng tối lại một chút.

Damon lầm bầm, “... Con Dao Của Jack...”

“Mày biết chỗ mày muốn vô chưa, hay là muốn tìm kiếm?” Balor hỏi.

Trông như thể cả bốn đứa nó sẽ cùng xem vậy. Erec hy vọng rằng nó có thể giấu được việc trước đây nó chưa từng dùng Mạng Phép thuật. “Tao sẽ tìm,” Erec thò tay vào túi, cố gắng tỏ ra bình thường, nhưng túi của nó đầy ứ tiền.

“Tìm kiếm,” Balor hô lên và búng tay tiếp.

Một khuôn mặt phụ nữ trẻ hiện ra với mái tóc sẫm màu búi cao. “Vâng?” Cô ta nhìn ra từ trong màn hình.

Balor hất đầu về phía Erec, đưa tay chỉ nó. Người phụ nữ trên màn hình nhìn có vẻ sốt ruột. “Em cần ba sợi lông sư tử,” Erec nói.

“Lông sư tử.” Người phụ nữ gật đầu nhanh nhẹn và màn hình chia làm tám ô, mỗi ô xuất hiện một người. Một ô ở cuối màn hình cất tiếng, “Tám người cho lần bốn mươi sáu tiếp theo.”

Balor đan tay và nghiêng đầu, rõ là rất chú ý, “Tám người một lúc cũng được?”

“Ừ ừ,” Erec trả lời. Mấy người trên màn hình bắt đầu la hét, vung vẩy đồ của họ, trừ một ô ở dưới, có một bà già với mái tóc dài bạc trắng, đội một cái mũ lông cao đang khe khẽ ngáy.

Một khuôn mặt phụ nữ với cái mũ đen chóp nhọn và cái mũi khoằm gần như choán hết màn hình. Cô ta vẫy một vài sợi lông màu nâu về phía Erec, “Những cái này của cậu đây. Lấy trực tiếp từ rừng Kenya đấy. Tám bạc, nhưng với cậu, chỉ lấy bảy bạc và năm đồng thôi.” Cô nháy mắt với Erec.

Một người đàn ông gầy gò có bộ ria bóng mượt ở ô bên cạnh lắc lắc một cái túi nhỏ trước màn hình. “Lông bờm sư tử Alpha. Loại tốt nhất mà cậu có thể mua. Giá chỉ một đồng vàng thôi. Cậu không thể mua được giá hời hơn nữa đâu.”

Ai cũng nói lao xao cùng một lúc. Erec liếc nhìn Balor, thằng này đang quan sát nó một cách chăm chú. Giá mà nó biết cách mua. Người phụ nữ đội cái mũ nhọn lại đưa ra một cái bình nhỏ và lắc. “Vuốt hổ... Móng đại bàng... Ta có tất cả.”

Erec nghe thấy một người trong số những người đang rao hàng hét lên, “Đã được kiểm định chất lượng rồi.” Nó ước có thể biết ai là người có cái quyền quan trọng đó. “Ai trong số các người được... kiểm định rồi?”

Hầu hết những người rao hàng trên màn hình lập tức giơ giấy tờ lên trước mặt. Những người còn lại thì cuống quýt tìm kiếm xung quanh họ, nhưng cuối cùng bỏ cuộc và đành nhún vai. Erec chỉ vào ô màn hình số năm, một người có giấy chứng nhận, bất kể cái đó có giá trị thế nào. “Số năm, bao nhiêu?”

Người đàn ông trẻ, da sẫm màu ở màn hình số năm đứng thẳng người và cầm một cái lọ nhỏ. “Với ba sợi lông sư tử được chứng nhận này, tôi có thể đưa với giá chín bạc. Dĩ nhiên thường thì nó có giá một vàng và vài bạc...”

“Bòm sư tử à?”

“Tất nhiên,” anh ta nhìn Erec với vẻ bị xúc phạm.

“Anh có một cái lông đại bàng không?” Erec hỏi. “Được kiểm định rồi đấy nhé?”

Người đàn ông cuống cuồng tìm quanh anh ta và rồi lôi ra một cái phong bì ở đâu đó. “Lông đuôi đà điều thượng hạng.”

“Tôi cần một cái lông đại bàng cơ mà,” Erec nói.

Vài bàn tay vẫy vẫy những cái lông nâu và trắng ra trước mặt Erec. “Có đây này!”, “Lại đây! Lông đại bàng thứ thiệt đó! Cứ gọi là số một!”

Erec chỉ vào người phụ nữ đội mũ chóp, “Số một. Lông đại bàng của cô được kiểm định rồi chứ?”

“Tất nhiên,” cô ta nở nụ cười tự hào.

“ Bao nhiêu?”

Mắt cô ta phóng tia nhìn sang bên cạnh, “Một vàng và sáu bạc.”

Ngay lập tức các đối thủ cạnh tranh của cô ta hét lên, “Một vàng, hai bạc.” “Một vàng, thế thôi!”

“Thôi được rồi,” người phụ nữ được chỉ gắt gỏng, “Một vàng, một bạc, năm đồng.”

Erec nói, “Đồng ý, vậy nhé.”

“Thế mà không cần hỏi họ bán từ đâu ra à? Tao chỉ thấy có mỗi hai cái tên công ty ở đây thôi,” Balor nói.

Erec nhận ra có hai người bán, mỗi người có một cái hộp nhỏ ở trên đỉnh màn hình của họ, một cái đề “Phân Tách Độc Dược,” và cái kia đề “Thú Điện”. Tại sao lại phải biết đến những công ty ấy chứ? Erec thấy chẳng cần thiết. Mấy người bán hàng khác gào lên tên công ty để đáp lại Balor, những người khác thì phớt lờ.

“Còn gợi ý nào nữa không?” Erec hỏi Balor.

Balor nhún vai, “Mày đúng đấy. Bọn họ toàn là mấy cửa hiệu nhếch nhác bé tí, chả có tên tuổi gì

hết. Được rồi. Tui tao biết nơi họ sống mà.” Nó khép mắt lại, “Mày không thể tưởng tượng được bọn tao đã làm gì với một gã bán hàng từng lừa bọn tao một lần đâu.”

Vài người bán hàng thụt lui lại và trông họ như đang muốn thay đổi ý định bán hàng. Rất nhanh, Erec nói, “Lông đại bàng - người số một. Lông sư tử - người số năm.”

Người phụ nữ và người đàn ông ở ô số một và số năm mỉm cười rạng rỡ, những người còn lại lầu bầu rời màn hình. Erec đợi để xem họ tính tiền kiểu gì.

“À,” Balor nói, “trả tiền cho họ đi. Mày đừng mong tao sẽ thanh toán hóa đơn đấy nhé.” Nó cười hềnh hếch và nhìn mấy đứa bạn, lông mày nhướn lên.

Erec không biết phải làm thế nào. Mọi người đều nhìn nó chờ đợi. Trả tiền cho họ đi - Nhưng mà bằng cách nào chứ?

“Được rồi cậu bé,” người phụ nữ đội cái mũ nói. “Tại sao nào, chắc là cậu từng mua phải đồ không ra gì rồi phải không? Ai mà chẳng từng gặp chuyện ấy. Có kẻ đã từng tóm lấy cổ tôi định kéo ra. May mà có sự giúp đỡ ở đây nếu không chắc tôi đã bị lôi đầu ra ngoài thật rồi.” Cô ta rùng mình.

“Ồ, làm cho cậu ta bình tĩnh đi đã nào,” người đàn ông ở ô số năm nói. “Lại đây, cậu bé. Sẽ ổn thôi mà.” Erec bước đến màn hình số năm, trong khi Balor và mấy thằng bạn của nó cười khúc khích. Bàn tay người đàn ông cầm cái lọ đựng lông sư tử chọc qua màn hình, thò ra tận bên ngoài. Erec nhìn chăm chăm, kinh ngạc đến đờ cả người. Bàn tay nhìn y như thật.

Erec thọc tay vào túi và lấy ra chín đồng bạc. “Tùng này phải không ạ?”

Người đàn ông nhìn Erec đầy vẻ tử tế, “Cậu hơi chậm chút thôi đúng không? Ừ, thế là đủ rồi.” Anh ta lấy tiền và đưa cái lọ cho Erec, “Cậu có cần công thức không?”

“Không, cảm ơn.” Erec lần thấy đồng vàng có một cái lỗ, hy vọng đấy là một cái nhẫn vàng, và một đồng bạc. Nó đưa hết cho người phụ nữ.

Cô ta nhìn nó với vẻ bức dọc, “Tôi không hạ giá nữa đâu. Phải năm đồng nữa mới đủ.”

Chỉ còn một loại tiền khác trong túi Erec, tiền đồng. Erec đếm ra năm đồng.

“Cậu ngoan đấy.” Người phụ nữ lấy tiền và đưa cho Erec một cái lông đại bàng dài màu trắng có đầu màu đen, đựng trong túi nilông, kèm theo một tờ giấy chứng nhận.

Erec quay ra và bắt gặp nụ cười đều cáng của Balor. “Chọn mua của người trẻ cơ đấy. Mày sợ không dám mua của mấy đứa bán hàng vừa già vừa ti tiện hả nhóc?” Damon cười hô hố.

“Đúng là chú trai ngoan,” Ward cười khúc khích. Rock cười to, chỉ vào Erec.

“Thế lông sư tử và lông đại bàng mày định làm gì?” Balor hỏi. “Một loại bùa can đảm hả?”

“Không, chỉ là một sở thích thôi.”

“Ái chà chà. Nó cũng có một sở thích đấy tui bay. Thế mày định dùng mấy cái thứ ấy làm gì?”

“Làm thuốc nổ.”

“Ồ, hay thật. Chúng tao cũng muốn làm mấy lần rồi,” Balor nói.

“Ừ,” Rock nói. “Chắc chúng tao sẽ cần đến công thức của mày đấy... sớm thôi.”

“Ý hay đấy, Rock ông già,” Balor nói. “Công thức là gì vậy?”

Erec nghĩ chắc cũng chẳng sao nếu nói ra vài nguyên liệu. “Lông đại bàng, lông sư tử, chất nito gây-ước, một ít nước hoa lộn lỏi... và năm cái lá úa.”

“Lá? Cây gì?” Rock hỏi.

“Sồi.”

“Mày có dám thề về những thứ này không?” Balor hỏi.

“Không phải tất cả,” Erec nói. “Tao chỉ đang thử thôi.”

“Ward, viết những cái đó lại,” Balor nói. “Mày định làm nổ cái gì thế?”

Erec nhún vai, “Tao cũng chưa biết.” Nó bước ra cửa.

“Đợi chút,” Balor nói. “Tao nghĩ mày quên một việc đấy. Mày nợ tao một thứ nho nhỏ đeo ở cổ mày kia kìa.”

Erec ngoảnh lại. “À, ừ. Ba lần thử lấy ra thôi đấy, tao còn phải đi nữa.”

Balor xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Nó chĩa cái điều khiển về phía Erec và bấm một nút. “Bất động.”

Erec bỗng cảm thấy lạnh cứng toàn thân. Thật khó thở. Nó cố gắng nói, nhưng miệng nó không tài nào cử động được. Đúng hơn là nó bất động. Nó cứ như bị đông đá, ngay đơ, cái lông đại bàng và lọ đựng vẫn còn ở trong tay. Nếu có ai ấy nhẹ vai nó một phát, chắc nó sẽ ngã thẳng cẳng ra phía sau mắt.

Balor dọa dẫm Erec, “Tao hy vọng mày không nghĩ là mày có thể mạnh tay với tao, con trai của danh thủ Mauvis Stain.” Nó nhắc cặp kính khỏi cổ Erec, “Tao sẽ làm mọi cách để lấy cái này.” Balor cố gắng đưa cặp kính qua khỏi đầu Erec, nhưng cặp kính khựng lại ngay chỗ cầm. Thằng này giật mạnh và kéo, nhưng cặp kính chẳng nhúc nhích tí nào.

“Mày láu cá thật đấy Rick Ross.” Balor tỏ ra không thích thú gì. Nó bấm nút điều khiển. “Nhe tênh.” Cặp kính rời khỏi ngực Erec, nhưng nó vẫn dứng phải cầm thẳng bé. Mắt Balor muốn lồi ra khỏi đầu.

Balor đi tới đi lui, đập vào cầm Erec. “Có ý tưởng gì không, tụi bay? Hừm... có thể trọng lực sẽ làm được chẳng.” Nó bấm nút điều khiển. “Đảo chiều.”

Mặt đất trượt dưới chân Erec và căn phòng bắt đầu xoay quanh thằng bé. Căn phòng nghiêng qua một bên. Dạ dày Erec ọc ạch. Nó lo sợ có thể nôn thốc ra trong khi vẫn bất động. Rồi ngay sau đấy nó bị treo ngược lên không trung, cặp kính mắc trên cầm. Damon nện vào cái kính, nhưng thật kỳ lạ, cái kính vẫn không rơi ra.

Balor nói, “Tao nghĩ mình đến phải cắt đầu nó ra mất. Có thể mới lấy được.”

Damon cười rúc rịch, “Được đấy. Cắt đi.”

Ward vỗ vỗ vào trán và đổ phịch xuống một cái ghế. Rock nhìn quanh phòng, “Bọn mình làm thế nào đây?”

“Bọn mình sẽ giữ bí mật, phải không?” Balor hỏi. “Tao bắt đầu muốn lấy cặp kính này hơn rồi đấy.” Nó bấm nút điều khiển. “Đốt nóng.”

Một luồng hơi nóng rực lớn vờn quanh cổ Erec, tăng dần lên cho đến khi da thằng bé cháy xém, rồi hơi nóng nguội dần đi. Balor đá phẳng một cái ghế qua phòng.

Damon rút ra một con dao từ ngăn kéo của nó, “Tao sẽ làm. Tao sẽ làm.” Nó thọc con dao vào cổ chân Erec. Lưỡi dao đâm vào da Erec, làm thằng bé bật khóc vì đau đớn. Damon đâm mạnh hơn vào cổ chân Erec, hát ông ổng, “Tao đang cắt đầu mày, cắt đầu mày, cắt đầu mày. Chú em chỉ là một con cừu nhỏ...”

“Thằng đàn,” Balor nói. “Đây là chân nó cơ mà.”

Damon nhìn lại và quay đầu Erec xuống. Rồi thằng này dùng hết sức vung dao lên. Con dao dùng khựng lại chỉ cách cổ Erec có một phân. Damon đâm, rồi đâm thêm lần nữa, nhưng có một bức tường vô hình ngăn con dao lại.

“Nó lừa bọn mình,” Balor khạc nhổ lung tung. “Cứ để nó bị treo như thế đi.” Bốn thằng rời khỏi phòng.

Erec biết chắc bọn kia sẽ không bao giờ cho nó xuống. Chúng chắc chắn vẫn còn muốn lấy cặp kính cho đến khi nó chết đói, hoặc chảy máu cho đến chết.

Máu dồn xuống đầu Erec. Rất khó thở. Cứ cái đà này thì bọn kia sẽ sớm lấy được kính vì Erec cảm thấy nó không thể cầm cự được lâu nữa. Khi thằng bé không còn nghĩ được về việc phải chết trong tư thế lộn ngược, nó bắt đầu nghĩ về thứ chất nổ mà thằng Balor đang định làm. Erec có linh cảm rất xấu về chuyện này.

Sau mười phút dài nhất trong đời Erec, Ward quay lại phòng. Thằng này cầm cái điều khiển chỉ vào Erec, “Giải thoát.”

Erec cảm thấy căn phòng quay lộn lại, trọng lực đưa về bên hông rồi cuối cùng xuống chân nó. Nó thở một hơi dài và thấy mình cử động được như trước.

“Ra khỏi đây đi, thằng ngốc,” Ward nói. “Tao không muốn mày làm cái phòng này thối um lên. Tao thích ngồi chơi trong đây hơn.”

“Cảm ơn.” Erec đi ra cửa và đặt tay lên nắm đấm cửa. Nó ngoái lại và thấy thằng Ward đang nhìn mình trừng trừng. Nó muốn trả ơn, bằng cách nào đó. “Cẩn thận đấy, Ward. Có một kế hoạch gạt mày ra, nên tụi kia sẽ thắng cuộc thì còn mày thì sẽ rớt thẳng cẳng đấy.”

Ward há hốc mồm, “Cái thằng vô ơn, ghen ăn tức ở. Tao biết bạn tao là ai. Mày chỉ muốn chúng tao đánh nhau, phá nhau để mày thắng thôi đúng không.”

Erec lắc đầu. Nó chỉ cố gắng cảnh báo cho Ward biết.

Erec đến bệnh viện hoàng gia để băng lại mắt cá chân, nói dối là bị quẹt chân vào hòn đá nhọn. Ngay khi về đến phòng mình, nó lấy cái lông đại bàng và lông sư tử cho vào ngăn kéo cùng với số thuốc súng khô. Bây giờ phải đến kho. Nó hy vọng mẹ nó nhớ đúng mật khẩu.

Bethany đang đi ra khi Erec vào nhà ăn để dùng bữa trưa. “Trông ấy kinh quá. Ấy đã dùng được Mạng Phép thuật chưa?”

“Ừ, rồi.” Erec kể cho con bé nghe chuyện xảy ra lúc sáng. “Mình phải nghỉ chiều nay thôi. Đến đêm mới đột nhập vào kho được, đúng không? Lúc ấy chắc vắng hơn.”

“Tối nay có một ban nhạc diễn ở khu vui chơi giải trí đấy. Đông người đi xem lắm. Có thể nhà bếp sẽ vắng.”

CHƯƠNG MƯỜI BA

Vầng trăng tròn vành vạnh tỏa ánh sáng lung linh trên cao khi ban nhạc Tóc Rắn đang đánh phùng phùng mấy cây ghi-ta điện và nền trống tung bùng xung quanh sân khấu ngoài trời, ở khu vui chơi giải trí. Erec và Bethany đứng xem hai bài hát đầu tiên, “Sinh Ra Đã Sành Điệu” và “Bố Chỉ Là Viên Đá.” Hai đứa đã thử một ít sô-cô-la mới nhập về từ nơi có tên là Cinnalim, nhưng chúng phải phun ra vài con bọ bị lẫn vào.

Khi trời tối hơn, hai đứa lủi dần về phía nhà bếp lâu đài. Nhà bếp gần như vắng tanh, đèn đóm đã tắt ngúm. Vài chị hầu gái và mấy người đầu bếp hối hả xách túi chạy lướt qua. Bethany hỏi một người đầu bếp xem bà Hecate Jekyll có quay lại đây không.

“Một tiếng nữa lận. Có cần ta lấy cho cháu cái gì không?”

“Dạ không, cháu cảm ơn ạ,” Bethany mỉm cười như một thiên thần nhỏ và người đầu bếp bước đi. “Xong, làm tới thôi.” Hai đứa lục tìm sau bếp, xem xét bên dưới cái chạn và đóng túi bột mì. “Nhìn này! Nó ở đây.” Bethany chỉ vào một tấm kim loại hình tròn, rộng khoảng chín mươi phân nằm trên mặt sàn. Bên trên cái nắp có khắc hình một con mắt đang nhắm lại. “Có vẻ nặng đấy,” con bé nhắm mắt lại, lẩm nhẩm, “Tính theo đường kính và khối lượng riêng của sắt thì phải gần bốn mươi ký chứ chẳng chơi.”

Mắt Erec mở to kinh hoàng, “Làm sao bạn biết?”

Bethany đỏ mặt, “Tớ quen tính toán mà.”

Erec thì thào vào cái nắp, “Một mắt nhìn tuốt luốt.”

Ngay lập tức, con mắt đang nhắm mở ra, bên dưới là một cái thang dẫn xuống căn hầm có ánh sáng. Erec lúi túi danh mục nguyên liệu trong túi ra và đội cái mũ tàng hình lên. Ugry có thể đá văng nó ra nếu lão thấy nó đội mũ, nhưng nếu để bị bắt gặp trong kho thì đằng nào nó cũng tiêu đời.

“Tớ sẽ đợi ở trên này,” Bethany nói. “Nếu ai đó đến, tớ sẽ... đánh rơi cái lọ muối này xuống dưới ấy nhé.”

Erec trèo xuống cái thang dài dẫn vào một căn phòng hẹp. Nó hy vọng cái nắp sắt sẽ không đóng sập lại trên đầu. Đúng như lời mẹ nói, mọi thứ được đựng trong các túi, bình hay lọ với nhãn đề “da cóc khô”, “sừng chuột”, “hơi thở để”, “mắt sa giông”, ... và xếp gọn ghẽ trên giá để đồ.

Chất Bả Sói thực dễ thấy trong khu chữ B. Erec lấy sáu vốc lớn cái thứ lá tròn tròn hình giọt lệ và hoa màu vàng vào chiếc túi đem theo. Nó nhìn thấy ở giá bên cạnh có một cái lọ thủy tinh dán hình một người phụ nữ, đề chữ “linh hồn”. Tính tò mò trội dậy, và thế là Erec vặn mở cái nút, có gì đó bay ra từ tay nó. Bốn hình thù trắng mờ như bằng hơi nước phóng ra từ cái lọ, cảm ơn Erec rồi rít trước khi chúng bay đi và biến mất. Erec cẩn thận đặt cái lọ lại chỗ cũ. Sẽ có ai đó không hài lòng về vụ này cho mà coi. Nhưng thực sự thì có vẻ tốt hơn khi mấy linh hồn đó được tự do.

Erec cũng tìm thấy rượu ngũ cốc, nhưng nhận ra là mình quên mang theo một cái lọ thủy tinh. Nó rót rượu vào một cái túi, buộc chặt miệng lại và đặt cái túi đó xuống. Chất nitơ gây-ước đựng trong một cái bình tròn màu sẫm. Mùi thum thum xông lên từ cái nắp bình. Erec cẩn thận rót một giọt vào trong cái túi nhựa.

Chất lỏng làm túi nhựa cháy xèo xèo và chảy xuống sàn. Căn phòng rung chuyển cùng với một tiếng nổ lớn. Erec bị hất văng vào những cái giá phía sau. Xương sườn nó đau nhói, nhưng rất may, không có cái lọ nào bị rơi vỡ cả. Erec nghĩ là chúng đã được yểm bùa bảo vệ.

Erec ước gì nó có mang theo ba cái lọ thủy tinh. Thật bất ngờ, ba cái lọ xuất hiện ngay trên sàn. Điều quái quỷ gì đã xảy ra vậy?

Bethany thò đầu xuống miệng hầm, hỏi, “Ấy có sao không vậy? Tớ nghe thấy một tiếng nổ nhỏ và mặt đất rung chuyển.”

“Một tiếng nổ nhỏ á? Một vụ ‘đánh bom’ long trời lở đất ấy chứ,” Erec nói. “Cái kho này chắc được cách âm.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nitor gây-ước làm cháy cái túi và gây nổ. Rồi mình ước giá mà mình có mang theo mấy cái lọ thì ngay lập tức chúng nằm chình ình trước mặt mình. Mình nghĩ thứ nguyên liệu này đã biến điều ước của mình thành sự thực đấy!”

“Khi nào xong, ấy nhớ nhỏ một giọt khác ra sàn rồi ước bọn mình quay lại phòng ngủ an toàn nha,” Bethany nói.

“Ý hay đấy. Mình ước mình có thể ra khỏi đây ngay.” Erec lấy khoảng mười giọt nitor gây-ước vào một cái lọ, năm giọt nước hoa lợn lòi vào cái lọ khác, rồi rót rượu ngũ cốc từ cái túi đang nhỏ tong tong vào chiếc lọ thứ ba. Nó ôm mấy cái lọ và túi Bả Sói rồi nhỏ một giọt nitor gây-ước xuống sàn.

Cú nổ quăng nó bật lại các giá kệ và muốn làm thủng màng nhĩ nó luôn. “Tôi ước Bethany và tôi quay lại phòng ngủ cùng với các nguyên liệu của chúng tôi, và cái nắp hầm quay về đúng vị trí cũ.”

Trong nháy mắt, Erec đã ở lối vào phòng ngủ cùng với Bethany, đầy đủ các túi và lọ. Erec cười toét miệng, “Ước gì mình đã lấy cái thứ nitor này nhiều hơn.” Nó ôm cái túi và một cái lọ, còn Bethany ôm hai cái lọ kia.

Chúng gặp Oscar đang thở hổn hển bên ngoài phòng ngủ, lưng dựa vào cửa. Jack đứng cạnh nó, hai thằng rất hoảng loạn.

“Sao thế?” Erec hỏi.

Sự sợ hãi trong mắt Oscar chuyển thành cái nhìn đầy giận dữ, “Ôi, không có gì. Con chó của mày ấy. Tao nghĩ mày phải nói chuyện với nó ngay đi. Hôm nay, nó lên cơn chó dại rồi hay sao ấy”.

Erec nghe thấy một tiếng gầm gừ hồng hộc. Thằng bé mở cửa ra.

“Không! Đừng vào đó!” Jack la lên, nhưng Erec đã vào trong rồi. Con chó của Erec đã lớn gấp đôi, đang đứng trên hai chân sau, vì thế nó cao hơn cả Erec. Erec nhận ra cái vòng cổ bằng vàng và đôi mắt xanh của con chó, nhưng nó đã khác hẳn - cơ bắp u lên, cổ ánh nhìn điên dại trong mắt, và những cái răng nanh bự chẳng nhe ra đầy hăm dọa, miệng thì sủi bọt trông phát sợ.

Con thú cưng lùi lại, rên rĩ trong góc phòng. Erec chưa bao giờ thấy con chó của mình sợ sệt cái gì, nhưng trông hung tợn như lúc này thì cũng là một điều kỳ dị quá mức. Khi Erec lại gần hơn, con chó bây giờ đã trở nên gớm ghiếc ấy tỏ ra đau đớn vô cùng.

“Được rồi, được rồi. Tao biết, mày đang ốm hay đại loại thế, đúng không?”

Jack nói, “Erec, cẩn thận đấy. Nó là ma sói đấy. Hôm nay là ngày trăng tròn mà.”

Mặt trăng rọi qua cửa sổ. Erec bước lại gần và con ma sói kêu lên ăng ăng, cào cào vào không khí để giữ khoảng cách với Erec.

“Tụi tao sẽ đưa mày ra khỏi đây,” Erec nhìn xung quanh. Mấy tấm ga trải giường đã bị xé vụn. Có những vết cào trên tường và cửa. Erec tóm lấy cái vòng cổ của con chó nhưng đầu nó lại chúi vào trong góc. Nghe như thể nó đang khóc vậy.

Oscar và Jack nhìn nhau kinh hãi. “Tao không đụng vào đâu,” Oscar nói. “Lúc tao bước vào phòng, nó chồm lên như muốn giết tao ấy. Tao chống cự trời chết mới thoát ra được.”

Jack lắc đầu, “Nó đang khóc và bảo ‘Đi đi’ đấy. Tội nghiệp. Chắc nó biết xấu hổ khi bạn thấy nó như thế này.”

Tay Bethany thò vào ngoắc ngoắc, một nụ cười méo xệch trên mặt con bé, “Erec, tốt hơn là ấy nên ra đây, và đem theo cả cái túi nữa.”

“Gì vậy?” Erec đóng cửa lại.

“Ba người nên sang phòng tớ đêm nay đi. Melody và tớ có thể ngủ ở giường tầng với mấy đứa khác dưới sảnh. Con chó sẽ bình thường lại lúc trời sáng.”

“Con chó này phải diệt đi thôi,” Oscar nói. “Nó tấn công người. Nếu tao để cánh cửa mở sẵn cho Jack thì...”

“Không,” Bethany nói. “Đấy là con thú cưng của Erec. Mày không thể nói như thế được. Tụi mình sẽ xích nó lại đầu đó vào kỳ trăng tròn lần sau. Bây giờ là lúc phải vượt qua các cuộc thi bằng mọi giá cái đã. Thử nghĩ xem, không phải là hay nếu tụi mình có riêng một con ma sói à? Biết đâu nó lại... có ích.”

Oscar nhún vai và lăm bầm một mình.

Khi hai thằng kia đi rồi, Bethany thì thầm, “Con chó không tấn công ấy không phải vì ấy là chủ nó đâu. Nghĩ xem, ấy đang cầm gì nào.” Con nhỏ chỉ vào cái túi đựng Bả Sói.

“Bả Sói”, Erec nghĩ. Thuốc độc đánh bẫy sói. Nơi này đang trở nên điên rồ hơn mỗi ngày kể từ khi nó đặt chân tới đây.

Sáng hôm sau, phòng của Erec như một bãi chiến trường. Con chó của nó đã trở lại bình thường, đang ngủ trên sàn, trong một tấm khăn trải giường rối bù. Erec nâng đầu nó lên, “Nghỉ ngơi đi, Nhóc Sói.” Có vẻ như đấy lại là một cái tên hay. Nó dọn dẹp phòng và chuẩn bị cho cuộc thi thứ ba.

Đám đông phía sau mê cung hôm nay có vẻ ít hơn. Những đứa trẻ khác tụ tập bên cạnh chỉ để xem thôi.

Gió thổi tung mái tóc nâu nhạt và cái áo choàng xanh của Spartacus Kilroy. Umpee điểm danh Erec - “Rick Ross” - và dính sổ bẫy lên lưng nó.

Kilroy tuýt lên một hồi còi, “Lẽ ra em sẽ mang số chín mươi ba, nhưng hôm nay chỉ có tám mươi số thôi, nghĩa là sẽ chỉ có bốn mươi người thắng cuộc. Anh nghe có một vài người nản chí vì quả cầu bói nói họ không phải là người thắng cuộc chung kết.” Trông anh ta có vẻ đã suy nghĩ khá nhiều về điều này. “Đó không phải là mục tiêu của giải thưởng. Một vài người khác lo lắng về những thứ xảy ra với những người chiến thắng và họ đã bỏ cuộc.” Kilroy lắc đầu. “Anh

muốn đảm bảo với các em rằng, các giám khảo luôn luôn nắm rõ tình hình. Các em sẽ được an toàn tuyệt đối tại đây.”

Erec mừng rỡ khi không thấy Ugry đâu. Ít nhất nó cũng cảm thấy an toàn trong lúc này.

“Cuộc thi thứ ba,” Kilroy tiếp tục, “là cuộc thi Tam Tử Môn. Cuộc thi này gồm có ba phần, mỗi phần được tính điểm riêng. Chúng ta sẽ bắt đầu với vòng rút kiếm. Anh không kỳ vọng có nhiều em hoàn thành được việc này. Thậm chí có thể là không có ai. Nhưng nếu em nào làm được, em đó sẽ có một trăm điểm.

“Tiếp theo là cuộc đua tính giờ. Các em phải cưỡi một con vật lao qua một cái rào. Làm việc này còn khó hơn nữa, và trong vài trường hợp, để an toàn, các con vật sẽ là những chú thú con. Do có tám mươi người thi, nên người cán đích đầu tiên sẽ được tám mươi điểm, tiếp theo là bảy chín rồi giảm xuống dần đến một điểm cho người về chót.

“Phần cuối cùng là đánh giá từng cá nhân.” Kilroy giơ lên một cái bình kim loại xù xì, thùng lỗ chỗ. Nó trông giống như được nặn từ đất sét đen. “Đây là một cái bình có khắc, được làm dành riêng cho cuộc thi của chúng ta. Mỗi người sẽ rút một tờ giấy ra từ nó. Mỗi tờ giấy có ghi một câu hỏi riêng, đòi hỏi dùng đến các bảo bối phép thuật bẩm sinh của các em. Đừng lo. Nếu các em nghĩ là mình không được thừa hưởng bảo bối gì, cái bình này sẽ phát hiện ra một vài điều hay ho ở các em, kể cả điều ấy rất nhỏ bé. Các em sẽ được quan sát và chấm điểm từ không đến một trăm.”

Erec băn khoăn không biết cái bình ấy sẽ phát hiện được những việc gì mà thằng bé có thể làm. Ăn? Ngủ? Hay thuần hóa chó đại?

Đám đông đi theo bà Olive Umpee, xếp hàng phía sau bốn cái bệ đá. Umpee và Rayson đếm hai mươi đứa vào một hàng. Balor và mấy thằng bạn của nó ở cuối hàng bên phải nên Erec chuyển sang phía bên trái.

Rayson Chai Đá vỗ tay lên vai Erec và Bethany, rồi lôi hai đứa sang bên phải, phía sau thằng Rock. “Kính đẹp đấy, nhóc,” ông ta nháy mắt. Có một đứa con gái xếp hàng phía sau Bethany. Rayson nói, “Hai mươi. Các hàng đã đủ.”

Balor ngoái lại, cười cười, “Hôm nay là ngày may mắn của mày đó, Rick Ross. Mày đang đứng trong hàng toàn những người chiến thắng. Tốt thôi. Tao đang muốn giữ mày ở lại đây lâu hơn một chút.”

Erec nhớ lại lúc bị treo lộn ngược trong phòng, rồi lúc Balor và Damon tìm cách cắt đầu nó. Nó nghiêng rằng, không thềm đáp trả.

Rayson nói, “Những bệ đá này được làm ra bởi các phù thủy xứ Ireland, với những thứ bùa chú thượng hạng. Các bệ đá sẽ chỉ trao thanh kiếm vào tay những người nào có khả năng lên ngôi vua hay nữ hoàng mà thôi.”

Erec nhìn lũ trẻ giật mạnh những thanh kiếm, và ra sức rút cho đến khi chúng buông tay thất vọng. Cuộc thi rút kiếm kéo dài lê thê vì đứa nào cũng ráng sức rút thêm lần nữa. Nhưng vẫn chưa có ai lấy được thanh kiếm ra.

Đến lượt Balor, nó lấy cái điều khiển từ trong túi ra, lăm rằm gì đó. Từ cái điều khiển, mọc ra một cục u, rồi thành một cây sắt nhọn đầu. Balor dùng cái cây sắt chặt xuống phía sau của thanh kiếm. Ở bàn giám khảo, Rayson Chai Đá đưa tay kéo bà Olive Umpee lùi ra xa.

Cái điều khiển của Balor rung lên, một vài mẩu đá văng ra. Một viên bay thẳng vào trán một thằng bé ở bệ đá bên cạnh. Balor dừng lại, phẩy tay, “Xin lỗi. Tại thanh kiếm không chịu ra mà.”

Balor nghiêng người kéo mạnh hơn, nhưng cũng không khá hơn tẹo nào. Balor lấy thanh sắt đục sâu xuống nữa, chia tảng đá ra gần như làm đôi. Cuối cùng, Balor cũng giật được thanh kiếm từ phiến đá vỡ toác. Cái điều khiển trở lại hình dáng cũ và Balor nhét nó vào túi. Thằng này huơ huơ thanh kiếm qua đầu kiểu như ăn mừng chiến thắng.

“Ấy thấy gì chưa?” Bethany thì thầm. “Tụi mình phải tìm chân thằng đó lại.”

“Rayson là giám khảo. Bọn mình ít may mắn hơn rồi,” Erec nói.

Rayson nhảy bổ ra, “Một người chiến thắng! Balor Stain! Một chàng trai trẻ xứng đáng trở thành vua! Làm tốt lắm, cậu bé.” Ông ta ghi điểm vào danh sách mang theo. Balor cầm thanh kiếm vào lại phiến đá rồi ung dung bước đi.

Damon bước lên tiếp theo, và ngay lần đầu “xuất trận” nó đã lôi bật được thanh kiếm lên. Nó vung thanh kiếm qua đầu với nụ cười dần dần và uốn éo một điệu nhảy. “Một người thắng cuộc nữa,” Rayson la to. “Tất nhiên rồi, một người nữa trong bộ ba Stain. Ngang sức ngang tài.”

Ward giả vờ như phải kéo một lúc, trước khi nó dễ dàng rút được thanh kiếm ra. Rayson cất giọng vẻ kinh ngạc, “Lại một người thắng khác? Ô, nhẹ tựa lông hồng...”

Rock làm vài động tác giả rồi giơ thanh kiếm lên cao. Ông bố cố “đánh bóng” chiến thắng của thằng con bằng cách nói nặng xì lên, “Và hãy nhìn xem. Ta đoán dòng máu anh hùng đang chảy trong huyết quản cả gia đình mình phải không nào? Rock của ta, một vị vua xứng đáng...”

Erec là đứa tiếp theo. Nó giật một cách thận trọng và thanh kiếm được tuốt ra từ phiến đá vỡ. Trông như miếng phiến đá mở ra rộng hơn một chút khi nó lấy sức kéo. Nó giơ kiếm lên cho giám khảo thấy.

Rayson mỉm cười, “Tên?”

“Rick Ross.” Rayson gật đầu, Erec cầm thanh kiếm trở lại. Bethany và con bé đứng phía sau cũng kéo được kiếm ra, trước ánh mắt ghen tỵ của những đứa trẻ khác.

Ở bãi cỏ phía đông, có một khu rào, bên trong thả đầy các loại thú con, những loài vật kỳ lạ nhất mà Erec chưa từng thấy. Rayson đi cùng Kilroy để giao tận tay từng con vật cho từng đứa trẻ.

Kilroy dắt thứ gì giống như ba con ngựa một mắt cùng được gông vào cái thanh ngang. “Tam độc nhãn,” anh ta đưa thanh ngang cho Erec, “Ồ, chào nhóc. May mắn nhé.”

Lớp da bọc thanh ngang có cùng tông màu với màu da của ba con ngựa. Chúng chuyển động nối đuôi nhau trong cái thanh chắn đó. Một con phi đằng trước, chân sau trên mặt đất; một con trong không trung; và một con ở sau với chân trước chạm đất, lúc nào cũng thế, giống như một cái đèn kéo quân.

Bethany được giao một con thần ác diệu - một con chim to uyển giống như con vịt khổng lồ, với cặp chân đà diệu mập ú và cái mỏ nhọn hoắt. Con thần ác diệu có kích thước vừa đủ để Bethany có thể cưỡi được, chân của con bé cặp thoải mái trên cái lưng rộng của con chim kỳ lạ đó. Con thần ác diệu cứ liến thoắng, “Và khi tôi chào đời, cách đây một tháng, có một cơn mưa đá vĩ đại. Mẹ tôi nói rằng điều đó làm cho tôi trở nên đặc biệt. Tôi biết rất nhiều thứ dù mới chỉ có một tháng tuổi. Mẹ tôi nói tôi rất sáng dạ...” Bethany vỗ nhẹ vào cái đầu đầy lông tơ của nó, không thể nói xen vào được một lời.

Balor Stain và Rock Rayson ngồi trên những con ngựa trắng có cánh. Damon và Ward cười những con vật trông thật buồn cười, chúng giống như những con kiến cao đến cỡ thất lưng. Xung quanh đầu chúng, những cái càng to như càng cua khua khoảng tứ tung, cái mồm tròn

tròn phủ đầy răng nhọn hoắt, và một con mắt thô lỗ nằm chình ình ngay giữa cái mặt.

“Rận ói!” Bethany cười. “Tớ không thể tưởng tượng được tại nó có thể điều khiển mấy con quái quái đó.” Một vài đứa cười con rận ói nhanh chóng phát hiện ra rằng, phải tóm lấy đầu chúng như cầm tay lái xe, nếu không sẽ bị những cái càng kia kẹp lìa tay chân chứ chẳng chơi.

Tất cả các thí sinh xếp hàng cùng với con thú của mình. Con thần ác diệu của Bethany vẫn cứ huyền thuyên không dứt, “... và đó là lý do tại sao tôi lại thích hoa tulip hơn hoa hồng. Bà dì vĩ đại phi thường của tôi tên là Tulip. Bà rất nổi tiếng với món cá đay. Chồng bà là Borick, kết bạn kết bè với vài ‘cái cây’ của vua Piter...”

Oscar ngồi trên lưng một con thỏ to như con bò, nắm lấy hai cái tai mềm mềm của nó. Thằng này đang cười chế nhạo một con bé ngồi bắt chéo chân trên mai một con rùa lê bước nặng nề.

Đường đua là một đường chạy thẳng băng, chỉ một phần ba dặm là đến đích. Kilroy thối còi. Balor và Rock cho ngựa phi nước kiệu nhỏ, rồi cất cánh và đến đích gần như ngay lập tức. Damon và Ward tới ngay sau hai thằng kia. Chúng lấy kẹo dẻo móc vào cần câu và nhử nhử trước mặt con rận ói. Erec lắc đầu. Dĩ nhiên là bọn chúng đã chuẩn bị kỹ cả rồi. Rận ói ở chặng Đường Đua Quái Vật chẳng phải rất mê kẹo dẻo là gì.

Erec ngồi trên lưng con ngựa ở giữa và la lên, “Đi nào,” rồi thúc vào hông nó. Con vật ba thân nhảy lên một cách chậm chạp để vào bãi trống. Mỗi con ngựa dừng lại trên không trung lâu một cách kỳ lạ trong những bước sải vó đến là buồn cười của chúng. Erec thấy mình giống như đang ở trong một cái vòng quay ngựa gỗ, nhưng ít ra thì nó cũng đã tiến lên phía trước.

Xung quanh đó, các con vật chạy vòng tròn hoặc chả nhúc nhích gì hết. Một số con còn đi ngược lại về vạch xuất phát. Vài đứa trẻ bị ngã chổng vó đang ngồi trong bụi mà mò tìm con vật của mình. Oscar ngồi trên lưng con thỏ non bự chẳng đang nhảy cẫng giục quanh bãi cỏ, con vật cứ ngừng lại liên tục để nhấm nháp những đám cỏ ba lá. Đứa con gái trên lưng cụ rùa lê bước ì ạch nhanh chóng qua mặt con thỏ tham ăn.

Bethany thì bận bịu với cuộc đối thoại không có hồi kết của con chim lăm chuyen. Con ác diệu nọ cứ đứng ì ở vạch xuất phát mà huyền thuyên đủ thứ.

“Nhanh lên! Nhanh lên nào!” Erec hét vào tai con tam độc nhãn của mình và thúc thật mạnh vào hông nó. Con ngựa khua chân nhanh hơn một chút. Ít nhất thì nó cũng đang đi đúng hướng.

Sau khi gần như băng qua được bãi đua, Erec ngoái lại thấy Bethany và con thần ác diệu vẫn cứ đứng ở vạch xuất phát, không nhúc nhích, con chim to tướng này vẫn múa mép không biết mệt mỏi. Rồi thật bất ngờ, nó dang rộng đôi cánh và bay vút qua bãi đua. Ở vạch đích đến, Bethany trượt khỏi lưng con chim và nắm lấy đầu nó kéo xuống để hạ cánh. Erec băng qua vạch sau Bethany.

Umpee ghi tên hai đứa, “Bethany Evirly, hai mươi hai. Rick Ross, hai mươi ba.” Con bé cười rùa nhận số hai mươi bốn.

Jack, mặt mày xám ngoét, ngã khỏi con Cóc Tu sĩ đạo Hồi của mình khi con vật này vừa đâm bổ về đích. Jack trông như vừa mới nôn xong. Con cóc cứ nhảy chồm chồm đi quanh sân nhanh đến nỗi không thể nhìn thấy nó đâu nữa. Sau khi Jack ngã xuống, con Cóc Tu sĩ đạo Hồi lại tiếp tục cuộc chạy điên loạn của nó, ủi trúng những thí sinh khác, làm bọn trẻ văng ra khỏi các con thú mình đang cưỡi.

Con thỏ của Oscar còn đang ngồi lì trong một đám cỏ giữa sân. Thằng này cố gắng tóm hai cái tai thỏ lôi đi nhưng xem ra chẳng có chút may mắn hy vọng nào.

“Chuyện gì xảy ra với con thần ác diệu của bạn thế?” Erec hỏi Bethany.

“Nó không thể ngậm miệng lại được. Mình hết van xin rồi lại hét lên với nó, nhưng nó cứ làm nhảm mãi.”

“Thế làm sao bạn khiến nó bay được?”

Bethany trợn mắt lên, “Nó cứ huênh hoang về việc làm sao nó biết mọi thứ về lâu đài, về Đức Vua, về Thần Quốc,... Tưởng tượng xem, nó chỉ là một đứa oắt con thôi! Cuối cùng tớ nói, ‘tao cá là mày chẳng biết khỉ khô gì về tháp đồng hồ’. Con chim lẩm mồm lại tiếp tục những câu chuyện khủng điên về cái tháp đồng hồ, chắc chắn là bịa thôi. Rồi tớ nói, ‘tao cá là mày chẳng thể nào bay đến cái tháp đó được’. Thế là nó bay! Nó sẽ còn bay tiếp nếu tớ không nhảy ra mà ghì đầu nó xuống.

“Con chim đó nói đức vua có mấy cái ‘cây’- chắc là bọn do thám, tớ đoán thế. Đó chính là thứ mà nhiều năm qua lão Ugry đã cố tìm để buộc bọn người đó nói cho lão ta biết bệnh tình của vua Piter. Nhưng khi con chim nói Ugry là một người tử tế, rồi kể những chuyện như khoai tây ruột hồng, hay làm thế nào nó cao đến sáu mét thì tớ nghĩ là nó chẳng biết nó đang nói gì nữa.”

Bọn trẻ xếp hàng dọc trước cái bình có khắc. Hai thí sinh có thể thi cùng một lúc. Melody là người tiếp theo trong hàng. Mái tóc đen dày của nó ôm lấy khuôn mặt cổ làn da nâu sẫm ấm áp. Nó rút một cái thẻ trong làn hơi nước màu xanh lá cây đang cuộn lên từ miệng bình.

“Hãy chơi một bản nhạc,” Melody đọc. Nó ngồi trên cỏ, cười tươi rói, áp sát hai chân vào nhau. Khi nó bắt đầu, một giai điệu đẹp đẽ tràn ngập cả không gian. Âm thanh giống như tiếng vĩ cầm, nhưng sâu lắng hơn với những cung bậc cảm xúc đan dệt giữa nỗi buồn và niềm hạnh phúc bằng âm nhạc. Đám đông im lặng như bị bỏ bùa mê. Khi đến độ dường như không thể nào hoàn hảo hơn nữa, Melody cọ hai cánh tay vào nhau. Một âm thanh mới, lạ và ngọt ngào như phát ra từ một cây kèn ô-boa, hòa cùng với âm thanh kia làm thành một điệp khúc tuyệt vời nhất mà Erec từng được nghe. Melody bất ngờ bập môi mở ra và đóng lại, tạo thành những tiếng nhịp gõ đánh mạnh, và thỉnh thoảng cô bé lại nghiêng nghiêng đầu như đang làm nhạc trưởng.

Bethany nước mắt nhạt nhòa khi bài hát kết thúc, “Ôi, Melody...mình không biết là bạn có thể làm được thế.” Melody so vai e thẹn. Spartacus Kilroy và nữ hoàng Posey cho Melody chín mươi tám điểm.

Một cậu bé phải nhảy qua đài phun nước, nhưng nó làm nước bắn tung tóe vào lưng và chỉ được có sáu mươi lăm điểm. Một con bé được yêu cầu đọc ý nghĩ của nữ hoàng Posey. Nữ hoàng hóa phép ra một cuốn sách trong không khí, và con bé thuật lại những từ mà nữ hoàng đọc được, nhưng rồi con bé ngược nhìn lên và nói, “Còn bao lâu nữa cái việc vớ vẩn này mới xong? Mình không thể ngủ ngon ở đây... Cái gì? Con bé này đang đi vào ý nghĩ của mình. Dừng lại! Đủ rồi!” Từ “Đủ rồi!” cuối cùng ấy được cả nữ hoàng lẫn con bé thốt lên.

Erec ngóng chờ xem phép thuật của thằng Balor là gì. Treo người ta lộn ngược và tìm cách giết họ chẳng?

Khi Bethany thò tay vào cái bình bốc khói, một cuộn giấy xoắn ra thay vì một mẫu nhỏ. Cuộn giấy quá dài, trông con bé như nhà ảo thuật đang kéo một dải băng ra từ cái mũ. Nữ hoàng Posey và Spartacus Kilroy nhìn nhau sững sốt. Bethany đọc từ đầu tiên: “Giải mã.” Những dãy số phủ chi chít trên cuộn giấy.

Tim Erec muốn rụng xuống. Làm sao Bethany có thể làm được chứ? Con bé ngồi trên cỏ, trải cuộn giấy ra, vuốt cho thẳng thớm và nhìn chăm chú. Một nụ cười mỉm thích thú xuất hiện trong khi con bé nghiền ngẫm những con số. Rồi Bethany cười vang và cầm cuộn giấy lên. Bằng một giọng rất rõ ràng, con bé đọc to:

Mãi trong hang nơi rừng sâu rậm rạp,
Syrinx, nữ thần cây cối, sống xa loài người tục lụy,
Chỉ quần quanh nơi hang động hoang vu,
Chăm nom những cái cây, với tinh thần quả cảm.
Nàng khẽ khàng đi lại dưới bóng cây,
Để trốn Pan, thần đồng quê muốn vui thú mây mưa,
Vì tình yêu của kẻ này khiến nàng không chịu nổi,
Với kiểu cách hoang dại cùng những chiếc sừng
và bộ râu dê gớm ghiếc,
Nhưng hỡi ôi, Pan tìm thấy nàng, gã đã thắng,
Với sự giúp đỡ của Helios, thần mặt trời chói chang.
Syrinx nhìn thấy Pan, trong nháy mắt nàng trốn chạy.
Gã đuổi theo nàng mãi đến bến sông.
Nàng bị dòng nước chảy xiết quần quanh,
Rồi nàng biến thành một đám lau sậy.
Nhưng sau khi đã khóc lóc và ngủ thiếp thật lâu,
Pan nghe thấy Syrinx hát một bài ca u sầu.
Đám lau sậy rì rào lời tình nàng dành cho chàng bởi,
Khi nàng hóa thân, nàng đã nhìn ra con người Pan thực sự trên đời.
Vẻ ngoài không còn đáng bận tâm, trái tim chàng đã chứng tỏ,
Khi vẻ đẹp của nàng đổi thay. Bây giờ lòng cây muốn ngỏ.
Pan đốn đám sậy và cắt chúng với nỗi tình sầu,
Chàng làm ra những Ống sáo Pan, vút lên như tiếng
loài chim câu nhỏ.

Bethany cười ngoác miệng. Kilroy vỗ tay, “Tuyệt thật! Ngoại hạng! Một phép thuật xuất sắc.”
Nữ hoàng Posey chăm chăm vẽ ngò vức, “Làm sao chúng ta biết con bé không bịa ra chứ? Hoặc
nhờ đâu đó là một bài thơ nó đã thuộc lòng?”
Bethany nhảy căng lên, cầm cuộn giấy, “Dễ thôi ạ. Mỗi dòng được chia bằng một dãy mười con
số. Nữ hoàng thấy không ạ? Sau dòng thứ nhất là một, bốn, chín, mười sáu, hai mươi lăm, ba
mười sáu... đều là số bình phương của số một đến mười. Sau dòng hai, những số này cũng là số
bình phương, đúng chưa ạ? Một, mười sáu, tám một, hai trăm năm mươi sáu. Sau dòng ba,

mười số bình phương là: một, hai trăm năm sáu, sáu nghìn năm trăm sáu mươi mốt. Rồi trong dòng đầu tiên của bài thơ, tất cả các chữ cái đều có liên quan đến chữ A, ngoại trừ bình phương. A là không, B là một, C là bốn, D là chín, E là mười sáu. Trong dòng hai, tất cả đều liên quan đến B, trừ lũy thừa ba ra. A là âm một, B là không, C là một, D là tám, E là hai mươi bảy. Thật tuyệt vời. Thần thích thứ này lắm. Nên...”

Nữ hoàng Posey đằng hắng, “Ta nghĩ thế là đủ.” Bà nén một nụ cười, “Người cứ như một nhà toán học vậy. Thế người đã luyện môn ‘tiên tri’ chưa?”

“Luyện ‘tiên tri’ ấy ạ?” Bethany bối rối.

“Tất nhiên, bé gái thân mến. Với khả năng của người, người sẽ trở thành một nhà tiên tri nay mai thôi. Thực tế, người duy nhất ta từng gặp mà đam mê với mật mã và số má là Ruth Cleary, viên Cố vấn Tiên tri cũ của vua Piter. Có thể người sẽ được vời vào triều làm việc một ngày nào đó. Với khả năng sẵn có, người sẽ tiến xa đấy.” Bà liếc nhìn Kilroy, mặt anh ta đang đỏ ửng lên.

“Thưa Cố vấn Tiên tri Kilroy, anh có thể đọc mật mã phải không ạ?” Bethany hỏi. “Anh cũng là một nhà tiên tri ạ?”

Kilroy nhìn xuống chân, “Không, ta chưa bao giờ thành công cả, thực thế đấy. Dù sao thì vua Piter cũng rất tử tế khi thuê ta.”

Bethany ghi được một trăm điểm. Melody chạy lại và ôm chầm lấy con bé. “Làm sao mà bạn làm nhanh như thế được?”

“Khó giải thích lắm. Đối với mình, mỗi con số cứ giống như một màu sắc cuộn xoáy lại vậy. Tất cả chúng đều khác biệt...” Bethany và Melody bước lên đồi với những đứa trẻ khác.

Một con bé xui xẻo dính ngay Ugry và vua Pluto chấm thi, vừa hoàn thành việc phải làm cho một bông hoa lớn lên. Erec muốn được Kilroy và nữ hoàng chấm, nhưng vua Pluto đã vẫy nó lại.

Ugry nhìn xoáy vào Erec khi thằng bé thò tay vào cái bình. Nó ngạc nhiên vì làn khói xanh lục lại lạnh đến thế. Nó ngo nguậy ngón tay và một mẫu giấy âm ỉ xuất hiện. Erec đọc to, “Người sẽ biết phải làm gì.”

Vua Pluto tì vào vương trượng, một nụ cười nhả nạt nở trên khuôn mặt ông. Cái nhìn chăm chăm sắc lạnh của Ugry thật khắc nghiệt, Erec tưởng như lão đang nhìn xuyên qua nó vậy. Bỗng nhiên một cảm giác đắng nghét trào lên trong mũi Erec. Nhà vua đằng hắng, “Ồ, bắt đầu đi, cậu bé.”

Nó định làm gì chứ? Thông báo kế hoạch cướp ngôi của Ugry, và vạch trần sự tàn ác của lão vì đã thả rông con tê giác, nhân ngư và rận truyền nhiễm à? Nhưng mà, vua Pluto chắc cũng cùng một giuộc với lão ta, chẳng phải mẹ nó đang bị giam trong ngục của Pluto là gì. Vậy ai là người nó đáng báo tin đây? Chỉ có mỗi mình mẹ nó, nếu không kể đến chuyện bà là một tội phạm.

Bỗng nhiên, từ trong ý thức, một cảm giác không có thật như đám mây mù xâm chiếm Erec. Đầu nó quay cuồng và dạ dày thì nháy điệu tango. Không phải bây giờ! Erec cố tự điều khiển, không để bị lôi vào bất cứ việc gì. Đặc biệt là lúc này. Sự choáng váng đã khiến nó phạm sai lầm một lần rồi.

Chỉ một thoáng sau, những ý nghĩ u ám bắt đầu xuất hiện như thường lệ: một mệnh lệnh. Hãy ngược lên. Một tảng đá khổng lồ sắp rơi lên đầu các người. Hãy phá hủy nó bằng cây vương trượng của vua Pluto, hoặc các người sẽ bị tiêu đời trong giây lát.

Erec bàng hoàng, vừa tức giận vừa lo sợ. Chẳng thể nào chống lại cái ý nghĩ điên rồ này được. Nó chỉ vào vai vua Pluto, la lên thất thanh, “Coi chừng!” Vua Pluto ngoái ra phía sau. Erec lao đến chụp lấy cây vương trượng vàng khảm ngọc và xô nhà vua ngã nhào. Nó nằm trên lưng ông, giương cây vương trượng lên cao, dưới cái bóng đang lớn dần của tảng đá.

Cây vương trượng thật ầm ập. Nó khẽ rung rung trong tay Erec. “Người là ai?” Một giọng nói vang lên trong đầu Erec, cứ như cây vương trượng đang nói vậy. “Ta hy vọng là người biết người đang làm gì.”

Erec hét lên, “Nổ tung!” Cây vương trượng rung mạnh một cái. Những dòng điện chạy qua người thẳng bé và truyền sang cây vương trượng. Erec có cảm tưởng như trong người mình có một đám mây đông khổng lồ. Nó lo lắng liệu có thể trụ mãi được không, nhưng nó biết nó phải làm gì. Ngực và tay nó cùng với cây vương trượng hợp lại làm một. Dường như thẳng bé sắp nổ tung đến nơi.

Một tia sáng mờ ảo phóng lên từ cán của cây vương trượng, phóng thẳng vào tảng đá khiến nó nổ tung. Khi một trận mưa đá vụn rào rào trút xuống, Erec té sụm trên bãi cỏ.

Vua Pluto há hốc mồm vì quá bất ngờ, “Cảm ơn cậu bé.” Ông liếc nhìn lên, như chờ xem có tảng đá nào khác rơi nữa không. “Cậu biết không, cậu chỉ cần yêu cầu ta chú ý đến tảng đá thôi,” ông phủi bụi và nháy mắt, “Nhưng ta đoán đó không phải là một cuộc thử nghiệm. Cậu chắc chắn phải là một cậu bé có phép thuật phi thường.” Vua Pluto cầm cây vương trượng lên xem xét. “Ta tin rằng chỉ có một người có thể dùng cái này.” Ông kiểm tra bảng điểm, “Tên cậu là Rick Ross à?”

Vẻ mặt của Ugry lộ rõ sự nghi ngờ. Một cơn rùng mình lạnh ngắt chạy dọc sống lưng Erec, khi nó bắt gặp ánh mắt lão ta. “Thần không chắc nó đã dùng loại bảo bối gì. Ăn cắp chẳng?”

Vua Pluto nói, “Ồ, cậu ta biết tảng đá rơi xuống trước khi có ai đó thấy, và cậu ta biết phải làm gì. Cậu ta còn dùng được cả vương trượng của ta nữa. Đó là hai bảo bối rồi, ta nghĩ vậy. Ghi một trăm điểm, phải không nào Balthazar?”

Ugry gật đầu cúi kính. Erec lui ra, bụng dạ rối beng. Nó vừa mới làm gì vậy? Nó đã chụp lấy vương trượng của nhà vua và tự mình phóng ra một tia sét phi thường. Biết đâu, nó thật sự thích hợp để cai trị mảnh đất lạ lùng này.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Bốn mươi cái tên được dán lên phía sau mê cung: Erec, Bethany, Melody và Jack có trong số đó, dĩ nhiên là có cả Balor, Damon, Rock và Ward. Thấy mình bị rớt, Oscar ném bộp cái chai Rượu Tiên Khỉ Bay rỗng vào một tấm biển. “Cuộc thi ngu xuẩn,” nó càu nhàu rồi bỏ đi. “Ai mà thêm lãng phí thời gian để trở thành vua chứ?”

Jack bắt kịp Oscar, “Đừng buồn. Không đứa nào trong nhóm tội mình sẽ thắng đến cùng được đâu. Bọn mình chỉ chơi cho vui thôi mà.”

Mất Oscar đỏ hoe, nó quệt nước mắt bằng mu bàn tay, “Nếu anh là em, anh có dám nói vậy với bố em không? Em không thể về nhà bây giờ được. Bố sẽ ghét em mất thôi. Ông đã nói về chuyện em chiến thắng hàng tháng nay rồi, trong những lần em từ trường nội trú về thăm nhà ấy. Ông sẽ điên tiết lên nếu em không thể làm được những thứ phép thuật căn bản.”

Jack an ủi thằng em, “Thì em cứ ở lại đây, có sao đâu. Chừng nào thi xong, anh sẽ báo với bố em chuyện em trượt.”

Sau khi ăn xong, Erec thấy trong người khỏe hơn. Càng nghĩ về cây vương trượng, cảm giác sợ hãi và đau buốt của dòng điện càng bớt dần. Chỉ có những cảm nhận về năng lượng kỳ ảo của cây vương trượng là vẫn còn nguyên vẹn. Nó muốn có được cảm giác ấy một lần nữa. Nếu chiến thắng trong cuộc thi, nó chắc chắn sẽ có được cây gậy quyền phép ấy.

Kilroy cầm các phần thưởng, trông có vẻ hồi hộp, trong khi Ugry và vua Pluto đứng bên cạnh. “Cuộc thi tiếp theo mang tên Cuộc Tìm Kiếm Dưới Đáy Biển, diễn ra vào sáng thứ Năm, lúc mười giờ, phía sau mê cung. Nữ hoàng Posey nói các em có thể mang theo một vật có phép thuật.”

“Có đáng nhận một phần thưởng không ta?” Bethany đứng kiễng chân lên để dòm xem giải thưởng là những thứ gì. “Nếu không phải mấy con rận ác ôn, thì là cái quái gì nhỉ?” Những đứa thắng cuộc khác như có cùng ý nghĩ với con bé. Vài đứa không chịu nhận giải thưởng và bỏ đi.

Kilroy huơ cái gì đó trông như một cái đèn pin và bật nó lên. “Ta đã kiểm tra những thứ này. Không phải rận rệp gì đâu. Đây là những cái Đèn Phép Thuật. Hơi khó để nhìn ban ngày, nhưng thứ đèn xinh xắn này lại rơi ra một tia sáng luôn đứng yên một chỗ. Các em có thể chiếu sáng cả một căn phòng, và cái đèn này sẽ còn giữ ánh sáng đó cho đến khi các em bấm nhẹ nút tắt. Thật tiện lợi để viết chữ trong bóng tối, chẳng hạn, các em có thể để lại lời nhắn cho bạn bè của mình.” Anh ta thử khua cái đèn theo một hình vòng cung, và một cái quạt bằng đường ánh sáng hiện lên trong không khí.

Erec cầm lấy một cái, tò mò hỏi, “Chúng có cần pin không ạ?”

Kilroy cười, “Thật buồn cười. Đây có phải là mấy cái đèn của bọn Lú Phép đâu? Ánh sáng của một bóng điện từ đâu mà ra nào?”

Cái Đèn Phép Thuật trông cũng được. Không có mấy con rận hay những con ác thú góm ghiếc xung quanh. Erec cảm thấy vui vui vì nghĩ rằng mình sẽ cần đến nó.

Nhóc Sói nhảy lên mừng Erec khi thằng bé vừa về đến phòng. Sau khi nựng con vật cưng, Erec bật cái đèn lên và viết tên mình lên không khí. Những con chữ treo lơ lửng, sáng rực. Erec vẽ một vòng tròn bao quanh rồi tắt cái đèn đi. Ánh sáng biến mất ngay tắp lự. Nó nhét cái đèn cùng đôi Giày Êm và tiền xuống gầm giường.

Khi đang ăn tối, Bethany hỏi, “Lúc nào thì bọn mình báo cho nữ hoàng Posey về kế hoạch của lão Ugry?”

Có vài chuyện đã làm thay đổi suy nghĩ của Erec về việc này, nhưng nó không chắc đó là gì nữa. Đường như nếu làm thế sẽ là một sai lầm. “Bà ấy sẽ không tin tụi mình đâu. Mình dám cá như vậy đó.”

“Tớ sẽ nói với bà ấy vậy,” Bethany nói. “Phải có ai đó làm chuyện này chứ.”

“Rồi bà ấy sẽ làm gì? Khống chế Ugry à? Lão sẽ phủ nhận tất tần tật và bọn mình sẽ bị lộ ra, hoặc tệ hơn nữa ấy chứ. Hay có thể bà ấy sẽ nói với vua Pluto, và sau đó tụi mình sẽ gặp rắc rối to.”

“Tớ sẽ tận dụng cơ hội đó,” Bethany khẳng định. “Làm sao ấy có thể để cả thế giới này bị hủy diệt dưới tay cái lão Ugry ác ôn đó, chỉ vì để bảo vệ bản thân mình thôi? Thế mà tớ đã lầm tưởng rằng ấy luôn cùng ý kiến với tớ đấy.”

“Mình không biết nữa,” Erec cố gắng nghĩ ra một lý do thỏa đáng nào đó nhưng tắc tị. “Mẹ mình nói mình có thể ngăn Ugry lại bằng việc giành chiến thắng trong cuộc thi này. Như thế sẽ phá hủy được kế hoạch của lão. Mình sẽ có một trong số những cây vương trượng ở đây.” Những ý nghĩ kỳ lạ bắt đầu xâm chiếm đầu óc Erec: quyền lực, sự hoàn hảo, phép thuật từ những đầu ngón tay của nó. Tảng đá vỡ thành những mảnh vụn vì mệnh lệnh của nó. Đúng rồi, phải có được cây vương trượng trong tay chính là câu trả lời.

Chính là nó. Cây vương trượng đầy uy quyền. Sự việc diễn ra với cây vương trượng hôm nay đã thay đổi ý nghĩ của Erec. Nó muốn giải quyết vấn đề của riêng nó. Ai cần một ông vua can thiệp vào hay một nữ hoàng không đáng tin giúp đỡ chứ? Sức mạnh mà nó điều khiển hôm nay thực sự là của nó, nó chắc chắn vậy, dĩ nhiên với sự giúp đỡ của ai đó. Chẳng phải vua Pluto đã nói nó là người có quyền năng hay sao? Nó có thể làm được việc đó một mình.

“Coi bộ khó à nha,” Bethany nói, “nếu ấy có thể vượt qua tất cả các cuộc thi, rồi giả dụ ấy có được một cây vương trượng, thì thực sự là vẫn còn hai cái nữa - đủ để làm một điều gì đó thật kinh khủng. Mà muốn có được vương trượng thì trước tiên ấy phải đánh bại cả bốn thằng bịp bợm Balor, Damon, Ward và Rock cái đã. Chưa hết, ấy cũng phải lấu cá, mảnh mung còn hơn tất cả những trò lừa lọc của chúng nữa cơ.” Bethany khoanh tay, không vui vẻ gì khi thấy Erec đổi ý.

Con bé nói đúng. Nhưng Erec vẫn muốn có cây vương trượng đó. “Bọn mình có thể báo cho nữ hoàng Posey muộn hơn, khi nào bọn mình thua ấy,” nó nói. “Có thể đến lúc đó bọn mình sẽ biết ai là người có thể tin tưởng được. Mình cá là lão Ugry sẽ không dám làm gì khi cuộc thi chưa kết thúc đâu.”

“Trừ việc rút ruột kho vũ khí cùng với Rayson.”

“Việc đó thì lão đã làm rồi mà,” Erec nói.

“Ừ, ai biết bọn họ còn dám làm những việc tà đình nào nữa! Nữ hoàng chắc cần phải có thời gian để chuẩn bị chiến đấu.”

“Mình cá là bà ấy sẽ làm điều hợp lý cho vua Pluto. Tại sao không chứ? Và ông ấy chắc cũng sẽ theo thôi.”

Bethany cố tìm cách khác, “Kilroy có vẻ là người tốt. Bọn mình có thể kể cho anh ta.”

“Ừ. Hoặc có thể là Hecate Jekyll.”

“Bà ấy tốt, nhưng chỉ là bếp trưởng thôi. Bà ấy chắc không thể làm được gì nhiều đâu.”

Erec nhún vai, “Tối nay mình phải đi kiểm cái móng ngựa. Đó là thứ cuối cùng mình cần cho công thức thuốc nổ. Mình sẽ lấy một cái ở chỗ con ngựa thần của thằng Balor. Bạn muốn đi cùng không?”

“Muốn chứ, nhưng Melody đã hứa cho tớ nghe một bản hòa nhạc sau bữa tối rồi. Ấy đợi tớ được không?”

“Được. Gõ cửa khi bạn đến nhé.”

Trời tối mịt khi Erec và Bethany lần ra phía chuồng ngựa. Erec hy vọng lũ ngựa thần sẽ có ở đó, hay bất cứ con ngựa nào cũng được. Cánh cửa mở hé và có ánh đèn bên trong. Một lớp rom trải dưới sàn, lũ súc vật đặc biệt lững thững phía trong hàng rào, một vài con bị cột dây vào tường.

Erec nghe thấy có vài tiếng nói cười phát ra đâu đó. Nó né người, nấp sau cánh cửa mở. Balor và Damon Stain đang ở bên trong với Rock Rayson và Ward Gamin.

Balor đang cười hình hích, “Những con vật xinh đẹp này sinh ra là để dành cho các vị vua chúa. Nghĩ xem, bay trên lưng những con long mã này, lửa phun ra phì phì từ mũi, đốt cháy bất cứ ai dám chống lại bọn mình, còn bọn mình thì giương cao cây vương trượng...”

Tiếng của Rock cất lên nghiêm trang, “Phải rồi, trừ một đứa trong số bọn mình sẽ không làm vua. Chỉ có ba đứa thôi. Tao muốn biết là ba đứa nào.”

“Bất cứ đứa nào giỏi nhất,” giọng Ward nghe rất tự tin.

“Khoác cái áo choàng ngu ngốc đó lên người rồi đi đi lại lại,” Balor nói. “Nói thật, tao chẳng thèm, kể từ khi tao biết chắc tao sẽ là vua. Mà biết đâu cái đứa thứ tư có thể sẽ là Cố vấn Tiên tri của tao cũng nên.”

Rock nói, “Bố tao bảo các vị vua không được giữ vương trượng đâu. ‘Anh Cả’ sẽ lấy chúng, và ông ta sẽ làm thay nhiệm vụ của chúng ta.”

“Đấy là điều ông bà nhà mày nghĩ thôi,” Balor nói. “Nhưng cái ông ‘Anh Cả’ ấy định lấy mấy cây vương trượng từ tay bọn mình theo kiểu gì?”

“Bằng phép thuật,” Rock nói. “Bởi vì ông ấy có thể. Với lại ông ta còn có cả kho vũ khí và đầy nhóc bạn bè phù thủy.”

Balor có vẻ giận dữ, “Tao muốn thách lão ta một chọi một. Rồi bọn mình sẽ biết cả thôi. Nhưng mọi thứ phải đúng lúc, đúng không tui mày? Mà đằng nào thì cũng chỉ có vua hay nữ hoàng mới dùng vương trượng được. Vì thế, có thể lão sẽ không có khả năng dùng vương trượng sau khi chúng ta giành được đâu.”

Ward nói, “Ờ, nhưng mà vẫn có người có thể dùng chúng đấy, kể cả khi họ không phải vua, chỉ cần họ có đủ quyền phép thôi. Bọn mày có thấy thằng nhóc Rick Ross dùng cây vương trượng của vua Pluto hôm nay không?”

“Nó tưởng nó tài năng lắm đấy, dùng được cây vương trượng, thoát khỏi bẫy của tao, giữ được cái kính khi tao muốn lấy. Rồi sẽ có lúc nó phải trả giá. Tao hy vọng nó sẽ ngon giấc đêm nay, phải không?” Balor cười thâm hiểm, và mấy đứa kia cũng hô hố cười theo. “Đi thôi.”

Erec và Bethany nhảy ra nấp sau một bụi rậm lúc bọn bốn thằng ra khỏi chuồng ngựa và tắt đèn. Khi bước chân của chúng xa dần, hai đứa lén vào trong.

“Cứ để đèn tắt đi. Kéo có người nhìn thấy đấy,” Erec bật cây đèn phép thuật và huơ huơ tay,

làm thành hình một cái quạt ánh sáng lớn treo trên khoảng không.

“Ồ, đẹp thật,” Bethany cầm lấy cái đèn và vẽ vu vơ trong bóng tối. Khi những con vật bước qua, trông như thể có những vệt ánh sáng ngổ nghĩnh đậu lên người chúng.

Bethany làm đầy khoảng không xung quanh bốn con ngựa ô bằng thứ ánh sáng lung linh. Khói bốc lên từ lỗ mũi của mấy con ngựa. Một con chồm hai chân trước lên, và đôi cánh có vẩy xanh đen mờ mờ giương ra.

“Mấy con này có được đóng móng không ta?” Bethany hỏi. Con nhỏ chiếu đèn xuống chân lũ ngựa. Những cái vẩy tím sẫm dạt kín cảng chân chúng và ánh sáng bạc từ móng rơi lên tận bụng. “Tớ thực lòng chẳng muốn cạy cái nào cả. Tụi mình có thể bị thiêu rụi mất thôi.”

Con nhỏ vẽ một dải ánh sáng rộng hình quạt xung quanh chuồng ngựa. Những con ngựa cánh trắng có đầy trong hàng rào, nhưng không con nào được đóng móng cả. Có một thứ trông như cái búa dài để cạnh một đồng móng ngựa tỏa ra ánh sáng bạc. “Cái này chắc là dùng để đóng móng vào,” Erec nói, “Mình cũng có thể dùng nó để kéo móng ra.”

“Tại sao ấy không lấy đại một cái trong đám này đi?” Bethany nhặt lên một cái móng ngựa.

“Phải là cái đã dùng rồi cơ.” Erec bước lại gần một con ngựa ô. Con ngựa hất cái bờm trên cổ, mắt phát ra ánh đỏ. Những tia lửa nhỏ phun ra từ mũi nó. Erec nói dịu dàng, “Được rồi. Tao chỉ cởi một cái móng ra thôi. Sẽ không đau đâu. Cho tao xem cái chân đỏ nhé.”

Lửa từ mũi con ngựa phun ra mạnh hơn. Đôi cánh của nó dang rộng, và nó đá nhẹ vào ngực Erec. Erec ngã ngựa trên đồng rơm, thấy tức thở. Thằng bé lấy lại hơi và thử với một con ngựa khác, “Ồn cả thôi, ngoan nào. Tao chỉ cần một cái móng thôi. Đưa chân mày đây nào. Thực là dễ mà...”

Con ngựa này cũng phì ra lửa, làm bỏng rát ngón tay Erec. Thằng bé dám bị nướng thành một lát bánh mì giòn lắm.

“Sao ấy không lấy ‘những ý nghĩ u ám’ của ấy ra xài thử coi?” Bethany hỏi.

“Mình không thể khiến cho chúng xuất hiện được,” Erec nói. “Chúng điều khiển mình. Chúng chỉ xuất hiện khi có ai đó gặp nguy hiểm thôi.”

Cả bốn con ngựa đều sẵn sàng nướng cháy Erec. Có hai con đứng trong chỗ tối, nhưng Erec vẫn thấy rõ bốn con mắt đỏ rực hung hăng. Thằng bé nghẹt thở và lại cảm thấy như bọn ngựa có thể hủy diệt nó ngay lập tức.

“Balor cử tao đến,” Erec nói. “Nó vừa mới ở đây xong, nhưng nó quên không lấy một cái móng ngựa để làm thứ nó cần.”

Con ngựa đứng trước nhìn sang những con khác. Rồi con này gạt cái chân trước vào chân sau và tung một cái móng bạc ra gần Erec.

Erec nhặt lên và lùi lại, “Mày ngoan quá. Balor sẽ rất vui đấy.”

Bethany tắt phụt cây Đèn Phép Thuật, căn phòng chìm vào bóng tối, ngoại trừ tám con mắt ngựa còn cháy đỏ như những cục than rực hồng. Erec và Bethany lén ra khỏi chuồng ngựa. “Những con thú này thật kinh khủng,” Bethany nói. “Tớ hy vọng những con long mã ấy không biết nói.”

Erec cố gắng không bật cười, “Được rồi. Balor không thể thù mình thêm được nữa đâu.”

Quá nửa đêm Erec mới về tới phòng. Jack và Oscar đã ngủ lản quay từ hồi nào. Nó nhét cái móng ngựa xuống gầm giường. Sáng mai, nó sẽ tìm cách pha chế thuốc nổ.

Trong lúc đánh răng, Erec thấy cái gương như bị nhòa đi. Nó cảm thấy chóng mặt, và căn phòng bắt đầu chao đảo. Erec lo lắng nghĩ chắc mình bị ốm, nhưng rồi nó lại chìm vào cảm giác rằng đang có một ý nghĩ u ám khác xuất hiện.

Không thể hai lần trong một ngày được. Dạ dày nó như đang nhảy múa một vũ điệu chiến tranh.

Có thứ gì đó kinh khủng đang xảy ra. Trong không khí. Không phải thuốc độc, nhưng một thứ khí độc có thể làm cho mọi người ốm nặng. Erec đánh rơi bàn chải và nhìn ra phía cửa sổ. Một hàng cây rậm rịt chạy dọc theo tòa nhà.

Erec chạy xuống sảnh và đập cửa phòng Franz Bugga. Bây giờ mọi người đều biết bảo bối của Franz cho phép anh ta biến hình được các vật thể. Cái ý nghĩ u ám trong đầu Erec nói rằng Franz phải hóa những bụi cây ngoài kia thành đệm cao su, vì thế nếu Erec đẩy mọi người ra cửa sổ...

Đợi đã! Erec ngưng đập cửa. Đẩy mọi người ra cửa sổ á? Có mà điên. Nó vẫn đứng yên, tay lắc lư khẩn cấp để đánh thức Franz. Làm sao nó lại để cho bản thân mình làm cái điều ngớ ngẩn này chứ? Rồi nữa, nếu anh ấy không chịu biến phép thì sao?

Franz mở cửa, tóc tai bờm xờm, “Gì thế?”

Erec không thể kiềm chế lại được, “Anh phải biến những bụi cây kia thành đệm cao su ngay.”

Franz nhìn cau kỉnh, “Em đang nói về cái gì thế?”

“Hóa nó đi. Làm cho nó phồng lên, đàn hồi, cao su ấy. Chúng ta phải nhảy xuống. Khí độc đang rò ra.”

“Ừ, thế hả? Chắc em gặp ác mộng thôi.”

Chẳng nói chẳng rằng, Erec chộp lấy một con đế bằng pha lê trên kệ tủ. “Em sẽ đập nó đấy,” thằng bé đe dọa.

“Không, không! Đây là bùa may mắn của ông nội anh. Bỏ ngay xuống.”

“Anh làm đi.”

Franz lắc đầu, nhưng cũng nghe theo, “Nếu anh mà đá cho một phát thì...” Anh ta mở cửa sổ ra và biến những bụi cây dọc phòng ngủ thành một cái đệm cao su căng phồng.

Erec xô Franz ra khỏi cửa sổ, và la lớn, “Đừng có biến chúng hiện hình trở lại đấy!”

Erec chạy xuống tầng hai, gõ các cửa và đẩy mọi người ra ngoài cửa sổ. Nó đẩy Oscar ra ngoài khi thằng này vẫn còn ngái ngủ. Oscar mở mắt ra lúc đang rơi ngoài trời trong sự hỗn loạn khủng khiếp. Nhóc Sói nhảy theo sau Oscar.

Khi bị Erec đánh thức, Jack liền chạy theo Erec xuống sảnh giúp đỡ mọi người. “Tốt hơn là tin bạn luôn, hoặc là mình cứ theo bạn mà làm.”

Chúng lao từ cửa phòng này sang cửa phòng khác dọc tầng hai, đâm thình thình vào cửa và hét, “Ra ngoài mau!” Bọn con trai thò đầu ra hành lang ngơ ngác, lập tức Jack với Erec xô chúng ra ngoài cửa sổ. Erec cảm thấy mình giống như một cầu thủ bóng bật, đá những quả bóng vào bẫy. Hai đứa xong tầng hai, rồi tầng ba. Điều ngạc nhiên là mọi thứ đều diễn ra như ý chúng.

Mọi người bay ra ngoài trời trước khi họ hiểu cái gì đã đá họ ra.

Trên tầng bốn, Erec cuối cùng cũng đẩy Jack ra ngoài một cái cửa sổ, và kịp nói, “Cảm ơn bạn!” Bethany hết hồn hết vía khi nhìn Erec quăng Melody ra ngoài. “Khí độc đang rò ra. Xin lỗi nha,” nó chỉ kịp giải thích cho Bethany như thế, rồi cũng đẩy con bé ra luôn.

Một màu đen ngòm cuộn lên trong không khí gần chân Erec. Rồi nó nhanh chóng bốc lên đầu gối thằng bé. Khí độc bốc lên nhiều hơn, ba tầng dưới cùng hẳn đã tràn ngập rồi. Nhưng mặt khác, nhờ thế mà dễ thuyết phục đám con gái nhảy ra ngoài.

Khí độc làm mắt Erec cay xè. Nó đi chậm lại và cảm thấy buồn nôn. Khí độc phả lên mặt nó khi nó gõ cái cửa cuối cùng. Đầu nó quay cuồng. Nó còn đủ sức để gõ cửa không?

Nó lao đảo tiến đến một cánh cửa mở. Căn phòng chao đảo. Hai con bé nhìn thấy nó và thét lên. Hoặc có thể chúng hét lên vì thấy khí độc. Erec đẩy cả hai đứa ấy ra cửa sổ và rồi ngã chìm vào màn không khí đen đặc.

Một tia sáng mỏng mảnh xuất hiện trong bóng tối. Con mắt thật của Erec mở ra và tia sáng lớn dần lên cho đến khi ánh sáng tràn ngập. Nó rên rĩ rồi lại nhắm nghiền mắt lại.

“Nhìn xem nào,” tiếng một người phụ nữ rì rầm, “Người anh hùng của chúng ta đã trở lại rồi.” Erec mở mắt ra và nhìn thấy hình dáng bác sĩ Mumbai lơ mờ đang tựa vào cạnh giường nó. Sau lưng bà, Bethany, Jack, Oscar, Hecate Jekyll và vài đứa trẻ khác đang mỉm cười.

Bethany chạy lại chỗ Erec, mặt lo lắng, “Ấy không sao chứ?” Erec gật đầu, mặc dù nó không chắc lắm. “Ấy đã cứu hầu hết tất cả mọi người đấy. Làm sao mà ấy biết được vậy?”

Erec nhún vai, có vẻ đang đau. Ít ra thì nó cũng không còn phải thở trong cái không khí độc hại đó nữa.

Hecate Jekyll nói, “Cảm ơn con, Rick Ross. Con thật là thằng bé toàn làm những chuyện đáng ngạc nhiên.” Bà bếp quay sang vị bác sĩ, “Tôi xin lỗi, nhưng tôi nghĩ ở đây bây giờ đã trở nên quá nguy hiểm rồi. Mọi người nên trở về nhà thì hơn. Vứt quách những cuộc thi ngu ngốc này đi.”

Với nỗ lực ghe gớm, Erec kéo mặt nạ oxy ra khỏi mặt và lên tiếng, “Cháu đã bất tỉnh bao lâu rồi ạ?”

Bác sĩ Mumbai mỉm cười, “Cả ngày rồi. Bây giờ là bốn giờ chiều.” Erec ngay lập tức nhớ đến công thức chất nổ ở dưới gầm giường của nó. Nó phải nói chuyện với mẹ ngay. Trong giây phút hoang mang, nó bất giác sờ lên ngực mình. Cặp kính vẫn còn đó.

“Mọi người không sao chứ ạ?” Erec hỏi.

“Tốt lắm. Chỉ có mười sáu đứa trẻ hít phải khí độc thôi, nhờ cháu đấy.Ồ, và một cậu bé bong gân cổ chân khi rơi khỏi cửa sổ.” Bà nói thêm với một sự cảm kích trong giọng nói, “Bảo bối của cháu là gì, biết trước tương lai à? Cháu từ đâu đến vậy cậu bé?”

“Nam Mỹ phần ạ,” nó thì thầm, cảm thấy mệt kinh khủng. Thêm nữa, nó không muốn kể cho họ nghe về bảo bối của mình, dù nó biết cái ý nghĩ u ám của nó muốn chính xác như vậy. Đừng như quá riêng tư để nói về chuyện đó. “Có ai... chết không ạ?”

“Ơn trời, không cháu ạ,” bác sĩ Mumbai nói. “Khí độc chỉ gây nguy cấp nếu cháu ngủ đủ lâu đến mức chết thôi. Nó chỉ có thể hạ gục cháu vài ngày. Không ai có thể nhận ra được nó trước khi hít phải nó. Khi mọi người nhìn thấy nó, thì đã quá muộn để chạy xuống cầu thang. Nhưng tất

cả các cháu đều có thể bị lỗ cuộc thi tiếp theo. Có thể nhân viên nhà bếp sẽ kiểm tra xem cái gì đã bị hỏng trong lò.”

“Ai làm vậy ạ?” Erec hỏi, họng nghẹn ứ lại.

“Có thể đó là một trò phá đám gì đấy. Chắc có đứa nào bị thua trong cuộc thi vừa rồi,” bác sĩ Mumbai nói.

Bethany tròn mắt, “Hoặc cũng chính là kẻ đã làm hại chúng cháu trong các cuộc thi trước.”

Bác sĩ Mumbai lo lắng, “Cháu có nghĩ đó là một chút... hoang tưởng không?”

“Tôi thì tôi tin là như thế đấy,” Hecate Jekyll nói. “Có những thứ tệ hại lắm cơ. Tôi lo là còn có thêm vài chuyện... xấu hơn sẽ xảy ra nếu mọi người không chú ý. Ai mà biết được có kẻ xấu xa nào đứng sau những chuyện này? Bất cứ ai ở đây cũng đều có thể là người bị hại cả. Tôi nghĩ sống yên ổn còn tốt hơn là trở thành vua hay nữ hoàng.” Bà đi ra cửa. “Và tốt hơn nữa là tôi nên đi làm bữa tối cho vua Piter ngay.”

Bác sĩ Mumbai mỉm cười hiền hậu khi bà bếp bỏ đi. “Bà ấy không nên làm các cháu buồn. Ta chắc chắn là sẽ bắt được thủ phạm thôi. Mà thôi, cậu bé này cần được nghỉ ngơi thêm. Đến lúc giải tán rồi các cháu.”

Erec nhóm đầu dậy, “Cháu khỏe rồi. Cháu muốn về phòng.”

Bác sĩ Mumbai đưa tay chống nạnh, “Các phòng ngủ đang phải làm sạch không khí trong ba giờ đồng hồ nữa, thưa quý ngài. Và cháu phải ngủ ở đây đêm nay, ta còn phải để mắt đến cháu nữa.”

Erec thở dài, thấy mình đang kiệt sức. Nếu không khí ở khu phòng ngủ đang được làm sạch thì có nghĩa là sẽ không ai phát hiện ra các thứ nguyên liệu của nó. Dù biết rằng mình cần phải pha chế thứ thuốc nổ ấy càng sớm càng tốt, nhưng cái kẻ xấu xa đang cố gắng đầu độc các thí sinh phải bị chặn lại trước đã.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Erec thức dậy lúc sáng sớm và đẩy cái chăn ra khỏi người, “Cháu đi ngay bây giờ được chứ ạ?”

Bác sĩ Mumbai kiểm tra nhiệt độ, mạch đập và đặt ống nghe lên ngực nó, “Tốt rồi, nhóc con ạ. Trước tiên... e hèm... cháu phải ăn sáng cái đã. Cháu hẳn là cũng đói meo rồi.”

Erec đứng dậy, hai chân nó vẫn còn yếu. “Hôm nay là thứ Tư phải không ạ?” Bác sĩ Mumbai gật đầu. “Cháu sẽ phục hồi ở vòng thi thứ tư vào ngày mai chứ ạ?”

“Ta hy vọng cháu sẽ khá hơn khi uống một chút rượu tiên và ăn một ít mật hoa này vào.”

Erec đúng là cảm thấy có khỏe hơn sau khi ăn liên tù tì một phần ăn gấp ba lần thường lệ.

Ngay khi trở lại phòng ngủ, nó chăm sóc và chơi đùa với Nhóc Sói mãi cho tới khi Oscar và Jack đi khỏi, rồi mới từ từ ngó xuống gầm giường của mình. Cách thức pha chế chất nổ coi bộ cũng dễ làm thôi.

Khẽ khàng, Erec đẩy cái ghế để chặn cánh cửa phòng lại. Rồi nó đeo kính vào. Mẹ nó đang ngồi trên chiếc xích đu.

“Mẹ?” Erec thì thào.

Như thường lệ, bà June giật nảy người lên. “Erec hả? Con làm mẹ lo quá.”

Nó chú ý nhìn những quầng thâm dưới đôi mắt sưng húp của mẹ. “Mẹ khỏe chứ ạ?”

“Mẹ khỏe. Chỉ là hơi mệt mỏi vì phải ở cái chốn này thôi. Con có tìm được bất kỳ thứ nguyên liệu nào không?”

“Con có đủ cả rồi. Có hẳn một cái móng của con long mã. Như vậy được rồi phải không mẹ?”

Bà June có vẻ ngạc nhiên, “Được quá đi chứ. Nhưng làm sao con có được những thứ ấy?”

“Con tự tìm lấy đấy.” Nó không muốn mẹ lo nghĩ khi nói đến Balor. “Vậy bây giờ con sẽ làm gì tiếp ạ?”

“Lấy một hũ thủy tinh lớn,” bà June nói. “Bỏ tất cả những nguyên liệu vào trong cái hũ đó lúc nửa đêm, phải thật cẩn thận, đem cái hũ ấy đặt tại quảng trường hoặc một ngã tư trong thị trấn. Con phải chắc chắn là không được để bất cứ người nào nhìn thấy mình.

“Bỏ chất nitơ gây-ước vào sau cùng, và nói to lên điều ước giải cứu mẹ. Khuấy đều những chất đó lên, sau đó con nhắm mắt lại, phẩy tay nhẹ nhẹ và lặp đi lặp lại nhiều lần, ‘Trâu nước, trâu nước tắm ướt lông mượt. Trước nâu lặn sâu trước nâu trâu nước.’ Việc này phải hết sức cẩn thận. Nếu không, con sẽ bị nổ tung như bong bóng bơm quá tay đấy.”

Erec ghi lại tất cả những lời chỉ dẫn của mẹ. “Làm thế nào để con rót được ba ly rượu ngũ cốc bằng nhau hả mẹ?”

“Không cần phải chính xác đến thế đâu. Con cứ chum hai tay lại rồi ước lượng. Một vốc đầy của con sẽ tương đương với một cốc thuốc súng hay chất Bả Sói.”

Erec kể cho mẹ nghe về vụ xì khí độc, bà June lắc đầu sốt ruột, “Mẹ không thể chờ cho đến khi được giải thoát lâu hơn nữa đâu. Công thức pha chế cần được thực hiện trong ba ngày, nên nếu

con đặt chúng lại với nhau vào nửa đêm thì con có thể làm nổ tan tành nơi này và sẽ cứu được mẹ vào đêm thứ Bảy.”

“Mẹ à, chỉ khoảng ba ngày nữa là mẹ sẽ ra khỏi nơi này thôi.”

Trông bà June có vẻ rầu rĩ. “Mẹ xin lỗi vì đã xóa hết ký ức của mọi người về con. Mẹ đã sai rồi. Chỉ vì mẹ không biết phải làm gì,” bà sụt sịt. “Mẹ đã sợ là con sẽ không bao giờ quay lại nữa.”

Erec cảm thấy có lỗi vì đã giận mẹ. “Được rồi mẹ, con sẽ không bao giờ giận mẹ nữa đâu. Chỉ xin mẹ đừng làm thế với bạn bè của con ở xứ Thần Quốc này. Được không mẹ?”

Mặt bà June dần ra, “Mẹ hứa. Mấy cuộc thi diễn ra thế nào hả con?”

“Tốt ạ. Cuộc thi thứ tư sẽ diễn ra vào ngày mai. Nó có tên là Cuộc Tìm Kiếm Dưới Đáy Biển của nữ hoàng Posey.”

“Con sẽ làm tốt thôi. Kể cho mẹ nghe khi thi xong nhé.”

Erec và Bethany đi dạo trong vườn với Nhóc Sói và Bánh Xình. Bánh Xình đuổi bắt mấy con thần lẩn nhẩy đang bung mình tanh tách trong vườn, lũ thần lẩn rít lên nghe đinh tai nhức óc khi bị Bánh Xình vỗ trúng.

Bethany cau mày, “Tụi mình không thể đợi lâu hơn được nữa. Tớ sẽ kể với nữ hoàng Posey về vụ lão Urgy, hoặc là với ấy, hoặc là chỉ một mình tớ thôi.”

Erec không muốn nói tới việc này, ngay cả khi nữ hoàng Posey có thể giúp đỡ bọn chúng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà hoãn các cuộc thi tiếp theo? Nó sẽ chẳng bao giờ giành được vương trượng. Cảm giác về quyền lực luôn ám ảnh nó, rất rõ nét. Khi nhận ra những suy nghĩ này, Erec cảm thấy rất xấu hổ.

Nữ hoàng Posey sẽ kể cho ai đó nghe về kho vũ khí, rất có thể là vua Pluto. Rồi Urgy sẽ đánh hơi ra ngay, đến lúc đó thì Erec và Bethany xem như là đồ bỏ đi. “Bethany, bạn hãy nghĩ kỹ hơn đi. Vua Pluto sẽ biết được những gì chúng ta biết.”

“Có thể ông ấy là một người tài ba. Chúng ta không có bằng chứng việc ông ấy đã giúp lão Urgy.”

“Ngoại trừ một sự thật là mẹ mình đang ở trong ngục của ông ta,” Erec đá một khóm hoa cúc bay vèo lên trời, chúng xoay tít và phát ra ánh sáng.

Bethany xoa đầu Nhóc Sói, “Chẳng phải ấy đã nghĩ là mẹ ấy bị nhốt ở chỗ đó vì bà đã làm những điều sai trái sao? Chẳng phải ấy đã từng nghĩ rằng bà ăn cắp tiền? Hoặc đã cố bắt cóc ai đó à?”

Tất nhiên. Erec cũng thấy vô cùng ngạc nhiên. Nó không muốn nghĩ đến, nhưng điều đó là sự thật, mẹ nó đang ở trong ngục tối. Nó cũng không biết làm cách nào mà mẹ nó tính toán được mọi chuyện. Tất nhiên bà luôn nói rằng bà vô tội và Erec đã tin bà. Nhưng tại sao vua Pluto lại muốn tàn phá vương quốc của mình? Có lẽ ông ta không phải là kẻ đứng phía sau Urgy trong những chuyện này.

“Thôi được rồi,” Erec nói. “Bọn mình sẽ báo cho nữ hoàng Posey sau cuộc thi ngày mai vậy. Mình nghĩ chắc đây là sự lựa chọn duy nhất của bọn mình.” Ít nhất thì chúng cũng sẽ được tham dự cuộc thi trước khi bị vứt ra khỏi Thần Quốc... hoặc tệ hơn thế nữa.

Chỉ còn sót lại bốn mươi đưa trẻ trong tổng số sáu trăm đưa lúc mới bắt đầu cuộc thi. Chiến

thằng đã gần kề. Và có lẽ, ngay cả khi nữ hoàng Posey phát hiện ra tình trạng của kho vũ khí, những cuộc thi sẽ vẫn tiếp tục và Erec có thể giành được vương trượng. Erec sẽ sử dụng cây vương trượng đó, sẽ điều khiển mọi phép thuật, sẽ trở thành vua đường đường chính chính, sẽ ngay lập tức ngăn chặn những điều sai trái của Urgy và Raysons. Và có lẽ, nó sẽ treo ngược thằng Balor trên không trung. Đúng, nó nhất định sẽ làm thế.

“Mẹ mình nói dường như có một ai đó đã giấu cây vương trượng của vua Piter. Nếu tìm thấy, có thể nó sẽ giúp được bọn mình đấy.”

“Ấy hãy nhớ là không ai có thể sử dụng được cây vương trượng ngoại trừ chính nhà vua ra.”

“Nhưng mình có thể. Mình đã sử dụng được vương trượng của vua Pluto đấy thôi.”

“Nhưng không có nghĩa là ấy cũng có thể sử dụng được vương trượng của vua Piter.”

“Nếu cái lão Urgy đó đã muốn lấy tất tần tật những cây vương trượng, thì hẳn là lão cũng dùng chúng được chứ.”

“Có lẽ lão chỉ có thể sử dụng được chúng sau khi người ta đã trao vương trượng cho những nhà vua kế vị thôi,” Bethany nói. “Cố khi bây giờ họ còn ế bùa lên chúng rồi ấy chứ. Ai mà biết đúng không?”

“Mình vẫn nghĩ rằng bọn mình nên tìm cây vương trượng đó. Nó sẽ giúp mình tìm ra kẻ nào đã ế bùa lên Đức Vua.”

Bánh Xinh nhảy vọt lên vai của Bethany và thì thầm gì đó vào tai con bé. Bethany cười rúc rích, “Cô nàng lại nói rồi nè!” Bánh Xinh thì thầm thêm lần nữa. “Cô nàng thấy có mấy thằng đang chế bom phía sau bụi cây. Đi xem nào.”

Chúng nhìn trộm qua đám cành lá um tùm. Balor, Damon, Rock và Ward đang trộn nguyên liệu chất nổ lại với nhau và làm thành một trái bom nhỏ.

“Thế này không đủ đâu,” Rock phàn nàn.

“Phải gấp một ngàn lần nữa thì may ra,” Balor nói.

Erec và Bethany quay về. Bọn kia đang có kế hoạch gì vậy? Bánh Xinh rón rén đi về phía mấy cái vòi phun nước, đuôi nó nhổng cao lên.

Sau bữa trưa, Erec và Bethany đi về cung điện phía tây. Erec mang đôi Giày Êm và nhét mũ tàng hình trong túi. “Bạn ở ngoài này đi,” Erec nói. “Không cần cả hai đứa phải mạo hiểm đâu. Bạn có thể ngăn Urgy lại nếu lão ta bất thành linh xuất hiện.”

“Ấy biết không,” Bethany nói, “Nếu cái lão Urgy đó mà bắt gặp thì Kilroy cũng không thể cứu ấy lần này được đâu.”

Erec gật đầu, vì nó biết con bé đã nói đúng.

“Tớ hy vọng là ấy sẽ tìm được vương trượng.”

“Mình cũng vậy.”

Erec đội cái mũ tàng hình lên. Nó quyết định làm theo những gì đã nói. Nếu nhìn thấy Urgy, nó sẽ nhanh tay gỡ cái mũ xuống và giả vờ như đang tìm lão để “báo cáo” về quả bom của thằng Balor.

Erec nhón chân bước nhẹ, cố gắng không gây tiếng ồn. Giày Êm sẽ phát ra tiếng động nếu giẫm chân quá mạnh. Erec mừng rỡ khi nhác thấy dáng Kilroy đi xuống hành lang với một khay cà phê và bánh ngọt. Anh ta chắc chắn sẽ dẫn lối cho nó tới gặp vua Piter.

Bỗng Kilroy vấp chân, cà phê văng tung tóe khỏi cái cốc đặt trên khay. Thứ chất lỏng đó kêu xèo xèo, khói bốc lên nghi ngút và có mùi trứng thối. Đó là những thứ mà họ dành để phục vụ đức vua sao? Kilroy bước vào phòng, và Erec bám theo sau anh ta. Vua Piter đang ngồi trên chiếc ghế nệm lông lầy, trước đồng lửa cháy kêu lách tách. Ông có mái tóc dài màu xám, và một bộ râu mềm bạc trắng ôm lấy gương mặt. Nhà vua ngược lên, bối rối.

“Tới rồi đây, thưa Đức Vua,” Kilroy nói. “Hãy uống cà phê đi nào. Người sẽ thấy khỏe hơn ngay thôi, thần hứa đấy.” Đức vua ra vẻ từ chối. “Nào, bệ hạ đáng kính,” Kilroy nói, “hãy chứng tỏ rằng bệ hạ là một người đàn ông trưởng thành đi nào. Uống đi.” Nhà vua lắc đầu nguầy nguậy. Kilroy dí tách cà phê vào miệng nhà vua, nhưng ông đã kịp hất văng nó đi. Cà phê đổ đầy trên sàn nhà, phát ra tiếng kêu xèo xèo kỳ quái, khói đen cuộn lên nghi ngút. Rồi cái mùi bốc ra mới thật kinh tởm làm sao, đến nỗi Erec phải nín thở đến căng cả người. Thằng bé cố gắng để không ho sặc sụa.

Bộ mặt trắng trẻo của Kilroy chuyển sang màu đỏ gay. Anh ta ném ngay cái cốc vào đồng lửa, “Ở yên đó, tôi sẽ mang tách khác đến ngay. Ngài sẽ phải uống, nếu không tôi sẽ dùng phễu đổ tọt vào miệng Ngài đấy.” Anh ta biến ra khỏi phòng như một cơn lốc, đóng sầm cánh cửa lại.

Một nụ cười yếu ớt hiện trên khuôn mặt nhà vua. Biết chắc không còn ai ở đó, Erec lấy hết hơi ho một tiếng thật to. Vua Piter nhìn quanh.

Erec gỡ cái mũ xuống, “Thưa Đức Vua?”

Nhà vua không giật mình khi Erec thình lình hiện ra trước mắt ông. Cái nhìn của ông cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Ông uể oải mỉm cười.

“Thưa Đức Vua, cây vương trượng của người đâu ạ?”

Vua Piter nhướn mày, đưa mắt nhìn quanh như thể ông không chắc mình đã để nó ở đâu.

“Có ai đó đã lấy nó rồi phải không ạ?”

Đức vua lại nhìn xung quanh thêm lần nữa, người ông run run, mắt khép hờ.

“Vua Piter?” Nhà vua mở một con mắt ra. “Nếu là người, thần sẽ không uống cái thứ cà phê kinh khủng đó.” Nhà vua gật đầu và chìm vào giấc ngủ.

Erec tìm khắp căn phòng. Không có cây vương trượng nào cả. Nó lục trong phòng chứa mấy cây chổi và cả phòng tắm. Cũng không có. Nó đội mũ lên, ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa lại.

Hành lang nối tiếp hành lang, chạy dài cho đến mãi cung điện phía tây. Làm thế nào để Erec tìm được những thứ cất giấu ở đó bây giờ? Nó không biết mình phải bắt đầu từ đâu nữa.

Phía cuối hành lang có một cái cửa lớn với hai cánh cửa cao hơn nhiều so với những cái khác - có vẻ là một nơi đầy hứa hẹn đây. Erec lén nhanh vào bên trong.

Chưa bao giờ Erec vào một căn phòng lớn đến vậy. Ở cuối phòng kê một cái ghế bằng vàng rất đẹp. Cái ghế phải cao đến hơn chín mét. Hai bên tay vịn và phía sau ghế có cần đá quý đủ màu đua nhau chiếu lấp lánh. Phần lưng dựa lại càng lộng lẫy hơn, xung quanh gắn toàn kim cương, mỗi viên phải bằng cả cái bánh pizza loại to nhất chứ chẳng chơi. Trên nền kim cương ấy khảm những chữ bằng ngọc trai, thứ chữ lạ hoắc, từ trước đến giờ Erec chưa từng nhìn thấy.

Phía tay vịn bên phải có một cái khe rỗng chạy dài, rất dài. Erec có cảm giác cây vương trượng

được đặt vừa khít trong đó. Chân ghế quá khổ lại gắn những cục đá gồ ghề lởm chởm, trông thật thô kệch giữa sự hài hòa lộng lẫy của những thứ kia.

Căn phòng rộng lớn ấy hầu như trống trơn, ngoại trừ một vài cái đèn chùm khổng lồ, những bức màn kiểu cọ và mấy tấm thảm thêu hoa văn tinh xảo, cùng với các khung hình chân dung của nhà vua và nữ hoàng treo quanh phòng. Vương trượng cũng không thấy cất ở đây. Erec nhanh chóng a lê hấp ra khỏi căn phòng này. Nó đi ngang qua căn phòng Cửa Cổng, nơi mà nó đã tìm thấy đôi Giày Êm. Sau khi ngó quanh căn phòng một lượt, nó bỏ đi.

Quay trở lại phía tây, Erec kể cho Bethany nghe về cốc cà phê kỳ lạ. Con nhỏ lo lắng ra mặt, “Kilroy muốn đầu độc Đức Vua. Có lẽ tiếng thì thầm với Rayson trong kho vũ khí là của hắn ta chăng?”

“Bạn đùa à?” Erec hỏi. “Urgy không ưa gì lũ trẻ con tụi mình. Mình nghĩ lão ta đang cố dọa cho tụi mình sợ thôi, bây giờ lại thêm vụ khí độc nữa, nên chắc chỉ có Damon và mấy thằng bạn của nó có khả năng chiến thắng và giành được vương trượng. Mình thấy Kilroy là một người tốt đấy.”

“Chẳng có gì chứng minh anh ta là một người tốt cả.”

“Anh ta đã giúp tụi mình ở phía tây lâu đài, lúc lão Urgy định tống cổ tụi mình về nhà, bạn nhớ không?”

Bethany có vẻ không ấn tượng gì với chuyện này. “Ấy có nhớ lúc tụi mình bắt gặp mấy cái gã đã đưa con nhân ngư đổi meo vô mê cung không?”

“Ừ, thì sao?”

“Họ nói Cổ vấn Tiên tri của nhà vua đã ra lệnh cho họ làm vậy. Kilroy cũng là Cổ vấn Tiên tri của vua Piter, giống như Urgy đấy thôi. Biết đâu lại chính là anh ta thì sao?”

Erec lắc đầu, “Mình không nghĩ vậy đâu. Kilroy là... người tốt mà.” Rồi nó nhún vai, “Mình không nghĩ sẽ tìm được vương trượng ở đây. Chắc chắn nó đang ở một nơi an toàn nào đó mà chỉ có lão Urgy mới biết.” Erec giận dữ đá mạnh chân xuống đất, lập tức những tiếng ồn vang lên trong hành lang phía tây. Những người lính canh ở đâu xò ra, ngay phía sau Erec. Nó vội vàng dậm chân để tạo ra tiếng động ở chỗ khác. Bethany đảo mắt nhìn quanh.

“Nhưng không sao đâu,” Erec nói. “Quan trọng là mình đã có được các nguyên liệu làm chất nổ cho mẹ rồi.”

Erec gặp Bethany lúc mười một rưỡi khuya tại lối vào phòng ngủ tập thể. Hai đứa cùng đi ra quảng trường, mang theo công thức pha chế, các nguyên liệu và một cái bình thủy tinh to bự. Trời đêm thật yên tĩnh. Vài người đang cưỡi trên lưng những con ngựa trắng có cánh bay lững lờ trên cao, có người lại vút lên không trung một mình.

Hai đứa đi xuống mấy con đường nhỏ và tối om, lác đác mấy ngôi nhà trong cánh rừng thông. Nhà cửa dường như càng trở nên nhỏ bé hơn trong đêm tối, giống như những túp lều bằng gỗ vậy.

“Ước gì mình có một cái đồng hồ,” Erec nói. “Làm sao biết được khi nào là nửa đêm chứ?”

Câu trả lời xuất hiện khi tháp đồng hồ đều đều điểm mười hai tiếng kính coong. Erec và Bethany đang ở ngay ngã tư, nơi hai con đường um tùm cây cối giao nhau.

“Bọn mình có đặt chúng ở giữa đường không?” Bethany hỏi.

“Nó không gây hại gì đâu,” Erec nói. Thằng bé chẳng bao giờ nhìn thấy xe hơi ở Thần Quốc, chỉ có vài chiếc xe buýt, mấy con ngựa có cánh, và những cánh cửa không biết từ xứ nào đột ngột xuất hiện. Hai đứa đặt cái bình thủy tinh ở chính giữa ngã tư. Erec lôi bản danh mục ra.

“Bốn năm Bả Sói.” Nó bốc lấy bốn năm rễ cây có thớ, xé nhỏ ra và nhét vào trong cái bình thủy tinh. “Hai cốc thuốc súng.” Nó bỏ hai vốc đầy thuốc súng lên trên mớ cây Bả Sói. “Ba cốc rượu ngũ cốc.” Bethany rót làm ba lần, mỗi lần đầy một vốc tay của Erec.

Erec lấy một cái que và trộn đều thuốc súng, cây Bả Sói với thứ chất lỏng trong suốt cho tới khi chúng sền sệt và chuyển sang màu đen. “Năm giọt nước hoa lợn lòi.” Erec cẩn thận rót lấy năm giọt mà nó đã cân đo đong đếm trong nhà kho. Khi nước hoa lợn lòi hòa cùng với chất lỏng sền sệt kia thì có một âm thanh rất lạ phát ra, sau đó là một tiếng rít rú nghe rợn cả người. Hỗn hợp chất lỏng trong bình bắt đầu cuộn lên.

“Một cái lông đại bàng.” Erec thả cái lông đại bàng vào, cái lông ấy lập tức mất hút trong thứ hỗn hợp đang cuộn xoáy trong bình. “Ba sợi lông sư tử.” Nó cẩn thận mở cái lọ nhỏ và thả tiếp ba sợi lông màu nâu vào. Một tiếng gầm lớn vang trời. “Một cái móng ngựa đã sử dụng.” Chiếc móng của con long mã vừa đủ lọt qua cái miệng bình thủy tinh, nó rơi tòm xuống làm nước văng tung tóe. Bọt và bong bóng nổi lên. Hơi nước nóng cũng bắt đầu bốc lên.

Erec cẩn thận cầm cái bình đựng khí nitơ gây-ước lên. “Sau khi bỏ chất gây-ước này vào, mình cần phải ước cho mẹ được giải thoát. Có lẽ bạn cũng nên ước điều gì đó.” Cứ mỗi giọt nitơ nhỏ xuống chạm vào những cái bong bóng trong bình lại có một tiếng nổ mơ hồ nào đó vang lên, chất lỏng cuộn trào ngùn ngụt. Erec nhắm mắt lại và nói, “Tôi ước sao cái công thức pha chế này sẽ giải cứu mẹ tôi ra khỏi nơi tù ngục tối tăm.” Bethany lặp lại từng câu từng chữ của thằng bé, chỉ thay những từ “mẹ tôi” bằng “mẹ của cậu ấy” mà thôi.

Erec khuấy bọt bong bóng đã được pha chế và đọc câu thần chú ghi trên giấy, “Trâu nước, trâu nước tắm ướt lông mượt. Trước nâu lặn sâu trước nâu trâu nước.”

Một luồng hơi nóng và mạnh đẩy văng Erec và Bethany về phía sau. Cái bình thủy tinh bay vút lên không trung, rồi lại xuyên qua không khí đáp xuống đất.

Những cái bóng đèn của mấy ngôi nhà trên đồi bật sáng, Erec đẩy nắp bình thủy tinh lại, cẩn thận nhắc nó lên. Hai đứa nhanh chóng trở về phòng ngủ tập thể.

Erec đẩy nhẹ cái bình thủy tinh vào gầm giường. Nếu cái bình mà bị va chạm mạnh thì nguyên cái dãy nhà ngủ tập thể này sẽ nổ tanh bành. Nó đánh thức Nhóc Sói, “Nhìn này nhóc. Không ai được đụng vô thứ này, nhớ chưa? Phải canh chừng nó thật kỹ đó nha. Thứ này có thể hất bay tất cả chúng ta đi đấy.”

Nhóc Sói thở hổn hển, thè cái lưỡi dài thượt ra ngoài. Con chó cưng quay trở lại nằm ngủ dưới gầm giường của Erec.

Erec không muốn mạo hiểm nói chuyện với mẹ khi Oscar và Jack ở trong phòng, mặc dù chúng đang ngủ say tít. Nó đi tới phòng tắm, biết chắc chỗ này ban đêm chả có mống nào thềm mò đến. Nó đứng chặn ngay cánh cửa, chuẩn bị đeo kính lên, nó cảm thấy mọi vật đang chuyển động.

“Mẹ, mẹ ơi,” Erec thì thầm. Bà June ngủ mớ, cứ nói lảm nhảm những câu gì đó không rõ ràng. “Dậy đi mẹ!”

Bà June nhồm bật dậy, “Erec à?”

“Xin lỗi mẹ. Con chỉ muốn kể với mẹ là con đã làm được chất nổ rồi.”

Bà June cười sung sướng, “Tuyệt! À, mẹ không thể chờ đợi thêm để được giải cứu ra khỏi đây. Mẹ nghĩ cách dễ dàng nhất là phải đi qua cái Cửa Cảng. Mẹ chỉ mong rằng vua Piter có thể bảo vệ mọi thứ và đưa mẹ ra khỏi đây. Vương trượng của Đức Vua ở đâu con có biết không?”

“Không ạ,” Erec nói. “Có thể là nó đang ở đâu đó.”

“Con có tìm ở phòng đặt ngai vàng không?” Bà June hỏi, có vẻ sốt ruột.

“Dạ có. Những viên đá lớn trên ngai vàng là gì hả mẹ?”

Bà June cười, “Đó là Lia Lơ Đỉnh. Truyền thuyết kể rằng những viên đá sẽ la hét âm ỉ vào lúc một đức vua thực thụ lên ngôi. Tất nhiên, mẹ còn quá trẻ để nhớ được những nghi lễ của vua Piter, vua Pluto và nữ hoàng Posey, nhưng ông bà của con đã nói là vào ngày đó, các viên đá đã kêu lên ba lần. Con ngủ ngon nhé. Chúc con may mắn trong cuộc thi ngày mai, con yêu.”

Erec gỡ cái kính ra, ngủ khò ngay lập tức khi đặt đầu xuống gối.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Một nhóm nhỏ tụ tập phía sau mê cung trong cuộc thi thứ tư. Kilroy trông có vẻ thất vọng. “Hôm nay chỉ có ba mươi tư thôi sao? Sáu người còn lại đâu rồi?”

Chúng đã quyết định tềch về nhà ngay sau cái vụ bị khí độc bữa vậy. Hàng trăm khán giả cũng đã ra đi không hẹn ngày trở lại.

Ugry đứng bên cạnh Kilroy. Trông lão có vẻ xanh xao hơn thường ngày, các nếp nhăn trên gương mặt dường như hằn sâu hơn, và quần áo của lão bốc lên cái mùi chua lèm đặc trưng. Bethany thì thầm, “Nhớ nha, Rayson đã nói là họ không thể giở trò lừa bịp ở lần thi này nữa đâu.”

Kilroy đằng hắng, “Ba cuộc thi cuối sẽ rất đặc biệt. Mỗi nhà vua và nữ hoàng sẽ ra đề cho mỗi cuộc thi. Hôm nay là Cuộc Tìm kiếm Dưới Đáy Biển của nữ hoàng Posey. Cuộc thi kế tiếp sẽ do vua Pluto ra đề, và cuối cùng là đề thi của vua Piter.”

Erec có linh cảm rằng vua Piter không hề ra bất cứ cái đề nào cho cuộc thi cuối cùng. Nó tự hỏi, phải chăng chính Kilroy mới là người làm việc này. Bọn trẻ đã mang những món phép thuật tới theo yêu cầu của nữ hoàng; trong đó có một vài cái điều khiển từ xa. Đôi Giày Êm và Đèn Phép Thuật dường như không phải là thứ có thể trợ giúp cho cuộc thi dưới nước kỳ lạ này. Erec và Bethany nhét mũ tàng hình vào túi. Hy vọng Ugry sẽ không chú ý nếu chúng phải dùng đến những cái mũ này. Nữ hoàng Posey lại hóa phép ra một vòng tròn nước bao quanh mình, bao quanh các thí sinh, và cả Kilroy. Phút chốc, tất cả đã ngồi trên một bãi biển hoang vắng. Các vách đá cheo leo nhô ra mặt nước. Một thoáng sau, Ugry cũng có mặt ở đó.

Tâm trạng vui vẻ dường như đã trở lại với Kilroy. “Sẽ rất thú vị đấy. Lần này các em sẽ được chiêm ngưỡng cuộc sống dưới đáy biển sâu! Không mặt nạ, cũng không quần áo lặn. Nữ hoàng Posey sẽ để cho tất cả các em được hít thở bình thường dưới nước. Nhiệm vụ của các em là phải tìm ra một cái rương đựng kho báu đã được giấu kín. Chỉ có những con cá và những thủy tiên - tức những nàng tiên dưới nước - mới biết kho báu đó ở đâu.

“Các em sẽ không được dùng phép thuật để làm hại các sinh vật dưới biển. Hai mươi người đầu tiên tìm được kho báu sẽ là những người chiến thắng.”

Nữ hoàng Posey nói, “Các người hãy nắm tay nhau thành một vòng tròn nào.” Sau mệnh lệnh của nữ hoàng là những tiếng lằm bằm than thở và tiếng chân kéo lê nặng nhọc của đám thí sinh, một vòng tròn được tạo thành ngay sau đó.

Erec nắm lấy tay đứa đứng bên cạnh mình, và thật xúi quẩy vì đó lại chính là thằng Balor Stain. Một nụ cười trơn tuột thoáng qua trên mặt Balor. “Chúc may mắn. Đồ một mắt.” Bàn tay lạnh cóng của Balor siết chặt đến nỗi những ngón tay của Erec đau buốt.

Nữ hoàng nói, “Hãy hít thở thật sâu vào và lặn xuống đi nào. Ta sẽ phù phép lên các người, từng đứa một. Điều đó sẽ giúp các người thở dưới nước dễ dàng, và cũng để ta có thể quan sát được các người. Không được ngoi lên cho tới khi các người xong việc. Hễ đứa nào vi phạm, bùa phép sẽ mất hiệu lực ngay lập tức.”

Erec lao xuống nước, rùng mình bởi cái lạnh tê cóng. Dưới nước, bọn trẻ trông thật khác, má đứa nào cũng phùng lên vì phải bụm không khí trong miệng, chúng đang tự hỏi không biết mình có thể làm gì khi cứ phải nắm lấy tay của đứa khác như thế này. Erec lo lắng không biết bùa phép đã bắt đầu có tác dụng chưa. Nó vẫn cảm thấy lạnh và thiếu không khí. Lũ trẻ dáo dác nhìn quanh. Erec không chắc rằng đâu là điều tồi tệ nhất - cố giữ hơi thở dưới nước, hay là ngoi

lên để rồi mọi cơ hội đều vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Balor nhếch mép, vẫn còn siết chặt bàn tay Erec. Trông nó có vẻ rất thoải mái khi thở ở dưới nước. Phổi của Erec như bị thiêu đốt. Một vài đứa bắt đầu ho sù sụ. Một số khác thì trôi lên khỏi mặt nước, lo lắng về việc chết đuối nhiều hơn là bị thua cuộc.

Erec cố thở. Nó ngậm đầy một họng nước, gần như bị nghẹt thở. Nó có cảm giác chất lỏng ấy giống như một thứ không khí lạnh cóng. Ngực đau buốt, Erec thở sâu và nhanh hơn. Nó ho mạnh một cái, sau đó thì thấy đỡ hơn.

Vòng tròn của đám trẻ bắt đầu phân tán, Erec tìm đến nắm lấy tay của Bethany. Nó cố rút tay mình ra khỏi tay của Balor, nhưng thằng này cứ cố tình kẹp chặt lại và đẩy Erec lên mặt nước.

Erec đạp nước, cố gắng không cho Balor thực hiện ý đồ xấu. Chân trái của Erec quẫy đạp lung tung. Thằng bé tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như bùa phép của nữ hoàng Posey không tác dụng, nhưng ơn trời, nó vẫn tiếp tục thở dưới nước được. Nó biết rất rõ rằng, nếu đầu của nó mà nhô lên khỏi mặt nước, lập tức nó sẽ bị loại khỏi cuộc chơi ngay. Balor chụp lấy cái kính của Erec, nhưng lần này cũng không thể kéo cái kính ra khỏi cằm của thằng bé được.

Erec cố gỡ tay Balor ra, nhưng cái thằng đều cẳng ấy đã nhanh tay chụp lấy mắt cá chân Erec và đẩy nó lên mặt nước. Đôi mắt xanh lạnh lẽo của Balor ánh lên cái nhìn căm ghét. Erec chạm phải cái nhìn đó và giận điên lên. Có ý nghĩa quái gì cái việc thằng Balor có đủ sức mạnh để treo ngược nó lên không trung chứ? Erec không hề lo sợ bị người khác dùng thủ đoạn ti tiện để hãm hại mình. Nó nhớ đến việc Balor đã quát mắng chị hầu gái hôm nọ, chọc ghẹo Bethany, và chơi xấu đám bạn bè thân thiết.

Erec gườm gườm và lặn xuống dưới Balor, túm lấy cổ chân thằng này. Hai chân Erec đạp nước liên tục, cố nhấn Balor xuống. Balor định nhấn nút điều khiển trong túi, nhưng Erec đã kịp giật lấy và ném vào một cái khe giữa hai vách đá. Những mảnh vụn của cái điều khiển bị cuốn trôi vào dải san hô ngầm bên dưới.

Đôi mắt màu xanh xám của Balor mở to, giận dữ, “Tao sẽ giết mày, Rick Ross. Mày cứ đợi đấy.” Giọng nói của Balor vang to dưới nước, rồi thằng này bơi theo đám bạn đang chờ cạnh đó.

Erec hy vọng rằng cuộc chiến với Balor sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc thi. Mấy đứa khác cứ bơi lên gần mặt nước để lấy hơi. Nó thấy Bethany đang tìm cái gì đó trong đám san hô ở dải đá ngầm. Con nhỏ cười với nó, nhả ra những cái bong bóng trong làn nước biển. “Cho nó chừa cái tật. Chắc nó sắp thành kẻ thua cuộc đến nơi rồi.”

“Chắc nó đã lấy cắp cái điều khiển của một đứa nào đó.”

Bethany lộn nhào một vòng dưới nước. “Tớ có cảm giác như mình là một tay bơi lão luyện rồi ấy. Có lẽ đây là một phần bùa phép của nữ hoàng Posey chẳng.”

Màu sắc của các dải đá ngầm vô cùng lộng lẫy. San hô rực rỡ với các màu vàng, hồng, và xanh nhạt. Những con cá vàng óng sọc đen lao vút qua những đám rong biển. Những con cá dài màu trắng trong suốt đến độ Erec có thể nhìn xuyên qua được, đang bơi thành từng đàn khổng lồ xung quanh những rặng san hô. Một con lươn phóng vèo như tên bắn dưới đám cỏ chân ngỗng.

Bọn trẻ lật ngược đám san hô, moi móc bùn cát xung quanh dải đá ngầm. Dường như không có đứa nào tìm được bất kỳ thứ gì. Bỗng nhiên dải đá ngầm phát ra những âm thanh nghe như tiếng xôn xao mưa bán ở những khu sầm uất vào dịp lễ Giáng sinh vậy.

Một đám đông kéo đến bu quanh Jack - chẳng là cậu ấy vốn có năng khiếu nói chuyện với các con vật mà. Một con cá lớn thì thăm vào tai Jack về những quy định bơi lội, nhưng tuyệt nhiên không dả động đến chuyện kho báu kho biểc gì cả.

Nước dần ấm lên và dễ chịu hơn. Mặc dù thế, vẫn không có đứa trẻ nào gặp may mắn. Erec nhận ra rằng những đứa có cái điều khiển cũng không thể làm cho kho báu xuất hiện được.

“Tớ đói quá,” Bethany than thở.

“Ăn sushi không?” Erec cười phì ra.

Chỉ một lúc sau đó, tiếng kêu đói và tiếng chửi rửa lan đi khắp mọi nơi. Lũ cá quanh Erec nhanh chóng lao đi.

Erec lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Lũ cá đó có thể nói được. Và chỉ có nữ hoàng Posey mới ra lệnh được cho chúng mà thôi.

Những nhóm khác cũng đang kéo tới xung quanh một con cá màu xanh đậm với những cái vây màu vàng. Bethany tìm được một đàn cá màu cam và vàng đang bơi qua những cái hố trong dãy đá ngầm. “À, xin lỗi? Xin lỗi các bạn cá nhé,” con bé lên tiếng.

Bảy con cá quay lại nhìn Bethany. “Con bé ấy nói chuyện được kìa,” một con trong đàn cất giọng the thé. “Thật là lạ lùng!” Đàn cá bơi theo sát Erec và Bethany.

“Các bạn có nhìn thấy cái rương đựng kho báu nào ở quanh đây không?” Erec hỏi.

Bảy cái giọng lí nhí đồng loạt cất lên, “Nhà người có thức ăn không?” “Thằng bé này có thể nói chuyện được!” “Thức ăn? Có thức ăn không?” “Thức ăn ấy!”

Bọn cá bơi sát mặt của Erec, la lớn, “Thức ăn? Có thức ăn không?” Mũi của thằng bé bị chúng cạp mất mấy miếng da. Erec tức điên người, nó dùng chân khua lũ cá ra xa.

Melody bơi cách xa một con cá màu bạc. Hai cái cẳng chân màu bánh mật của cô nàng đập thật mạnh để bơi tới gần Bethany và Erec. Melody lắc đầu ngán ngẩm, “Bọn chúng chỉ toàn nói về thức ăn, nào là cá nhỏ, trùn con. Có lẽ mình sẽ biết được nhiều thông tin hơn nếu cho bọn chúng một ít thức ăn.”

Lũ trẻ lùng sục khắp các thềm của những dãy đá ngầm để kiếm thức ăn cho bọn cá ham ăn kia. Tóm được một con cá nhỏ chẳng dễ dàng chút nào, và cũng không hề có con trùn nào cả. Erec hết quay bên này lại quay bên kia, dù chỉ có một con mắt thật, nó vẫn không muốn bỏ sót bất cứ thứ gì.

Lũ cá lúc nhúc vây quanh Balor, Damon, War và Rock. Bọn này đứng ở bờ dãy đá ngầm, trong tay đầy nhóc thức ăn cho cá. Khi thức ăn hết, Balor lại nhấn nút cái điều khiển trên tay và thức ăn đầy trở lại. Bầy cá nhung nhúc đến nỗi khó mà nhìn ra bốn đứa nó. Một con cá khác từ đâu bơi đến, ghé sát tai, trông như thể nói gì đó với chúng.

Balor và đám bạn của nó liền lặn xuống dưới dãy đá ngầm. Một vài đứa trẻ bèn bơi theo chúng. Những đứa khác điên cuồng dùng điều khiển tìm thức ăn cho cá và cho cá ăn.

Sau một hồi tìm kiếm, Erec thấy nhúm thức ăn trên tay mình chắc là đã đủ để chiêu đãi một chú cá. Một con cá màu vàng bơi đến và nói nhỏ vào tai nó, “Lặn xuống dưới dãy đá ngầm đi. Các nàng thủy tiên sẽ giúp người.”

Đến lúc đó, hầu hết bọn trẻ con đã theo Balor và đám bạn nó xuống dưới dãy đá ngầm. Balor dường như đã chắc rằng mình là người chiến thắng mà không cần đến sự giúp đỡ nào từ bên ngoài, như mọi khi.

Dưới dãy đá ngầm, làn nước tối hù. Một vài tia nắng mặt trời xuyên qua những cái lỗ trong đám san hô, trông như những ánh đèn pha. Nước lạnh thấu xương, nhưng Erec vẫn cảm thấy thoải mái vô cùng. Nó ngạc nhiên thấy nước sao mà sâu thế. Những cái hang dài nhô lên dưới

đám san hô. Bỗng một bàn tay lạnh ngắt và nhầy nhụa nắm lấy bàn tay Erec. Nó nhảy chồm lên... nhưng hình như đó chỉ là mấy đám rong biển trôi ra từ vách đá. Erec hú hồn. Trong bóng tối, nó nhìn thấy bọn trẻ vẫn đang tìm kiếm, nhưng nó thì vẫn chưa thấy bất kỳ cái gì giống như các nàng thủy tiên, bất kỳ cái gì...

Có ánh vàng lóe lên gần đấy. Hy vọng đó là kho báu, Erec lặn xuống. Một cái vòng nhỏ bằng vàng sáng chói, hoặc cũng có thể là một đồng xu, đang lấp lánh trong làn nước ngay trước mặt nó. Erec không sao với tới được. Phải tiến đến gần cái ánh vàng kia hơn thì mới mong tóm được nó. Thế là Erec đi theo, và chui vào một cái hang sâu dưới mặt nước.

Quay lại nhìn phía sau, Erec nhận ra rằng mình đã bơi xuống quá sâu. Nhưng không sao cưỡng lại được, nó cứ thế tiếp tục bơi xuống sâu hơn nữa, quên cả lo ngại hiểm nguy. Có ai đó từng nói với nó rằng, vàng có nghĩa là kho báu - có lẽ không phải chỉ là kho báu đối với cuộc thi này, mà còn là kho báu mà Erec không bao giờ mơ tới nổi.

Nó bơi vòng qua một khúc quanh hẹp, có vật gì đó giật mạnh chân và kéo ngược nó lại phía sau. Bối rối, nó quay lại và thấy Bethany.

“Đằng ấy đang làm gì vậy?” Bethany hỏi, có vẻ giận dữ. Erec tự hỏi có cái gì đó không ổn ở cô bạn. Nó đâm ra hơi bối rối. Nhưng khoe mắt nó đang thấy có ánh vàng lấp lánh. Nó quay ngoắt lại, đuổi theo. Dĩ nhiên rồi, con bé ghen tỵ chỉ vì chính Erec đã tìm ra kho báu.

Bethany kéo chân Erec mạnh hơn, “Ấy điên rồi hả? Ra khỏi chỗ này, mau!”

Erec cố đạp con bé ra, nhưng dường như Bethany đã phát rồ. Erec vùng vẫy nhưng Bethany càng giữ chặt hơn. Erec xoay người và đạp chân liên tục, cho tới khi Bethany nhéo mạnh vào chân nó.

“Ồi! Sao bạn làm vậy?”

“Bởi vì đằng ấy bị bỏ bùa rồi! Ấy đang đi theo một con quỷ biển xấu xa vào trong hang đấy!”

Erec quay lại, hoảng sợ khi nhìn thấy một hình thù màu đen khổng lồ với những xúc tu ngoe nguẩy tại nơi có ánh vàng lấp lánh, đang lặn xuống sâu hơn dưới mấy hòn đá lớn. Nó nghiêng rằng, “Ồ, cảm ơn bạn đã nhắc.” Nó hy vọng dưới đây đủ tối để Bethany không thấy mặt nó đang đỏ bừng cả lên.

Những cái hang sâu âm u nhô ra giữa những đám san hô của dãy đá ngầm. Một đám khoảng mười hai thủy tiên, mặc những bộ quần áo dệt bằng tảo biển lao đi trong nước. Thân hình họ nhỏ hơn cả Erec nhưng có thể lại lớn tuổi hơn. Mái tóc dài màu xanh giống như rong biển và làn da tái xanh, nhưng cặp mắt họ sáng long lanh và khuôn mặt cười rạng rỡ, nhất là khi xông tới trêu chọc mấy đứa bé. Bơi gần lại, họ làm như thể sắp nói chuyện gì đó, nhưng rồi lại ngoe nguẩy bơi đi ngay, vừa bơi vừa cười to. Họ nấp trong những tảng đá và trong những rặng san hô, bất thành linh nhảy ra, làm người ta giật bắn cả người. Dường như họ cứ cười khúc khích suốt, không dừng được. Để bắt lấy một cô thủy tiên coi bộ không phải dễ. Erec càng cố bắt thì họ càng tuốt đi nhanh, trêu chọc và cười cợt. Bethany và Melody dồn được một nàng thủy tiên vào dãy san hô. Hai con bé thành linh tấn công, và nàng thủy tiên kia lặn thẳng xuống dưới, làm chúng va ùm vào nhau, đầu đụng cái cổp. Các thủy tiên lập tức xoay tròn giống như những con rái cá, vồ lấy cánh tay của các đối thủ trước khi vừa lặn đi vừa cười khanh khách. Hai đứa nó van nài và xin các thủy tiên tiết lộ cho chúng biết kho báu ở đâu, nhưng dường như các thủy tiên nghĩ tất cả vụ này chỉ là chuyện đùa.

Một thủy tiên choàng cánh tay mảnh mai màu xanh qua vai của Erec và Bethany. “Chơi với quỷ biển vui chứ hả? Người có nghĩ rằng người sắp tìm được cái rương không?” Cô ta hỏi, giọng ngân vang như tiếng chuông.

Erec tỏ ra gắt gỏng, “Ta cược là người biết cái kho báu đó ở đâu.”

Nàng thủy tiên nọ cười rúc rích, “Tất nhiên là ta biết. Nhưng người thì không.” Cô ta nhìn quanh, tiếp tục tìm ai đó để chọc ghẹo.

Bethany nài nỉ, “Nói cho chúng tôi biết đi mà. Chúng tôi muốn thắng cuộc kỳ này... trước khi cái bọn xấu xa kia làm được điều đó.”

Nàng thủy tiên ném cái nhìn sắc nhọn vào Bethany, “Tại sao ta lại phải làm thế chứ?” Và cô nàng ngoe nguẩy bơi đi mất.

Erec lắc đầu rầu rĩ. Không còn tí hy vọng gì nữa. Bethany nhìn chăm chăm vào đại dương bao la, vào những khối đá ngầm đan xen nhau. Một nụ cười khế nở trên môi của con bé. Erec cũng nhìn theo, nhưng nó chẳng thấy gì cả. Nó tự hỏi, hay là Bethany đang bị một con quỷ biển bỏ bùa mê.

Bethany cười toe toét, “Tớ có nó rồi! Cô ta đã cho tụi mình một manh mối...”

Bethany chưa kịp nói hết câu thì một tiếng thét đinh tai nhức óc văng lên. Không xa chỗ tụi nó lắm, một thủy tiên bị trói chặt bằng mấy sợi dây thừng đan từ rong biển. Balor hướng cái điều khiển về phía cô nàng và làm cho những sợi dây thừng siết chặt lại hơn. Nàng thủy tiên nọ rên rỉ vì đau đớn. Các bạn của cô đều giận điên lên, cố gắng gỡ mấy cái sợi dây thừng chết tiệt kia ra khỏi người cô.

Balor ra vẻ ta đây, “Bây giờ còn ai dám cười nữa không?” Nàng thủy tiên nọ bấu môi và cố thoát khỏi sợi dây thừng quanh mình. “Được thôi, bông hoa nước xinh đẹp, chỉ cần nói cho ta biết kho báu nằm ở đâu thì người sẽ được tự do.”

Thủy tiên trông như sắp phát điên. Cô gật đầu ra hiệu cho thằng này đến gần và thì thầm vào tai nó.

Balor cười mãn nguyện và bơi xuống một cái đường hầm được phủ kín bằng rong biển, bỏ lại cô thủy tiên vẫn đang mắc kẹt trong cái nhà ngục rong biển kia. Damon giựt mạnh mái tóc dài màu xanh của nàng thủy tiên khi nó bơi ngang qua.

“Người thật là ngu ngốc,” Ward chĩa cái điều khiển về hướng nàng thủy tiên giải thoát cho cô ta và nói, “Lần sau đừng chơi những trò ngu ngốc đó với ta và mấy thằng bạn của ta nữa nhé!” Rồi thằng này biến mất hút vào đường hầm theo sau Balor, Damon, và Rock.

Nàng thủy tiên phúi phúi nhẹ người, niềm vui được giải thoát lộ rõ trên nét mặt. Tay chân cô hằn lên những vết đỏ tía.

Tám hay chín đứa trẻ gì đó bám theo đám bạn của Balor vào trong đường hầm. Erec hỏi Bethany, “Bạn đang nghĩ gì vậy? Tụi mình có nên đi theo tụi nó không?”

“Không cần đâu. Các nàng thủy tiên đâu có ngốc đến vậy. Họ đã cho tụi mình manh mối rồi đó thôi.”

“Manh mối gì? Mình đã bỏ lỡ rồi à?”

“Khi tụi mình yêu cầu thủy tiên nói cho tụi mình biết kho báu ở đâu, cô ấy đã nói, ‘Tại sao ta lại phải làm thế?’ Đó là một manh mối!”

Erec nhìn Bethany, nó cau mày, “Nhưng có chắc là vậy không?”

Bethany khoanh tay, “Thế bọn cá đã được gì khi chúng giúp tụi mình chứ?”

“Ta cho chúng thức ăn.”

Bethany vẫy ta ra hiệu, “Đi nào!”

“Bây giờ tụi mình chơi trò đổ chữ hả?”

Bethany trợn mắt, “Ừ. Bọn cá đã giúp tụi mình khi tụi mình giúp chúng. Tớ nghĩ các thủy tiên cũng vậy thôi. Cần phải đưa cho họ thứ gì đó để họ chịu giúp mình.”

Erec liếc nhìn xung quanh, “Tụi mình có thể cho họ cái gì được đây? Rong biển à? Hay là nước? Mà tụi mình cũng không có các loại thức ăn của họ nữa.”

Bethany cười toe toét, “Có rồi! Một sáng kiến tuyệt vời!” Cô nàng lấy cái mũ tàng hình từ trong túi ra. “Họ sẽ thích thứ này, tớ cá luôn đấy. Có thể đó chính là lý do vì sao tụi mình được phép sử dụng các chiêu thức phép thuật ở nơi này.”

Erec sùng sốt, “Bạn sẽ đưa cho họ mũ tàng hình hả? Họ thích mấy thứ này lắm. Họ sẽ lấy luôn cho coi. Rồi tụi mình sẽ gặp rắc rối mất thôi.”

“Đây là cơ hội duy nhất. Tớ nghĩ các thủy tiên cũng muốn tụi mình thắng mà.”

Một vài đứa trẻ có điều khiển từ xa cũng học theo cách của thằng Balor, chúng đang cố chĩa cái điều khiển về hướng các nàng thủy tiên, dồn họ lại và cố bắt họ. Không có sự thành công như Balor, nhưng các thủy tiên cũng miễn cưỡng chỉ cho chúng đến chỗ một cái đường hầm tương tự. Những đứa khác tiếp tục nài nỉ gây lối và vờ vĩnh tán tỉnh nhưng không gặp chút may mắn nào.

Erec mỉm cười vì cảm thấy Bethany đã nói đúng. Nó rút cái mũ tàng hình từ trong túi ra.

Các thủy tiên không còn chơi đùa được nữa khi một người bạn của họ đã bị Balor làm bị thương. Bethany và Erec vẫy hai thủy tiên ở đằng xa. Các cô liền đặt hai tay lên hông và nhìn tụi nó chờ đợi.

Bethany vẫy cái mũ, “Xem nè!” Cô nàng đội mũ lên và biến mất, rồi lại xuất hiện với cái mũ trên tay. Đám thủy tiên cười như nắc nẻ và thích thú. “Các cô muốn có nó không?” Một thủy tiên vồ lấy cái mũ. Bethany nháy mắt với Erec. “Dù sao thì họ cũng đáng được đối xử như thế này, sau những gì họ đã phải trải qua hôm nay.”

Erec lấy cái mũ của mình ra khỏi túi, một thủy tiên khác liền vọt tới. Họ đội mũ lên và tàng hình. “Vui thật,” Erec nhún vai. “Bạn nói đúng. Họ đáng được có những thứ này. Bọn mình cũng giữ những cái mũ đó lâu rồi mà.”

Trong nháy mắt, các thủy tiên lại xuất hiện với cái mũ trên tay. Trong vòng mấy phút tiếp theo, họ cứ biến mất rồi lại xuất hiện liên tục. Sau đó đám thủy tiên gật đầu ra hiệu cho cả hai bơi theo họ xuống sâu phía dưới dãy san hô.

Các thủy tiên lượn quanh một khúc cua hẹp và chỉ vào một cái lỗ có hai mươi chiếc chìa khóa được gắn chặt vào những mảng san hô màu hồng. Trên những cái chìa khóa này đều có chạm khắc những con chữ. Các thủy tiên ngoe nguẩy bơi đi, họ đội những cái mũ lên và trong nháy mắt đã biến mất.

“Mình tự hỏi không biết cái đường hầm mà Balor đi vào sẽ dẫn đến nơi nào. Bạn không nghĩ nó sẽ dẫn đến chỗ những con quỷ biển đâu, phải vậy không nào?”

Bethany có vẻ lo lắng, “Chắc chắn nữ hoàng Posey không muốn ai bị thương. Bọn thí sinh chỉ có thể thua cuộc chứ không thể mất mạng được.”

“Nghĩ lại thấy mấy nàng thủy tiên vừa xinh đẹp mà cũng thật là điên khùng. Có thể họ có kế hoạch riêng của họ đấy.”

Các dòng chữ được khắc gọn ghẽ trên dây san hô, “Hãy trả lời câu đố này: Tại sao các người lại luôn phụ thuộc vào nữ hoàng?” Bên dưới có khắc những dòng chữ như sau:

Đôi giày thủy triều của tôi rất vừa vặn,
Tôi đã mua với giá đắt đỏ,
Nhưng khi tôi vấp phải đợt sóng,
Tất cả tiền cát của tôi bị cuốn đi mất rồi.

Con cá hồi lạnh lẽo và bạn đang đói run,
Cuộc sống là bờ biển, có nhiều điều thú vị.
Trước khi lòng tốt của bạn bị cuốn đi mất,
Hãy chia ngọn lửa ấm áp và những cái bánh nhỏ với tôi.
Chỉ có bạn bè của tôi, không phải đám cỏ chân ngỗng của bạn, nói như thế này:
Tôi nhìn thấy bạn mặc một mớ vải dăng ten màu xanh.
Nó làm cho bạn thở hổn hển.
Giống như là Hoàng đế Chim Cánh Cụt của Pháp.

Chúng ta vẫy chào nhau, và sau đó nói tạm biệt.
Băng giá nhìn thấy bạn.
Hãy ngược nhìn những con sao biển lấp lánh trên bầu trời,
Hoặc những con lươn mà bạn không chú ý - Bạn đã thắng!”

Erec nhìn bài thơ chăm chăm. Làm thế nào mà giải được câu đố từ bài thơ ngớ ngẩn này chứ?

Bethany cau mày, “Năm nghìn hai trăm năm mươi sáu... không phải, không đúng như vậy. Hừ.” Con bé khoanh tay lại. “Tớ cố gắng suy nghĩ, liên tưởng đến mọi khả năng. Nhưng vô ích. Có lẽ nếu như chữ A chỉ là chữ phát sinh từ chữ cái thứ mười sáu trong bảng chữ cái Hy Lạp, thì khi đó sẽ không có những nguyên âm khác trong các từ, và sau đó chữ B có liên quan đến nguồn gốc của cả một tổng thể...”

“Bethany, bài thơ này không rắc rối vậy đâu. Ý mình là, mọi người đều cố gắng giải bài thơ này phải không?”

Cô nàng nhún vai, có vẻ thất vọng.

Erec cười, “Đó là một bài thơ vô cùng đáng yêu và buồn cười, thế này nhé: ‘những mớ vải đăng ten màu xanh dưới nước làm cho bạn thở hổn hển’. Mỗi dòng là một cách chơi chữ về đại dương. Hãy xem những từ này: thủy triều, đá ngầm, sóng dội, tiền cát, cá hồi, bờ biển...”

Bethany cười toe toét, “Thủy triều xuống, dòng nước, cỏ chân ngỗng, dưới nước, biển, Hoàng đế Chim Cánh Cụt, gợn sóng, băng giá, sao biển và cả những con lươn nữa. Dễ ẹc. Những chữ cái đầu tiên ghép lại sẽ thành ‘tin tưởng vì sự sáng suốt.’ Đó là lý do tại sao mọi người đều phụ thuộc vào nữ hoàng Posey. Tin tưởng nơi nữ hoàng bởi vì bà ấy vô cùng sáng suốt.”

Với một tiếng kêu răng rắc, dây san hô chắn ngang tự động mở ra. Hai cái chìa khóa trượt ra từ một tảng đá ngầm. Chúng lấy chìa khóa và bơi xuyên qua cái lỗ để vào một căn phòng với những bức tường, trần và sàn nhà đều bằng san hô. Ánh mặt trời xuyên qua mấy cái lỗ bên trên, làm cho căn phòng trông giống như một cái sàn nhảy.

Chính giữa căn phòng là một cái rương màu đen với những cái khóa bằng vàng. Một con rắn biển to dùng màu vàng, với cặp mắt thao láo và những cái răng nhọn hoắt đang nằm cuộn mình trên chiếc rương. Hai cái hàm của nó ngoác ra, đủ để ngoạm lấy một bàn tay. “Tớ hy vọng kho báu đang ở đây,” Bethany thì thầm.

Erec và Bethany chậm chậm tiến đến gần con rắn. “Bọn tôi có chìa khóa,” Bethany nói.

Con rắn phì phì cái miệng, “Hãy bỏ chìa khóa vào miệng ta nếu các người muốn có kho báu.”

Bàn tay của Bethany run run đặt chìa khóa vào miệng con rắn. Nó nuốt chửng và há miệng chờ chìa khóa của Erec. “Ông bác Earl của mình chẳng hề sợ thứ gì.” Bethany cười khoái chí.

Erec nhón tay thả cái chìa khóa vào miệng con rắn từ khoảng cách xa nhất mà nó có thể. Con rắn nuốt cái rụp một phát và lập tức nắp rương được mở ra. Bên trong rương là hai mươi cái túi màu đen. Erec và Bethany lấy mỗi đứa một cái và đóng nắp rương lại. Con rắn lại nằm cuộn mình trên chiếc rương và miệng lại tiếp tục phì phì.

Trong những cái túi là sáu gói nhỏ bằng nhựa với dòng ghi chú, “CHIP MANG CÁ. Hướng dẫn sử dụng: chọn một vị trí trên người bạn, ba cái mang cá cho mỗi bên. Đặt cái gói có chứa mang cá vào da bạn và ép thật mạnh. Mang cá sẽ dính chặt vào da bạn mãi mãi. Và bạn không được che chắn chỗ có mang cá bằng quần áo, chỗ đó phải để thoáng. Phải thực hiện ngay khi ở dưới nước. Chip mang cá sẽ ngưng hoạt động khi bạn rời khỏi mặt nước và trực tiếp thở bằng phổi. Hãy nhớ mở nó ra mỗi lần bạn xuống nước. Chúc may mắn.”

Erec nhìn Bethany, “Vây là quá tốt rồi. Tụi mình sẽ gắn chip mang cá ở đâu được nhỉ? Trên mặt giống như nữ hoàng Posey hả?”

Bethany có vẻ lo lắng, “Tớ hy vọng sẽ không để lại sẹo.”

“Nó sẽ lành nhanh thôi mà. Mình sẽ gắn Chip Mang Cá trên cổ tay.” Erec giữ một gói trên cổ tay và ép chặt lại. Chỉ một lúc sau, nó thấy cổ tay mình bị kẹp lại thật chặt, sau đó thì một con Chip Mang Cá trên cổ tay nó đã mở ra và đóng lại. “Nhìn nè,” Erec đặt ba cái mang cá lên mỗi cổ tay của nó và nhìn chăm chăm lúc mấy con chip này di chuyển trong nước.

Bethany giữ một gói trong tay, cô nàng trông có vẻ không thích mấy thứ này lắm, “Tớ thực sự không cần mấy thứ này.”

“Thôi mà. Hãy nghĩ như thế này: bạn sẽ có cơ hội thám hiểm dưới nước. Bạn phải thực hiện thôi.”

Bethany ngần ngại và ép chặt cái mang cá vào lòng bàn tay. “Ồi!” Con bé lắc lắc cổ tay và ép luôn mấy cái còn lại, ba cái cho mỗi tay. “Ấy nghĩ tụi mình có khả năng hiểu được hết những

sinh vật dưới biển không?”

Đường như con rắn biển vẫn đang chăm chú lắng nghe, “Mọi người đều biết rằng loài người không thể nói chuyện được với các loài vật. Người sẽ trở về với sự câm lặng khi nữ hoàng ngưng làm phép.”

“À há,” Berthany nói.

“Đi thôi,” Erec bơi ra khỏi cái lỗ với cô bạn Bethany. Cả hai đưa mang những cái túi rỗng lên khỏi mặt nước.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Erec và Bethany khi tụi nó lao lên mặt nước. Sáu đứa trẻ trôi lên mặt nước sớm nhất đã bỏ cuộc và ngồi chờ trên bờ biển. Erec nhìn cổ tay của mình. Mấy cái mạng cá đã đóng lại và tạo thành những vệt nhỏ màu đen.

Ngay lúc đó, Erec thấy đói và lạnh kinh khủng. Hai hàm răng của Bethany va vào nhau lộp cộp. Khi chúng đi bộ trên bờ biển, nữ hoàng Posey xuất hiện, “Các người đã tìm được kho báu à?” Nữ hoàng kiểm tra những vệt mạng cá trên cổ tay và bàn tay chúng. Với một cái nháy mắt từ nữ hoàng Posey, hai đứa lập tức trở nên khô ráo và ấm áp. Tóc của Erec xoắn tít lại như bình thường sau một khoảng thời gian dài ở dưới nước.

Kilroy vỗ tay ra hiệu, “Hai người thắng cuộc đầu tiên! Các em đã trở lại đây sau bốn tiếng mười lăm phút.”

Bốn tiếng? Chả trách gì tụi nó đói rún cả người. Bethany nhìn thấy một bàn thức ăn nhẹ đặt trên bờ biển và cô nàng ba chân bốn cẳng chạy đến đó. Erec theo sau, nhận ra rằng tụi nó đã lỡ cả buổi ăn trưa. Chúng ăn ngẫu nhiên những cái bánh mì kẹp thịt, trái cây, bánh ngọt, và mật hoa cho tới khi no nê.

Trong thời gian chờ đợi, nó và Bethany lội qua dòng nước và ngồi nghỉ trên bãi cát cùng với những đứa khác. Chúng giết thời gian bằng cách nhúng hai bàn tay và cổ tay xuống nước và thả bằng mấy con Chip Mang Cá của mình. Chúng làm vậy mà chẳng cần phải gắng sức chút nào.

Sau vài tiếng đồng hồ, vẫn không có thêm đứa trẻ nào quay trở lại. “Có lẽ tụi mình nên nói với nữ hoàng Posey về đám quỷ biển, lũ tụi kia bị nó xơi tái thì sao?” Bethany nói. “Và một vài chuyện nữa tụi mình cũng cần phải nói với bà ấy.” Cô nàng nhìn Erec chờ đợi.

“Hả?” Erec đang nằm lim dim như sắp ngủ. Nắng tỏa xuống gay gắt và ngày thì như kéo dài lê thê.

“Ấy biết mà.”

Erec phản đối, “Ugry đang ở đây. Bọn mình không thể gặp nữ hoàng được đâu.”

“Thì gặp ngay khi tụi mình có thể ấy.” Thực ra Bethany đã nói chuyện với nữ hoàng được một lát và sau đó mới đến ngồi bên cạnh Erec. “Mình đã kể với nữ hoàng việc bọn thủy tiên dẫn vài đứa trẻ đến chỗ lũ quỷ biển, nhưng bà ấy nói bọn họ chẳng làm hại ai bao giờ. Bà ấy còn nói, trong một tiếng nữa, hoặc là sẽ có thêm người chiến thắng hoặc là không.”

Erec ngồi bật dậy, “Và sau đó tụi mình sẽ là những người chiến thắng duy nhất?”

“Ừm!” Bethany cười toe toét.

“Tụi mình sẽ là vua và nữ hoàng,” Erec thì thầm. “Mình tự hỏi làm cách nào họ sẽ chọn được một trong ba người. Mình cá là họ sẽ chọn Balor kể từ lúc Ugry muốn như thế,” nó nói, mắt liếc nhìn Ugry đang băng qua bãi cát. Ánh nắng mặt trời cũng không làm cho lão ta trông đỡ nhợt nhạt hơn.

“Và tụi mình sẽ có hai cái vương trượng, nên chắc chắn Ugry sẽ không có khả năng tấn công tụi mình nữa,” Bethany nói. “Mình đã nói với nữ hoàng là tụi mình có việc rất quan trọng, rất bí mật muốn nói với bà. Nữ hoàng nói tụi mình có thể gặp bà sau cuộc thi này.”

Erec để dòng nước lạnh tràn lên những ngón chân trong khi Bethany đang nhai ngấu nghiến mấy cái bánh ngọt và viết những công thức toán học trên cát. Con bé cố tính toán kết quả trước khi những đợt sóng xô vào bờ.

Mũi của Erec nóng ran vì ánh mặt trời thiêu đốt. Nó ước gì mình có một cái đồng hồ. Nó cảm thấy giờ ăn trưa đã kết thúc.

Nữ hoàng Posey ném quyển sách bà đang đọc vào không khí và quyển sách lập tức biến mất. “Thế là xong.” Bà lặn xuống nước và quay lại với một cái bè bằng tre khổng lồ mà trên đó lúc nhúc đám thí sinh dự thi. Melody và Jack vẫy vẫy tay mà mặt ỉu xiu. Không thấy Balor và bạn của nó trong số này.

Nữ hoàng Posey lặn xuống nước lần nữa, lần này bà quay lại với Balor và bọn trẻ đã theo thẳng này xuống đường hầm. Chúng ngáp dài ngáp ngắn, mắt nhắm mắt mở như vừa bị đánh thức sau một giấc ngủ sâu.

Giấc mơ của Balor đã biến thành một cơn ác mộng, và nó đang trong tâm trạng xấu nhất. “Thần không có làm. Như vậy là không công bằng. Thần yêu cầu có trận thi đấu lại.”

Nữ Hoàng Posey nói với Kilroy, “Lũ trẻ này đã tìm thấy các mỹ nhân ngư.” Kilroy đếm được mười lăm đứa trong nhóm này, chúng đổ dài trên bãi cát rồi từ từ thức dậy.

“Mỹ nhân ngư gì? Mình chưa hề nghe đến đấy,” Erec nói.

Melody cười, “Mỹ nhân ngư là tạo vật của biển, họ ru con người chìm vào giấc ngủ bằng các bài hát của mình. Tớ đoán là bọn con trai sẽ ngủ mãi mãi nếu nữ hoàng Posey không giải thoát cho tụi nó”.

Kilroy, Ugry, và nữ hoàng Posey đang tranh luận về kết quả cuộc thi. Erec thì thầm, “Là mình với bạn đó, vua và nữ hoàng. Mình là vua của Thần Quốc.”

“Quên chuyện đó đi,” Bethany nói và cười khúc khích. “Ấy sẽ là vua ở Hải Quốc thì có. Tớ có thể nói chuyện với ấy như khi ở dưới đó đấy.”

Ugry và Kilroy tranh luận kịch liệt, nữ hoàng Posey có vẻ không được vui. Erec len lén đến gần và nghe thấy Kilroy nói, “Tôi sẽ gọi vua Piter.” Anh ta búng tay. “Ông phải biết tôi là người duy nhất mà Đức Vua nói chuyện.” Nữ hoàng Posey liếc nhìn Erec và Bethany, rồi ra hiệu cho chúng đi ra chỗ khác. Ugry đang trong cơn thịnh nộ.

Cuối cùng, Kilroy thông báo, “Chúng tôi đã quyết định ai sẽ là người tiến vào cuộc thi thứ năm tiếp theo.” Anh ta liếc nhìn nữ hoàng. “Đây là một quyết định vô cùng khó khăn. Chúng ta đã có hai người thắng cuộc.” Anh ta vừa nói vừa đưa tay về phía Bethany và Erec. “Chúng ta cũng có một nhóm đã tìm thấy các mỹ nhân ngư,” anh ta cầm tờ giấy trên một bàn tay, “và một nhóm không tìm thấy bất cứ thứ gì,” một tờ giấy khác trên bàn tay còn lại. “Đây quả là... một sự lựa chọn... rất là... khó khăn, nhưng nhóm đã tìm được các mỹ nhân ngư sẽ được nhận vào cuộc thi kế tiếp bởi vì ít nhất họ cũng đã tìm được thứ gì đó.”

Có những tiếng rên rĩ, nguyên rủa cũng như cả những tiếng vỗ tay và reo mừng. Jack ngã phịch xuống cát, còn Melody thì đưa hai tay bưng lấy khuôn mặt buồn thảm. Rõ ràng đây là việc đánh giá không công bằng chút nào.

Erec lao tới chỗ Kilroy. “Anh không thể nào chọn nhóm này là nhóm thắng cuộc được. Tụi nó

tìm được các mỹ nhân ngư bởi vì tội nó đã tấn công các thủy tiên. Nếu có đủ thời gian thì tội nó thua là cái chắc.”

Kilroy giơ tay lên, “Xin lỗi. Sẽ không có bất kỳ sự thảo luận nào nữa. Hãy tin anh đi, anh không thể thay đổi quyết định này được.” Khẽ cau mày, anh ta nhìn về phía nữ hoàng và Ugry, sau đó quan sát về mặt của các nhóm. “Sẽ có mười bảy thí sinh tham gia cuộc thi thứ năm. Vua Pluto sẽ là người ra đề, và cuộc thi đó có tên gọi là Dưới Hang Sâu, diễn ra trong bốn ngày nữa. Sáng thứ Hai vào lúc mười giờ, phía sau mê cung.”

Nữ hoàng Posey vẽ một vòng nước trên cát xung quanh mọi người, và thật bất ngờ tất cả đều được đưa đến phía sau mê cung. Nơi này tối đen như mực và Erec cảm thấy đói khủng khiếp. Nó lết tới quầy ăn tự phục vụ cùng với Melody, Jack và Bethany.

Jack nhún vai, “Việc này thỉnh thoảng vẫn xảy ra mà. Mình chiến thắng để làm cái quái gì chứ? Mình chỉ cảm thấy vui vì đã có một chuyến đi xa thôi.”

“Mình cũng vậy,” Melody nói.

“Nhưng như vậy là không công bằng,” Bethany nói. “Đáng lẽ cả hai bạn sẽ thắng. Balor và đồng bọn của nó được gửi tới cho các mỹ nhân ngư, nên tội nó chắc chắn sẽ thua cuộc.”

Jack vẫn vui vẻ nói, “Hai bạn sẽ phải cố gắng ngay cả khi mọi việc khó khăn hơn và giành phần thắng về cho tội mình nha.”

Bethany không nhìn sự việc theo hướng của Jack. “Bây giờ chúng ta sẽ phải cạnh tranh với cái bọn vô đạo đức đã làm cho các thủy tiên bị thương.” Con bé chợt dừng lại khi có một bàn tay đặt lên vai mình. Nữ hoàng Posey xuất hiện phía sau lưng chúng.

“Các người muốn nói việc gì với ta à?” Nữ hoàng trông có vẻ mệt mỏi, nhưng Erec không chắc đó có phải là do những vết mang cá dưới mắt khiến cho bà có cái vẻ ấy không. Melody và Jack vẫy tay chào tạm biệt và đi về dãy phòng ngủ tập thể.

Bethany gật đầu, “Erec và thần đã vào thám hiểm lâu đài, và tội thần đi lạc vào kho vũ khí. Ở đó hoàn toàn trống trơn. Chúng thần còn nghe được nhiều giọng nói. Có hai người vào trong kho vũ khí, một trong hai người đó được xác định chính là Stoney Rayson. Một giọng nói khác phát âm rất khó nghe, nhưng tội thần nghĩ chính là Balthazar Ugry. Họ đã đánh cắp vũ khí trong kho. Họ nói khi ‘ba người bọn họ’ thắng các cuộc thi, họ sẽ có trong tay những cây vương trượng và... họ còn nói gì nữa... à ‘bao vây’ Thần Quốc, Diêm Quốc và Hải Quốc.”

Nữ hoàng lắc đầu, “Thật là điên rồ. Ta không tin ba cái chuyện nhảm nhí của các người đâu.”

“Xin Nữ hoàng hãy đến kiểm tra kho vũ khí đi ạ,” Bethany nói. “Nó trống trơn à. Bọn thần nói thật mà.”

Nữ hoàng không trả lời. Trong sự im lặng, Erec nghe thấy một giọng nói mơ hồ ngân lên từ trong vương trượng của nữ hoàng. Nó chỉ vào cây vương trượng và hỏi, “Cây vương trượng đang nói chuyện với Người phải không ạ?”

Nữ hoàng ngược lên, ngạc nhiên, “Đúng rồi, nhưng thỉnh thoảng thôi. Nó chỉ nói khi cần thiết.”

Erec nhớ lại cây vương trượng của vua Pluto cũng đã nói chuyện với nó, mặc dù đó chỉ là một lời thô lỗ. “Nó đang nói gì vậy ạ?”

Nữ hoàng cười méo xệch, “Có lẽ người đã nói sự thật.” Bà nhìn Erec dò xét, “Ta không biết rõ về người. Người rất lạ. Đôi mắt người nói lên một điều gì đấy. Dù sao ta cũng cảm ơn các người vì đã đến tìm ta. Ta sẽ kiểm tra việc này ngay lập tức.”

“Ừm, thưa Nữ hoàng Posey?” Erec nói.

“Việc gì vậy?”

“Vương trượng cũng nói chuyện với những người khác, đúng không ạ?”

“Không,” nữ hoàng nói. “Chỉ với vua hoặc nữ hoàng thôi. Ngoại trừ trong buổi lễ đăng quang. Chúng nói rất to, nếu ta nhớ không lầm”.

Nữ hoàng vẫy một ngón tay và biến mất.

Erec nói, “Mình hy vọng nữ hoàng không liên quan gì đến cái lão Ugry ấy.”

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Đó là buổi sáng ngày thứ Sáu. Công thức pha chế thuốc nổ sẽ sẵn sàng vào giữa đêm mai. Sau đó là cuộc thi thứ năm, cuộc thi Dưới Hang Sâu của vua Pluto. Jack và Oscar ở lại xem nốt những cuộc thi cuối của Bethany và Erec. Sau khi bọn chúng đi ra ngoài ăn sáng, Erec đeo kính lên.

Nó thấy bà June đang ngồi khóc.

“Mẹ? Mẹ không sao chứ ạ?”

Bà June lau nước mắt bằng một cái khăn tay. “Mẹ không sao,” nước mắt rơi lã chã, “Mẹ không sao đâu.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy mẹ?”

“Không có gì con ạ. Mẹ chỉ... thấy khó chịu chút thôi. Con không thể cứu mẹ được đâu. Nguy hiểm quá. Mẹ sẽ tự giải thoát cho mình. Chắc chắn như vậy. Con còn có một nhiệm vụ quan trọng ở đó. Cuộc thi thứ tư tốt không con?”

“Con thắng rồi mẹ ạ,” nó nói với mẹ. “Mẹ, con không hiểu gì hết. Con đang chờ đến giữa đêm thứ Bảy đây.”

“Con không thể đâu.”

“Con có thể. Công thức thuốc nổ đang nằm dưới gầm giường của con kia kìa. Có một cái Cửa Càng ở phía cánh tây. Chắc chắn con sẽ đưa mẹ ra khỏi đây.”

Bà June cười với đôi mắt đỏ hoe, “Mẹ thật là ngu ngốc. Mẹ muốn ra khỏi nơi này đến nỗi đã đẩy con vào sự nguy hiểm. Cái thứ thuốc nổ đang ở dưới gầm giường của con ấy, nếu nó phát nổ thì sao? Erec, con hãy quên việc cứu mẹ đi.” Bà June nhắm nghiền mắt lại.

“Nhưng còn Zoye bé bỏng, còn Trevor, Nell, và cả hai anh chị song sinh của con thì sao?”

Nước mắt trào ra, bà June không sao ngăn lại được.

“Mẹ, con đưa mẹ ra khỏi chỗ đó được mà. Mẹ đừng cản con.”

Bà June nhìn xung quanh với vẻ sợ hãi, “Đừng, Erec. Mẹ biết sẽ rất khó khăn khi con vào hầm ngục. Mẹ đoán là vua Pluto có rất nhiều lính canh gác, lũ ma đồng và bạc liên tục tuần tra ở đây, nhưng con không bao giờ thấy được chúng. Mọi việc sẽ tồi tệ vô cùng.”

“Tồi tệ đến mức nào cơ ạ?”

Bà June thở dài, “Ông ta có những tên hủy diệt,” giọng bà trầm xuống như đang thăm thì, “Và cả những con quỷ bóng đêm nữa.”

Nhìn bà June vô cùng đơn độc, Erec ước gì mình đang ở bên mẹ lúc này. “Những tên hủy diệt là gì hả mẹ?”

“Những con quái vật bằng đá góm ghiếc và rất khát máu.”

“Thế còn những con quỷ bóng đêm thì sao ạ?”

Bà June liếc nhìn xung quanh căn phòng, “Mẹ cũng tình cờ biết được vài điều về những con quỷ bóng đêm. Chúng có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng chúng đặc biệt thích bắt linh hồn của người khác. Chúng có thể đọc được những nỗi sợ hãi của con, giống như chúng đang ‘đi guốc trong bụng’ con vậy. Những sai lầm và ngờ vực sẽ mở lối cho chúng đi vào tâm trí của con. Chúng nói chuyện với con, điều khiển con. Chúng làm lung lay sự kiên định, dẫn con đến những sai lầm. Và một khi chúng thắng được con, chúng sẽ nuốt chửng lấy con và con sẽ chết. Con còn muốn hỏi gì nữa không, Erec?” Bà June ngả người xuống giường, lấy tay bưng mặt và khóc nức nở.

“Được rồi,” Erec nói. “Con sẽ không để cho những thứ bẩn thỉu ấy điều khiển con đâu. Con là đứa lì lợm có tiếng, mẹ cũng biết mà.”

Bà June cười lặng lẽ, “Mẹ biết chứ. Nhưng hãy quên chuyện đó đi con ạ.”

“Không. Con sẽ chuẩn bị trước mọi thứ và thắng được chúng. Con sẽ không để mẹ chết dần chết mòn ở đó đâu.”

“Đừng quên những tên hủy diệt, Erec. Tốt nhất là con đừng đến gần bọn chúng.”

Chỉ có một cách duy nhất là đối diện với chúng thôi, Erec nghĩ. “Cái gì có thể phá hủy được đá hạ mẹ? Một cái búa khoan? Hay là một quả mìn phá hủy cát đá?”

“Không, phải dùng mẹo thôi con ạ, đây là cách duy nhất nhưng nó không an toàn chút nào cả.”

“Là cách gì thế hạ mẹ?”

“Mẹ không biết. Mẹ không muốn con có những suy nghĩ điên rồ và cố đến đây tìm cách cứu mẹ. Con có thể giải thoát cho mẹ bằng một cách tốt hơn. Thắng ở hai cuộc thi kế tiếp, trở thành vua và đưa mẹ ra khỏi nơi đây.”

“Không có gì bảo đảm cả mẹ ời. Nếu con không thắng thì sao chứ?”

“Con có khả năng mà. Mẹ đánh giá không sai đâu con trai. Con luôn biết xoay chuyển trong mọi trường hợp.”

“Vậy thì tốt rồi. Cuối cùng thì con cũng có khả năng đưa mẹ ra khỏi chỗ đó. Chỉ cần con có thêm một tí xíu ‘lì lợm’ nữa là được mà.”

Bà June đứng dậy, “Thì con vẫn ‘lì lợm’ từ trước đến giờ mà. Con có nghĩ rằng chính mẹ đã khiến con phải đến đây và gây nguy hiểm cho tính mạng con không?”

“Không có sự lựa chọn khác đâu mẹ ạ. Công thức pha chế thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn sàng cho đêm mai rồi. Con biết mình phải làm gì. Con cần có mẹ, và các anh chị em của con cũng thế.”

“Erec, con có thể chết đấy.”

“Mẹ đừng quá lo mẹ ạ. Con biết phải làm gì mà. Con đã cứu thoát mấy đứa khác khỏi vụ xì khí độc, đánh nhau với nhân ngư. Thậm chí con còn sử dụng được vương trượng của vua Pluto để cứu mọi người khỏi một tảng đá khổng lồ cơ mà. Con có thể làm được mọi thứ.”

Bà June lấy tay che mặt, “Cuộc sống của con quan trọng hơn con tưởng rất nhiều, Erec ạ.”

“Hãy cứ để mọi thứ tự nhiên đi mẹ.”

Bethany ngồi ăn trưa với Melody, Jack, và Oscar. Jack và Melody đều có tâm trạng rất thoải mái mặc dù cả hai đứa đều thất bại trong cuộc thi Cuộc Tìm Kiếm Dưới Đáy Biển vừa qua.

“Melody nói là bạn ấy sẽ ở lại xem cuộc thi thứ năm, miễn là ấy và tớ ở lại đây.” Bethany nói.

“Bạn là một trong hai người duy nhất thật sự chiến thắng trong cuộc thi thứ tư vừa rồi.” Jack nói.

“Bây giờ chỉ còn lại mười bảy đứa,” Bethany nói. “Tỉ lệ chọi là mười bảy phần sáu trăm bốn mươi bảy phần trăm. Không tệ lắm.”

Oscar lắc đầu, “Hãy thắt dây an toàn vào! Các bạn sẽ gặp phải những đối thủ hơi bị khó nuốt đấy.”

“Tụi mình đang nóng lòng chờ đợi đây,” Erec cười. Mọi việc đang tiến triển rất tốt. Tại sao nó lại không thể thắng và giải thoát mẹ ra khỏi hầm ngục chứ? Nó dám đánh Balor dưới nước, và làm bể tan tành cái điều khiển của thằng này. Không gì có thể ngăn cản nó được. Ngay cả cái lũ hủy diệt và mấy con quỷ bóng đêm gì gì đó cũng không. Điều này làm nó sực nhớ đến việc phải tìm thêm thông tin để chuẩn bị cho những gì nó sắp phải đối đầu.

Sau bữa trưa, Erec và Bethany vào thư viện. “Ấy có chắc là muốn vô hầm ngục của vua Pluto không?” Bethany hỏi. “Ở đó nguy hiểm lắm đấy.”

“Mình không thể để mẹ chết dần chết mòn trong đó được. Mình chỉ cần biết lũ hủy diệt và mấy con quỷ bóng đêm là thứ quái quỷ gì thôi. Sẽ có cách để khống chế chúng mà.”

Một cái cầu thang xoắn ốc rộng thênh thang dẫn lên mấy tầng lầu của tòa tháp thư viện. Một người thủ thư đeo cặp kính rất rộng dành cho người già vui vẻ đón tụi nó ở tầng ba, nơi để các loại sách về thú vật. “Những quyển sách đó nhất định phải có ở đây.”

Tụi nó xem lướt qua mấy cái tựa đề như là Những suy nghĩ sai lầm về Ác quỷ và Những loài thú kỳ lạ ở Thượng Địa, cho tới khi tìm được một loạt sách có tựa đề Cấu tạo hầm ngục. Hai đứa đem hết mấy quyển sách đó bày lên bàn. Bethany cầm lấy cuốn Cẩm nang Thoát ngục dành cho những kẻ Lú Phép.

“Có nhiều chương nói về những hầm ngục nổi tiếng lắm. Nghe nè, Hầm ngục vòng ngoài trong lâu đài của vua Pluto là những bức tường bằng đá tiết ra axit. Chúng sẽ làm tan chảy bất cứ thứ gì, bất cứ ai nếu chẳng may chạm phải chúng.”

Erec thở dài, “Những bức tường này có hút người vào đấy không vậy?”

“Không. Nhưng cuốn sách này nói là những tên hủy diệt sống trong đó đấy.”

Bethany lật nhanh sang những trang khác, “Cửa Càng là lối đi duy nhất dẫn đến hầm ngục vòng ngoài. Hầu hết các tù nhân đều bị giam giữ ở các hầm ngục vòng trong. Những cánh cửa chỉ có thể mở ra ở ngay chính giữa những bức tường đá rả axit, hoặc ngay chỗ của những tên hủy diệt, thậm chí là ngay phòng giam của một tù nhân nào đó. Ấy hãy thử ít nhất là ba địa điểm trước khi chọn lấy một cái để đi thẳng đến đó. Những hầm ngục quanh co ở vòng ngoài sẽ dẫn đến những hầm ngục vòng trong.”

Erec tìm thấy cuốn Bộ mặt của những con quỷ bóng đêm - Câu chuyện của một người sống sót, một cuốn sách khô khan của một người đàn ông đã dành trọn đời mình để đối đầu với lũ quỷ bóng đêm. Những chương đầu nói về chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt và quá trình tập luyện yoga.

Bethany đọc cuốn Để hủy diệt những tên Hủy diệt. Mặt con bé xám ngoét, “Thật là khủng khiếp. Ấy phải ngưng mọi việc lại thôi, tin tớ đi.”

“Mình làm được mà Bethany. Mẹ mình đang bị giam giữ ở trong đó. Mình còn làm gì khác được đây?”

“Những tên hủy diệt bằng đá, miệng của chúng chứa đầy axit. Chúng không có mắt, cũng không có tai, nhưng khả năng đánh hơi của chúng lại vô cùng nhạy bén, khó có ai hoặc vật gì có thể qua mặt chúng được. Chúng sống trong những bức tường, nhưng sẽ hiện ra ngay khi ngửi thấy bất kỳ người nào lảng vảng gần hầm ngục. Chỉ cần chúng tóm được ấy, chất axit sẽ ăn sâu vào da thịt ấy và ấy sẽ bị tiêu hủy ngay tức khắc, chỉ còn tro lại bộ xương mà thôi.” Bethany run rẩy.

“Mẹ mình nói là có cách để tiêu diệt chúng mà.”

Bethany lật sang trang khác, “Những tờ giấy. Ấy cần thật nhiều giấy, cắt thành những hình vuông. Mỗi tên hủy diệt có một cái lỗ hút phía trên miệng của nó. Chúng sẽ hút không khí để đánh hơi. Những tờ giấy sẽ bít cái lỗ lại, làm cho chúng mất phương hướng, và không thể đánh hơi được sự xuất hiện của bất kỳ ai.”

“Những tờ giấy sẽ không rơi xuống đấy chứ?”

“Không đâu.”

“Có thể sử dụng những chất liệu khác không, như là gỗ hay nhựa chẳng hạn?”

Bethany lại tìm thêm thông tin, “Những thứ đó thì quá nặng và sẽ rơi xuống ngay, hoặc sẽ bị làm rúm ró lại và hút tọt vào bên trong thôi.”

“Làm thế nào để mình dính được những tờ giấy lên mấy cái lỗ hút đó?”

Bethany kiểm tra lại, “Cách tốt nhất là dùng một cánh tay bằng gỗ. Ấy có thể chạm đến chúng từ một khoảng cách rất xa.”

“Cánh tay gì chứ?”

“Đây nè, ‘cánh tay bằng gỗ, được bán trong các cửa hàng ma thuật’.” Con bé liếm môi, rồi tiếp, “Ấy nên đến đó và tìm một cánh tay gỗ thật tốt, để mà còn tập luyện nữa chứ. Với cánh tay gỗ đó, ấy sẽ làm được mọi chuyện dễ như húp cháo thôi.”

Erec đọc lướt qua những trang nói về kỹ thuật nâng cao ý thức và tinh tâm, rồi cuối cùng đặt cuốn Bộ mặt của những con quỷ bóng đêm xuống. Nó liếc nhìn cuốn Hầm ngục và Ma quỷ, lại một cuốn sách khô khan về khả năng tự nhận thức bản thân, về những động cơ thúc đẩy bên trong, và những điều phải làm để đối phó với những con quỷ hầm ngục. Nó nhất định sẽ tìm ra những điều mà mẹ đã nói về lũ quỷ bóng đêm.

Sau nhiều giờ liền nhăm nháp, nghiền ngẫm mấy quyển sách, tìm hiểu khá nhiều về những kẻ hủy diệt và hầu như không có thông tin gì về những con quỷ bóng đêm nữa, cả hai đứa cùng với Bánh Xinh và Nhóc Sói đi xuống khu phố mua sắm. Bánh Xinh có vẻ lặng lẽ hơn thường ngày. Tụi nó mua thức ăn cho Bánh Xinh và Nhóc Sói trong cửa hàng thú cưng, mua kem nước quả mật hoa, và Erec còn mua rất nhiều giấy trắng nữa.

Erec nằm dài trên bãi cỏ cạnh cái vòi phun nước, xem Nhóc Sói lảng quăng đuối bắt mấy con bướm. Bethany đang dò hỏi đám trẻ khác xem mấy cái cửa hàng ma thuật ở đâu để tìm cánh tay gỗ. Một bóng người xuất hiện đằng trước Erec. Loáng một cái, vua Pluto đã đứng bên cạnh nó, với cái áo khoác dài bằng da chồn. Trông ông như sắp bốc hơi vì nóng, nhưng hai tay lại xoa vào nhau, và run bần bật vì lạnh.

Erec đứng dậy. Nhà vua nện cây vương trượng xuống mặt đất hai lần, và lập tức hai cái ghế hiện ra. Ông ngồi xuống và ra hiệu cho Erec ngồi cạnh ông.

Tim Erec đập thình thịch. Nữ hoàng Posey đã nói với đức vua về cái kho vũ khí rồi chẳng. Nó tự hỏi liệu nó có bị dẫn giải tới hầm ngục của vua Pluto sớm hơn nó tưởng không.

“Người đang nhìn vương trượng của ta à? Người đã gây ấn tượng rất tốt cho ta về vụ tặng đá khổng lồ hôm nọ.”

Erec nhún vai.

“Không, ta nói thật đấy. Không kẻ nào có thể sử dụng vương trượng của đức vua được, ngoại trừ chính nhà vua ra. Người là ngoại lệ đấy cậu bé, có phải vậy không Erec?”

Erec thở một hơi dài trước khi nó có thể bình tĩnh lại. Làm thế nào mà nhà vua lại biết được tên nó? Điều này không hay chút nào.

“Đừng có ngạc nhiên như thế chứ,” đức vua nói, cái giọng cứ trơn tuồn tuột. “Chỉ là tìm hiểu một chút về người thôi. Người đã đăng ký tên Erec Rex trong quyển sổ cái của Spartacus Kilroy, đúng không?”

Vua Pluto ngả người về phía trước, “Để ta xem cặp mắt của người nào... à, đúng rồi. Giờ thì hãy nói cho ta biết gia đình của người ở đâu đi, Erec.”

“Ừm...” Erec hầu như đã quên sạch những chứng cứ ngoại phạm của mình. “Nam Mỹ phần ạ.”

“À, thú vị đấy nhỉ. Nhưng là ở chỗ nào của Nam Mỹ phần vậy? Ta đến đó rất thường xuyên. Ta cũng rất thích gặp gỡ những con người đáng yêu ở nơi đó.”

Tuyệt thật. Nó đang nói chuyện với vua của xứ Diêm Quốc, và đang cố chứng tỏ mình là một thần dân trong vương quốc của ông ta. Mẹ chưa hề nhắc đến một nơi nào ở Nam Mỹ phần cả. Erec nghĩ nó sẽ được an toàn, chỉ cần nói một cái tên đường nào đó thôi, nhưng nó không thể nhớ một cái tên nào đó nghe cho hay hay tí xịu. “Đường Smith ạ.”

“À. Gia đình Ross trên đường Smith. Họ tên là gì vậy?”

Erec ước rằng nó đã nghĩ ra mấy cái tên này trước khi nhà vua hỏi. “Ừm, Sylvie và Scott.” Đây là tên những người bạn của mẹ nó, trong trí nhớ của nó chỉ có hai cái tên này thôi.

“Sylvie và Scott Ross - hay Rex? - trên đường Smith. Ta sẽ gọi cho họ tối nay để chúc mừng họ có một đứa con trai thật là xuất sắc.”

Erec nhìn chăm chăm xuống bãi cỏ. Nó không thể cất nổi lời nào.

“À, sẵn tiện,” vua Pluto nói, giọng run run vì lạnh, “Posey có nói với ta về việc người và con bé bạn người tình cò nghe được chuyện trong kho vũ khí. Ta đã tìm hiểu rõ tất cả những thông tin rất thú vị đó. Ta có nói với Posey là ta sẽ trông chừng những chuyện này. À, người đoán xem ta đã tìm được gì nào? Kho vũ khí trống trơn vì phải di chuyển mọi thứ đi chỗ khác để làm vệ sinh hàng ngày!” Vua Pluto cười khà vì một lí do vô cùng ngây thơ. “Rayson là một đứa tồi tệ. Hắn thù ghét mọi chuyện và tin đó là sự thật. Đừng để ý đến hắn làm gì. Mọi chuyện đều được kiểm soát cả. Người hiểu chứ?”

Erec gật đầu cái rụp.

“Tốt. À mà người làm gì trong kho vũ khí thế, Erec?”

Erec đằng hắng, “A... thám thám hiểm, thưa Đức Vua.”

“À, ừm. Thám hiểm. Nếu ta là người ta sẽ không bao giờ đi thám hiểm ở đâu đó cạnh kho vũ khí. Những người khác sẽ nghĩ người đang có... vấn đề đấy.”

Erec gật đầu lần nữa.

“Ta rất vui vì ngươi đã hiểu ra,” đức vua nháy mắt. “Thật là tốt vì ngươi đã có mặt ở nơi này, Erec ạ.” Nhà vua đứng dậy và khẽ động cây vương trượng xuống đất. Hai cái ghế lập tức biến mất, và Erec rớt bịch xuống bãi cỏ. “Lúc này thật tuyệt để tắm và sưởi ấm. Ở đây lạnh quá.” Erec thấy mặt trời đang rọi những tia nắng nóng gắt sau lưng mình, nhưng nó chẳng dám hó hé tiếng nào. “Chúc ngươi may mắn trong cuộc thi kế tiếp.”

Có vẻ như vua Pluto đã không tống nó vào hầm ngục. Ít ra thì vẫn chưa như thế. Hy vọng sau khi không tìm ra Sylvie và Scott Ross trên đường Smith, ngài sẽ không thay đổi quyết định của mình. Nhưng tự nhiên Erec thấy mắc cười vì nhà vua đừng hòng mà tìm ra được họ.

Từng ngày vẫn trôi qua, nhưng không thấy vua Pluto xuất hiện thêm lần nào nữa, Erec cảm thấy càng ngày càng “lên tiên”. Bây giờ thì không còn gì phải lo lắng nữa. Vậy là gánh nặng đã trút khỏi vai nó, nó nhận ra là mình đã quá lo lắng khi biết rằng nữ hoàng Posey đã kể cho vua Pluto biết về những gì mà tụi nó nghe được trong kho vũ khí. Nhưng thật ngớ ngẩn khi nghĩ rằng nhà vua sẽ tống nó vào hầm ngục chỉ vì cái tội đã tình cờ nghe lỏm được câu chuyện đó.

Bethany có vẻ không vui chút nào, “Nữ hoàng hình như vẫn còn nghi ngờ tụi mình. Tớ mong sao bà ấy sẽ đích thân kiểm tra vụ này. Tụi mình có cần nói chuyện với nữ hoàng thêm lần nữa không ta?”

“Không cần đâu! Tụi mình hãy cứ làm những gì mà tụi mình có thể làm được trước đi. Đừng để sự may mắn vuột mất.” Erec chắc chắn rằng lần thứ hai vua Pluto đến “thăm”, nó sẽ chẳng được may mắn như lần đầu đâu. Hai đứa cùng đi dạo trong những khu vườn của lâu đài. Melody sẽ ra phố mua sắm, nên Erec có thể thoải mái nói chuyện với mẹ trong phòng của Bethany.

Erec cảm thấy ngứa ran ở bên má phải của mình. Đó là một hơi ấm nhẹ nhàng, chỉ vừa đủ để cảm nhận. Nó liếc nhìn sang phía bên phải. Một cái nhìn chăm chăm như thiêu đốt, như thâm nhập vào bên trong tâm trí nó, làm cho nó mù cả đi. Cái nhìn có sức mạnh khủng khiếp làm nó không chắc là được phát ra từ người nào.

Cuối cùng, Erec cũng nhận ra Spartacus Kilroy, đang bùng cái khay cà phê và bàn bạc với Hecate Jekyll. Có vẻ như họ đang nói chuyện về nó. Nó lắc lắc cái đầu. Chắc là nó đang tưởng tượng thôi. Ngày hôm nay đã có quá nhiều thứ diễn ra trong tâm trí nó rồi.

Bethany để Erec vào phòng. Melody cũng đi ra ngoài. Nó đeo kính lên.

“Mẹ ơi.” Bà June đang nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Con đã mua cả đồng giấy ở khu mua sắm rồi.”

“Con mua cái gì cơ?”

“Mua giấy ạ. Con sẽ cần đến những thứ này khi gặp những tên hủy diệt đấy.”

Bà June đưa tay ôm đầu, “Trời ơi Erec, con không hiểu gì hết. Con sẽ chết mất thôi.”

“Nếu con không làm thế thì mẹ cũng sẽ chết.”

“Mẹ phải làm sao để ngăn con lại đây, Erec?”

“Mẹ không ngăn con được đâu. Con nói được là được mà. Con đã tìm được nhiều thông tin về những tên hủy diệt, và cũng đã chuẩn bị sẵn sàng trước khi đi. Ngoài ra, con cũng mua được một cánh tay bằng gỗ rồi. Con rất cần mẹ nói cho con biết về những con quỷ bóng đêm. Con

cần phải đi xuyên qua người chúng hả mẹ?”

“Chắc chắn là nếu tới đây con sẽ gặp chúng. Vì chúng có thể cảm nhận được những gì đang xảy ra chung quanh chúng.”

“Bọn chúng có đông không hả mẹ?”

“Chúng làm việc riêng lẻ và chỉ có duy nhất một tên tiếp cận với con. Nếu tên đó thắng, con sẽ chết. Còn nếu con đánh bại tên đó, những tên khác sẽ giữ một khoảng cách nhất định bởi vì chúng biết con sẽ không chịu nhượng bộ.”

“Vậy, làm cách nào để con đánh bại được tên đó?”

Bà June lắc đầu, “Mẹ cần suy nghĩ thêm về việc này, Erec ạ.”

Bethany và Erec đi vào thị trấn. Nhóc Sói và Bánh Xinh leo đèo theo phía sau. Medea là một cái cửa hàng phép thuật nhỏ xíu, có một đường nứt dày màu đỏ chuyển động liên tục trên tường, nằm ven thị trấn. Trước khi bọn nó bước vào, cánh cửa mở ra đánh rầm một cái. Balor, Damon, Rock, và Ward bước ra. Balor vung vẩy cái điều khiển bằng bạc sáng loáng trên tay.

“Nhìn coi ai nè tụi bay ơi.” Thằng Balor cười nhả nhổ, “Rick Ross và con bạn bé nhỏ của nó đây này. Rick là tên của mày, đúng không?” Mấy thằng này cùng cười hô hố. “Tao nghĩ mày còn nợ tao một chiếc nhẫn bằng vàng và ba đồng cho cái điều khiển mới này. Mày có nhớ mày đã đập nát cái điều khiển cũ của tao trong cuộc thi lần trước không?”

Erec thấy bị làm phiền dễ sợ, “Quên đi Balor. Đó là cái giá mà mày phải trả khi mày chơi xấu.”

“Mày nghĩ mày có thể thắng à, Rick Erec Rex Ross?” Thằng này chỉ thẳng ngón tay vào mặt Erec. “Hãy chờ tới cuộc thi kế tiếp mà coi. Mày sẽ chỉ là dĩ vãng mà thôi.”

Erec hất ngón tay của Balor ra, “Mày có muốn cái điều khiển này cũng tan tành như cái kia không hả Balor?”

Balor nheo mắt nhìn Erec và nhanh tay bỏ cái điều khiển vào trong túi. “Mày hãy đợi đấy.” Xong, thằng này cùng đám bạn của nó đi xuống một con đường và dừng lại ở một khúc quanh. Cả bọn bốn đứa đứng ở đó, nhìn Erec và Bethany chăm chăm. Balor đưa tay lên giống như đang xem đồng hồ.

“Bọn chúng đang định làm gì thế nhỉ?” Erec hỏi.

“Mình có ý này,” Bethany nói. “Bánh Xinh có thể đi theo bọn chúng và sau đó nó sẽ quay lại và kể cho tụi mình nghe.” Bethany xoa đầu Bánh Xinh, “Thật tuyệt khi có một nàng mèo cưng biết kể những câu chuyện bí mật.” Bánh Xinh nhảy khỏi tay Bethany và lén xuống con đường nơi bọn Balor đang đứng.

“Đi xuống phía dưới đi,” Erec nói.

Bethany nhìn theo cho tới khi nó chắc chắn rằng Bánh Xinh đã an toàn, nhưng sau đó thì lại có một tiếng hét thất thanh. “Thả Bánh Xinh ra!” Bethany chạy như bay xuống dưới con đường. Balor đang nhét Bánh Xinh vào một cái bao, và cười sảng sặc.

“Con mèo biết kể chuyện bí mật này thật là đáng giá.” Balor la lên và lẩn mất dạng vào con đường kế bên. Ngay lúc Bethany lùng sục ở khúc quanh thì Balor đã mang Bánh Xinh đi mất. Damon, Ward và Rock cười khoái trá.

“Tính theo dõi bọn tao bằng một con mèo biết kể chuyện bí mật à?” Ward cười.

Damon giả vờ làm bộ mặt đần độn và nói, “Là lá la,” vờ với cái lưỡi thè ra, thụt vô.

Bethany chạy đến cửa hàng Medea mà nước mắt lưng tròng. “Thằng đểu đó sẽ làm đau Bánh Xinh mất thôi.” Nhưng ngay lập tức cô nàng nín khóc, nét mặt đanh lại và trở nên cương quyết, “Mình sẽ đem Bánh Xinh về cho dù có phải nổ tung căn phòng của thằng Balor.” Bethany ngồi một góc, khoanh tay lại trong khi Nhóc Sói hừ hừ chân con bé.

Cửa hàng này rất nhỏ nhưng lại bán đủ các loại điều khiển, những lọ bùa mê, những hộp bột sức mạnh, và những cái giá mắc quần áo có phép thuật. Những cái thảm thêu màu đỏ và màu vàng treo khắp tường cứ kêu sột soạt. Những bộ quần áo có điểm vài họa tiết nhuộm màu được treo trên trần nhà. Ánh sáng mặt trời rọi vào làm chúng ánh lên như sắc cầu vồng. Bên trong cái hộp để mở, kế bên chiếc gương, là một con mắt đỏ ngầu, khô khốc, cứ bám theo Erec cho dù thằng bé có đi đến bất cứ chỗ nào.

Erec giật nảy người khi một bàn tay bóp chặt lấy vai nó. Đó là một phụ nữ lớn tuổi với mái tóc bạc xõa dài xuống. Đôi mắt xanh của bà ta sáng lấp lánh, xung quanh có những nếp nhăn. Erec không chắc là bà ta đang cười hay đó là cách mà bà ta tạo ra những nếp nhăn nữa.

Bà ta chộp lấy bàn tay của nó và sẫm soi, “Ồ ồ, chính là cháu rồi, cũng tầm tuổi này,” bà ta nói và cười khúc khích. “Cháu là một đứa bé can đảm đấy. Không gì có thể hạ gục cháu được. Nhưng cũng đừng có quá tự mãn. Phải đánh giá đúng về những người xung quanh cháu. Cháu phải học cách tin vào người khác, nhưng cũng nên làm cho người khác tin mình nữa. Những câu trả lời của cháu có khả năng làm chủ được mọi thứ.”

“Cám ơn bà,” Erec nói mà không thoải mái chút nào. Người phụ nữ liếc nhìn nó. Nó tự hỏi liệu bà ta có cần tiền công cho những lời khuyên đó không, nhưng sau đó thì bà ta bước đến bên quầy bán.

“Cháu cần mua cái gì nào?”

“Cháu cần một cánh tay bằng gỗ để có thể nhắc mọi thứ lên.”

Người phụ nữ ngồi trong quầy gật đầu, “Tất nhiên rồi. Cháu cần phải có một cánh tay thật tốt để giúp cháu.”

Ngón tay của bà ta lướt qua những cánh tay bằng gỗ treo trên tường, và chọn ra ba cái. Trên những cánh tay gắn những cái kim. Một cánh tay gỗ màu sáng gấp lại được dễ dàng trong tay bà ta. “Gỗ cây liễu đấy. Một loại cây lâu năm. Đúng thứ cháu cần đây. Độ dẻo cũng rất tuyệt.”

Bà ta nhắc lên một cánh tay có màu tối, “Cái này đã được sử dụng qua rồi, từ một tên phù thủy bip bọm, nên nó có thể giúp cháu trong mọi chuyện. Nhưng hẳn ta lại rèn luyện cho nó mấy cái trò lừa bip.” Bà ta đặt nó sang một bên. “Tất nhiên, cái này rất rẻ mạt.”

Bà ta nhắc cái thứ ba lên. Cánh tay này màu đen, có các họa tiết giống như là chữ viết tượng hình. “Gỗ Ai Cập đấy. Đây là loại đặc biệt nhất, có khả năng bảo vệ chủ nhân của mình rất tốt. Tất nhiên là nó rất mắc tiền, nhưng nó có thể định đoạt được sự sống hay cái chết trong bất kỳ hoàn cảnh nào.” Bà ta liếc nhìn Erec. “Cánh tay này hoạt động rất thông minh, và đáng giá ngàn vàng đấy cậu bé ạ.”

Sự sống hay cái chết - nghe có vẻ hợp với Erec đây, “Cháu sẽ lấy nó.”

Người phụ nữ lớn tuổi thì thầm một câu thần chú trong một bài hát và cánh tay khẽ rung lên. “Cháu đã được huấn luyện môn nghệ thuật ma thuật chưa hả nhóc?”

Erec lắc đầu.

“Sau đó, chúng ta sẽ đặt một cái nút ở cuối cánh tay để cánh tay có thể giữ chặt mọi thứ.” Bà ta gõ nhẹ nhẹ vào cánh tay. “Cháu hãy cử động cánh tay bằng trọng lực hoặc bằng chính khả năng của cháu.”

Erec cảm ơn và trả cho bà ta bốn cái nhẫn vàng và năm đồng bạc.

Người phụ nữ liếc nhìn Bethany, mặt con bé đánh lại như đang muốn giết ai đó. “Có chuyện gì xảy ra với cung à? Ta có thể giúp gì được cho cung không?”

“Không. Cảm ơn.”

“Cung chắc chứ?”

Mắt Bethany sáng lên, “À, mà có đấy.” Con bé chạy đến bên người phụ nữ. “Con mèo cung của cháu bị người khác đánh cắp. Cháu muốn lấy lại nó. Làm ơn giúp cháu với.”

Người phụ nữ mỉm cười, mắt bà ta sáng lên như hai vì sao. “Tốt thôi.” Bà ta cầm lấy tay của Bethany và mân mê. “Ôi, chao... chao. Cháu có biết cháu đặc biệt như thế nào không?”

Bethany cố mỉm cười. Người phụ nữ đánh nhẹ vào lòng bàn tay con bé. “Cháu có một quyền lực tối cao ẩn sâu bên trong, cô bé của ta ạ. Cháu có thể chế ngự được mọi thứ. Những nỗi sợ hãi bên trong cháu chỉ là những nỗi sợ tầm thường của một đứa trẻ nhỏ. Hãy rũ bỏ chúng đi. Cháu mạnh hơn những gì cháu sợ đấy, cô bé ạ.” Người phụ nữ siết chặt tay nó. Bethany liếc nhìn bà ta, miệng há hốc.

“Được rồi cung.” Một bàn tay sáng lấp lánh đặt lên vai Bethany. “Hãy kể về con mèo cung của cháu đi nào.”

Bethany sực tỉnh lại, “Nó tên Bánh Xinh. Nó bị mấy cái thằng đã vào đây mua điều khiển bắt đi rồi ạ.”

“Ta biết,” người phụ nữ gật đầu. “Thế cháu muốn ta làm gì cho cháu nào cô bé?”

“Đem Bánh Xinh về ngay tại đây ạ.”

“Á à,” giọng người phụ nữ ồm ồm. “Việc đó thì quá đơn giản, tiếc là ta không thích phục vụ ai hết. Nhưng có một việc ta có thể làm cho cháu. Cháu có muốn nhìn thấy con mèo cung của mình không?”

“Da muốn chứ ạ, bà làm ơn đi.” Bethany nói, giọng hồi hộp. Người phụ nữ mở một cái ngăn kéo và lôi ra một vật được bọc bằng một mảnh vải màu đen. Bà ta để nó lên mặt quầy và kéo mảnh vải ra, một quả cầu thủy tinh. Với một cái vẩy tay, hơi nước xoay tròn xung quanh quả cầu thủy tinh. “Hãy đặt tay trái của cháu lên quả cầu đi.” Người phụ nữ đặt tay của bà ta lên một phía khác.

“Quả cầu bé nhỏ đáng yêu, ngay từ khi Trái Đất còn hoang sơ, xin cho chúng tôi nhìn thấy chú mèo của cô bé này... nói tên của chú mèo đi cung.”

“Bánh Xinh”. Những đám sương mù vẩn vù bên trong quả cầu, rồi xuất hiện hình ảnh của một cái túi treo lủng lẳng trên tường. Một bàn tay dẹt đây phía trước cái túi, một ngón tay đang nhỏ máu. Có tiếng chửi thề văng vẳng.

“Cho chúng tôi nhìn thấy bên trong cái túi,” người phụ nữ thì thầm. Hình ảnh thay đổi, và Bánh Xinh nằm cuộn tròn bên trong một tấm vải. Có ai đó bỏ thức ăn vào và Bánh Xinh đang nhai ngấu nghiến.

Giọng của Balor Stain vang lên, “Con mèo ngu xuẩn. Mày biết ai là chủ mới của mày chứ. Tao

muốn một con mèo biết kể chuyện bí mật của người khác, và giờ mày là của tao.”

Bánh Xinh liếm láp chút thức ăn còn dính lại trên móng tay của mình, dường như chẳng thêm quan tâm gì cả. Bethany trông có vẻ hoang mang, “Chúng ta phải làm gì bây giờ? Bánh Xinh có nghe chúng ta nói không ạ?”

“Không đâu cô bé. Nó không thể nghe được, và cháu cũng không thể làm gì được hết. Nhưng cháu có thể... cầu xin một vài điều cho con mèo đó.”

“Gì ạ? Cẩn tay của Ballor à?” Bethany hỏi

Người phụ nữ cười sảng sặc, “Chắc phải thử thôi. Ví dụ như, cháu có thể đưa ra một yêu cầu trốn thoát. Chẳng hạn như bảo nó dùng những móng vuốt sắc nhọn, đúng không nào?”

“Đúng rồi,” một nụ cười nở trên môi Bethany.

“Làm đi cô bé.”

Bethany nói Bánh Xinh hãy dùng những móng vuốt sắc nhọn của nó để trốn thoát. Và thế là Bánh Xinh bắt đầu cào cào cái túi. Lớp vải của cái túi quá dày, nhưng con mèo cũng móc được một cái lỗ nhỏ.

Người phụ nữ ngưng làm phép và những hình ảnh của Bánh Xinh biến mất. “Chúng ta có thể tiếp tục xem Bánh Xinh không ạ?”

Người phụ nữ lắc đầu. “Không được, cháu đã được xem quá nhiều rồi cô bé ạ. Con mèo của cháu sẽ trở về thôi.”

“Nhưng nếu nó không thể ra khỏi cái túi đó thì sao ạ? Lớp vải trông có vẻ chắc quá.”

“Ta cá là con mèo đó sẽ làm được. Nếu cháu không thấy nó trở về trong tuần này thì cháu hãy quay lại đây.”

“Cháu có thể gặp được nó vào ngày mai không ạ?”

Người phụ nữ cười sặc sụa, “Kiên nhẫn đi cô bé. Trả công cho ta một đồng đi nào.”

Bethany xấu hổ liếc nhìn Erec, “Tớ không mang theo ít tiền nào cả.”

Erec chìa một bàn tay nắm đầy những chiếc nhẫn vàng và bạc cho Bethany, “Giữ lấy đi. Bạn đang cần mà.”

Bethany dường như đã bình tĩnh hơn. Chúng đi bộ dưới ánh chiều tà. “Ấy có nghe những gì bà ta nói khi bà ta nhìn lòng bàn tay của tớ không? Giống như là bà ta đọc được những gì trong con người tớ vậy.”

“À, cái vụ bạn có quyền lực đó hả?” Erec chọc Bethany

“Không phải! Bà ta nói những nỗi sợ hãi trong tớ chỉ là nỗi sợ của một đứa con nít, và tớ mạnh hơn những thứ mà tớ lo sợ.”

“Bạn sợ ai, thằng Balor hả?”

Bethany trợn mắt, “Bác Earl. Tớ luôn cảm thấy sợ sệt khi đứng gần ông ta. Thật là nhẹ nhõm khi thoát khỏi ông ấy.”

“Thiệt là buồn cười,” Erec nói. “Bà ta đã nói sai bét khi nhìn lòng bàn tay của mình. Bạn tin làm gì mấy cái thứ nhảm nhí đó. Mình không quan tâm đến những gì bà ta nói đâu.”

Sử dụng cánh tay gấp khúc bằng gỗ thật ngượng nghịu, nhưng Erec đã kẹp được cái gong kìm của bàn tay lại bằng một cái nút. Điều khiển được cái này còn khó hơn nhiều. Cái khớp nối thì rất linh hoạt, có thể di chuyển về cả bốn phía. Tuy nhiên khi di chuyển, trọng lực cứ kéo cánh tay xuống. Nếu Erec sử dụng nhuần nhuyễn, nó có thể điều khiển cánh tay di chuyển tốt hơn, nhưng đúng là chẳng dễ dàng chút nào. Nó để cho Jack và Oscar thử trước một lúc, và nói với hai đứa tụi nó đây là một trò chơi. Tuy nhiên, chúng chẳng làm khá hơn Erec bao nhiêu. Erec nhặt mấy mảnh giấy trên giường và tập dán chúng lên gối, mặc dù phải cố lắm nó mới chong con mắt lên và không ngủ gục.

Sáng thứ Bảy, Erec thức dậy và chớp ngay lấy cánh tay gỗ dưới gối của mình. Công thức pha chế thuốc nổ vẫn ổn. Nhóc Sói nằm canh chừng suốt dưới gầm giường. Erec bắt đầu tập luyện với cánh tay gỗ. Khi Jack và Oscar đã đi ra ngoài, nó lập tức lấy cái ghế chặn cánh cửa lại và đeo kính lên. Mẹ nó đang ngồi trên cái xích đu.

“Mẹ?”

“Con có được cánh tay gỗ chưa, Erec?”

“Có rồi ạ. Hết bốn cái nhẫn vàng và năm đồng bạc.”

Bà June nhăn mặt, “Con trai, chúng ta có thể dùng số tiền đó ở Thượng Địa đấy.”

“Con biết mà, chúng ta đã có nó rồi, cả tấn ấy chứ mẹ. Thậm chí ta có thể mua một ngôi nhà với nhiều phòng riêng nữa.”

Bà gật đầu, “Mẹ đã suy nghĩ về điều đó rồi. Mẹ không muốn con vào hầm ngục bởi vì mẹ biết nơi này nguy hiểm như thế nào. Nhưng mẹ rất cần phải thoát khỏi đây. Giá mà có ai khác mà mẹ có thể nhờ được. Nhưng con rất đặc biệt, Erec ạ. Con có thể làm được việc này. Ngay cả khi con chỉ có một con mắt thật, con vẫn có tầm nhìn tốt hơn người khác và những khả năng tiềm ẩn bên trong. Hãy chuẩn bị mọi việc cho đêm nay, con nhé.”

Erec cười tươi rói, “Mà làm thế nào để con đánh bại được mấy con quỷ bóng đêm hả mẹ?”

“Sự kiên quyết. Con phải nhận biết rõ và có niềm tin ở bản thân mình. Chúng có thể làm cho con nao núng, hoài nghi, cảm thấy mọi thứ đều tồi tệ. Chúng có sức mạnh khủng khiếp, vượt ra khỏi tiềm thức của con người. Chúng chính là mặt khác của chúng ta, chỉ có những điều tốt đẹp và niềm tin trong bản chất của chúng ta mới đánh bại được chúng. Vì thế, để thắng chúng, con cần phải hoàn thiện bản thân mình, bằng cách vững tin vào những mục tiêu do mình vạch ra, vào bản thân và những điều tốt đẹp. Sau đó, con hãy đi xuyên qua chúng. Nếu con làm vậy, chúng sẽ tự khắc biến mất thôi. Còn nếu không, con sẽ chết.”

“Là sao hả mẹ? Con chỉ cần đi xuyên qua chúng thôi à? Mẹ không nói giỡn với con chứ ạ?”

“Chính xác là như vậy, để đi xuyên qua chúng, con cần có ba thứ sau: hy vọng, tình yêu và niềm tin.”

“Và nếu con không làm được thì sao? Nếu như con đi qua chúng với một tâm trạng trống rỗng thì chuyện gì sẽ xảy ra hả mẹ?”

“Con sẽ không làm được gì hết. Để chuẩn bị, con phải có thời gian để tĩnh tâm, chỉ ngồi một mình thôi. Tập trung tối đa, phải biết mục đích của mình là gì và mình là ai. Con hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.” Erec nghĩ những điều mẹ nó vừa nói thật là thú vị, nó cần phải có niềm tin vào bản thân mình, và người phụ nữ lớn tuổi ở Medea cũng nói nó cần tin vào những người khác nữa... ít nhất là vài người, điều đó có nghĩa là gì nhỉ?

“Con không nên đánh giá thấp chúng. Nếu không, con sẽ không bao giờ quay về được đâu.”

“Con sẽ làm được mà mẹ. Con sẽ không sao đâu.”

“Để rồi sau hẵng hay. Đừng có quên cái vụ tĩnh tâm con nhé.”

Erec cắt những tờ giấy thành hình vuông và thực hành dán chúng lên tường. Nó làm một cách từ từ. Cuối cùng, nó lấy cánh tay bằng gỗ và cùng Nhóc Sói đi ra ngoài, trên đường đi, nó vớ lấy một chai Rượu Tiên Khỉ Bay.

Erec tập bút mấy cái lá cỏ, việc này còn khó hơn là dán giấy lên tường. Độ khoảng mười lăm phút, nó vớ tay lấy một cái lá từ một cành thấp nhất. Mỗi lần cái kim kẹp lại, trọng lực hút mạnh và cánh tay lại rơi xuống đất.

“Cho tớ thử một cái được không?” Bethany xuất hiện phía sau Erec.

“Khó lắm đấy,” Erec nói và khoanh tay lại, mặt trầm ngâm. Bethany nhìn cánh tay gỗ, và cô nàng thực hiện lại bằng những cách khác nhau. Sau lần đầu tiên, cô nàng đã nhặt được cái lá bằng cánh tay gỗ mà Erec không thể làm được.

“Làm sao bạn làm được vậy?” Erec thán phục.

“Tớ có sự quyết tâm, có một ý chí mạnh mẽ. Giống như người phụ nữ lớn tuổi đã nói đó.” Con bé trả lại cánh tay gỗ cho Erec.

“Là sao?”

“Thì là vậy đó, tớ không giải thích được,” Bethany nhún vai.

Erec vớ tay lấy một cái lá khác, nhưng cánh tay lại rơi xuống đất.

“Tập trung vào. Phải di chuyển nó bằng chính tâm trí của ấy chứ.”

Erec cố tập trung và cánh tay giật giật được một lúc rồi lại rơi xuống. “Trời ơi.”

“Ấy sẽ phải tập đi tập lại nhiều lần đấy,” Bethany nói. “Tớ phải đi mua cái gì đó để đãi Bánh Xinh khi cô nàng quay về. Ấy có muốn mua gì không?”

“Thôi khỏi, sẵn tiện bạn đến Medea xem thử coi Bánh Xinh đã về chưa nha.” Erec cười.

Bethany cố nén xúc động, “Ừ, hy vọng là mình sẽ gặp Bánh Xinh ở đó.” Bethany chạy đi.

Erec quyết tâm tập trung vào cánh tay. Nó ước sao cánh tay gỗ này cũng dễ sử dụng như cây vương trượng. Nó làm hết sức có thể. Cánh tay gỗ động đậy được một chút. Nó cố thêm nữa, nhưng lần này cũng chẳng hơn gì mấy lần trước.

Erec cảm thấy đầu nó như muốn nổ tung ra. Nó giữ cho hơi thở đều và thực hiện bằng tất cả sức mạnh của mình, để khống chế lại sức mạnh ma thuật của cánh tay. Một lần nữa, nó nhắm vào cái lá. Thật khổn khổ, lần này cánh tay chẳng thềm nhúc nhích tẹo nào.

Ngay lúc đó, một con thần lằn bay vút tới đậu trên mặt Erec. Không thềm nghĩ ngợi, Erec liền đập con thần lằn ngay. Nhưng thay vì cánh tay của nó giơ lên, thì cánh tay bằng gỗ lại nhẹ nhàng vươn ra trong không khí, rồi tổng khứ cái con vật bay kỳ lạ ấy đi.

Erec liếc nhìn cánh tay. Khi đập con thần lằn, nó đã không cố bắt cái tay di chuyển. À, không chính xác. Nó đã dùng cánh tay gỗ như chính bàn tay thật của mình. Erec vớ tay lên lấy một

chiếc lá bằng chính cái động tác đã làm với con thằn lằn. Cánh tay gỗ chộp ngay lấy cái lá. Thật là dễ dàng hơn nó tưởng.

Erec đã bỏ cả buổi sáng để bút những chiếc lá, nhặt những cọng cỏ, gãi tai cho Nhóc Sói, và di chuyển những tờ giấy đi khắp các hướng. Và trong một khoảnh khắc, nó chợt nghĩ đến sự tĩnh tâm. Thật là ngớ ngẩn. Nó biết mình là ai mà. Sự tĩnh tâm sẽ chẳng giúp gì được cho việc tập luyện của nó, chỉ làm tốn thêm thời gian thôi.

Cho tới buổi chiều thì cánh tay gỗ thật sự giống như là cánh tay thứ ba của Erec. Khi nó muốn chạm tới thứ gì thì cánh tay gỗ đều làm rất chính xác. Giống như người phụ nữ lớn tuổi đã nói, cánh tay này có khả năng của riêng nó.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Đêm nay sẽ là đêm quyết định. Erec đã có chất nổ, giấy má, và sử dụng cánh tay gỗ rất thuần thục. Nó đã sẵn sàng. Nó đeo mắt kính vào để báo cho mẹ biết là mọi việc nhất định sẽ đâu vào đấy.

“Mẹ?”

Mẹ nó đang nằm trên giường, xem sơ qua tờ tạp chí Những Lâu Đài và Hàm Ngục Tân Tiến. Bà ngước mắt lên, mỉm cười, “Mẹ đã mong là đêm nay sẽ được gặp con.”

“Cánh tay hoạt động tuyệt lắm mẹ ơi. Dễ ẹc à!”

“Tốt. Thế mấy hôm nay con có chịu khó tĩnh tâm không đấy?”

“À... dạ có.” Erec thầm hứa là nó sẽ làm việc ấy sau.

Bà June ngần ngừ, “Có một mật khẩu để vô được lớp hàm ngục vòng ngoài thông qua Cửa Cảng, cho nên chỉ có những cận thần của vua Pluto mới có thể ra vào nơi đó được. Một người bạn của mẹ nằm vùng ở đấy đã tiết lộ cho mẹ mật khẩu của tuần này.” Bà dẫn đo một thoáng. “Đó là ‘bóng phòng rộp’. Erec à, mẹ tin con. Con có thể làm được bất cứ điều gì con định làm. Nhưng đừng quá mạo hiểm. Nếu có gì trục trặc, con hãy quay về ngay, nghe chưa.”

Nó không trả lời, sau đó bà lại tiếp tục, “Vua Pluto sở hữu một tòa lâu đài ở sâu bên trong lòng đất: Hiện mẹ đang bị nhốt ở Bắc Mỹ phần. Con sẽ thấy mật mã được in trên cánh Cửa Cảng. Hãy nhớ hoặc ghi lại cẩn thận để con còn có thể mở Cửa Cảng từ phía trong. Con phải nhớ thật chính xác lối trở lại Cửa Cảng mà con đã vào. Đó là điều tối quan trọng đấy.”

“Hoặc là con sẽ bị kẹt lại trong ấy mãi mãi.”

Bà June nhún vai, “Ở đây không có gì gọi là mãi mãi cả, Erec ạ. Con sẽ không thể cầm cự lâu đến mức ấy đâu. Mục tiêu là phải thật nhanh và chính xác. Vào và ra, con nhớ chưa?”

“Con nhớ rồi, mẹ.”

“Hàm ngục vòng trong gồm những dãy hành lang bê-tông dẫn đến trước những cái phòng giam. Con sẽ thấy mẹ ở đó. Phòng giam là một vòng lực từ trường trong suốt, lơ lửng trên không. Mẹ sẽ tống khứ hết đồ đạc của mình bên trong phòng giam trước nửa đêm nay, để mẹ cũng có thể nhìn thấy con.

“Đừng quên là rất có thể con sẽ vô tình đâm sầm vào bọn gác ngục hay lũ ma bạc, ma đồng đấy. Lũ ma ấy thì không thể đụng tới con, nhưng một tên cai ngục thì cần phải dè chừng. Hãy mang Giày Êm vào để chúng khỏi phát hiện ra con. Hý vọng lúc ấy chúng đang ngủ say.” Bà June thở dài khi nghĩ đến tất cả những trở ngại mà con trai mình sẽ phải đối mặt. “Cảm ơn con đã cố cứu mẹ, mẹ yêu con, Erec ạ.”

“Con cũng yêu mẹ. Nhưng con phải dùng chất nổ như thế nào để đưa mẹ ra được ạ?”

“Dễ thôi. Con chỉ việc đặt nó cạnh phòng giam của mẹ và hô, ‘Ma sát ánh đèn,’ sau đó thì chạy thật nhanh. Con chỉ có ba mươi giây trước khi nó nổ tung. Nếu con vô tình đánh rơi hoặc quăng nó đi thì nó sẽ nổ ngay tức khắc, và con sẽ bị thương đấy.”

“Khoan đã mẹ.” Nó viết “Ma sát ánh đèn” vào một mảnh giấy rồi dán lên bình.

“Đêm nay đừng quên mang giấy và cánh tay gỗ của con theo cùng với chất nổ đấy.”

Erec dành thời gian còn lại trong ngày để thực hành cánh tay gỗ. Khi tập trung, nó cảm thấy nỗi buồn tê tái và sự giằng xé bủa vây mình: lại cái Thực Thể u ám chết tiệt. Xem ra, càng tập trung nó lại càng cảm nhận rõ hơn cái Thực Thể ấy.

Trước bữa tối, Erec ráng ngồi tịnh tâm bên gốc cây. Nó nghĩ đến việc tin tưởng vào bản thân, nhưng đầu óc lại cứ lan man hình dung tới đồ ăn. Hay là để ăn xong rồi hẵng tịnh tâm, nhưng thế thì có vẻ ngớ ngẩn quá. Nó biết mình là ai. Ít nhất, biết đủ rõ để đi xuyên qua một con quỷ bóng đêm.

Trên đường đi ăn tối, nó gõ cửa phòng Bethany, “Bạn có thấy Bánh Xinh trong quả cầu tiên tri nữa không?”

“Không. Lại chỉ thấy cái bà già hôm trước ở đó thôi. Tớ đã khám phá ra bà ấy chính là Medea đấy. Trước khi xua tớ đi, bà còn nháy mắt bảo rằng Bánh Xinh không hề hấn gì đâu, và rằng tớ cần phải cho bà ấy thêm thời gian. Thế ấy đã mò ra cách sử dụng cánh tay gỗ rồi chứ?”

“Tất nhiên. Giờ thì dễ dàng rồi.”

“Tiếc là tui mình đã cho đi mấy cái mũ tàng hình, mặc dù là có đội mũ tàng hình thì bọn hủy diệt kia vẫn có thể đánh mùi thấy ấy.”

“Còn lũ quỷ bóng đêm thì không biết bằng cách quái nào mà lại cảm nhận được là có người ở đấy mới chết chứ.”

“Tớ đoán là Chíp Mang Cá sẽ chẳng giúp được gì trong hầm ngục đâu,” Bethany thở dài, “Tớ không đợi nổi tới lúc được gặp mẹ ấy. Tớ cá là bà sẽ biết điều tệ hại gì đang xảy ra với vua Piter. Biết đâu bà còn điều tra rất ráo những gì đã xảy ra ở kho vũ khí cũng nên.”

“Điều đó sẽ đưa mẹ mình quay trở lại hầm ngục mất,” Erec lưu ý. “Mẹ sẽ về nhà với các anh chị em của mình.” Nó buồn rầu nói thêm, “Nhà mình sẽ lại phải chuyển đi nữa, để trốn tránh cái bọn luôn truy đuổi mẹ mình.”

Bethany thấy rõ rằng Erec đang lo sợ. “Ấy có muốn đêm nay tớ đánh lạc hướng bọn lính canh ở cổng để ấy lên đi không?”

“Muốn chứ,” Erec nói, mừng rỡ vì có con bé đi cùng. “Mình sẽ bắt đầu vào lúc gần nửa đêm.”

Sau bữa tối, hai đứa đi dạo khắp các khu vườn tới tận khuya. Erec không ngừng thực hành cánh tay gỗ của nó, hết nhặt đá nhặt sỏi, lại ngắt bông ngắt hoa để đốt cháy đồng năng lượng lo lắng thắc thỏm của mình. Nó luôn tay dí mấy cái lá vào mũi Bethany.

“Thôi đi!”

“Xin lỗi nha. Chỉ là để thực hành tốt hơn thôi mà.”

Chúng bày ra trò rượt bắt. Bethany chạy còn Erec cố dùng cánh tay gỗ dán giấy vào mũi con bé. Trò này khiến nó thấy bứt căng thẳng hơn rất nhiều. Rồi hai đứa lại bàn tính cách nào che giấu mẹ của Erec khi bà được tự do.

Gần nửa đêm, chúng trở về chuẩn bị hành động. Erec mang Giày Êm, và lấy một đồng giấy cắt vụn trong bịch ni-lông. Nó mặc quần dài và áo khoác vào - để tránh axit - rồi nhét cánh tay gỗ gấp khúc vào túi áo, cùng với một cây viết. Nó lôi cái bình thủy tinh đựng chất nổ từ gầm giường ra và vỗ vỗ đầu Nhóc Sói.

Erec thận trọng cầm cái bình. Nếu lỡ đánh rơi, nó sẽ không gặp được mẹ... hoặc sẽ chẳng còn

sống để mà gặp bất cứ ai. Nó ước gì trước đó mình đã thực hành cầm cái bình bằng cánh tay gỗ, nhưng giờ thì quá muộn rồi.

Trong cung điện phía tây, người lính gác ở chỗ đám dây thừng chẳng ngang coi bộ đang lơ mơ ngủ. Tay anh ta đặt hồ vào cái điều khiển từ xa giắt ở bên hông.

“Chúc may mắn, sáng mai gặp lại nhé,” Bethany bước tới gần tên lính gác trong khi Erec lỉnh vào một góc tối. Tên lính gác lộ vẻ ngờ ngác khi Bethany hỏi hàng đồng những câu vớ vẩn, đại loại như, “Chừng nào lâu đài mới lật nghiêng qua mặt bên kia ạ?”

Erec chui qua phía dưới đám dây thừng đúng lúc tên lính gác quay lưng đi, rồi lén vào hành lang, không gây bất cứ một tiếng động nào. Lỡ có gặp chị hầu gái nào hạch hỏi thì nó sẽ bảo là đang đi tìm Spartacus Kilroy, bởi vì nó cảm thấy muốn bệnh quá. Nó biết như thế chẳng có ý nghĩa gì, nhưng hy vọng chị ta sẽ tội nghiệp mà cho nó đi.

Đôi Giày Êm giúp Erec đi vừa nhanh, vừa khế, lại vừa khéo léo, đến nỗi chất nổ trong bình không bị sánh ra tẹo nào. Mỗi khi gần tới khúc cua, nó đi chậm lại để không phải dừng đột ngột, làm sóng sánh chất nổ. Giờ này các hành lang đều vắng tanh vắng ngắt.

Erec quẹo thêm một góc nữa thì bắt gặp Balthazar Ugry đang đứng ở cuối dãy hành lang dài. Nó nhắm tịt mắt lại. Một cảm giác lạnh buốt choán lấy Erec khi nó bắt gặp ánh mắt Ugry.

Ugry bổ nhào về phía Erec.

Erec cuống cuống bỏ chạy, rẽ vào một hành lang bên hông rồi lại vào một hành lang khác nữa. Ít ra Ugry không thể nghe được tiếng bước chân của nó.

Không hiểu sao, Erec cũng không nghe được tiếng bước chân của Ugry. Có lẽ tại lão ở xa quá chẳng. Nhưng nó biết Ugry vẫn đang đuổi theo mình. Nó ngó vòng qua một góc, thấy vắng hoe. Thật cẩn thận, nó ngoặt vào hành lang này, nhưng cố ý giậm chân để tạo ra tiếng động vọng xuống cái hành lang khác.

Kế này coi bộ hay đấy. Trong một lúc lâu không hề thấy bóng dáng của Ugry đâu cả. Sau đó, nó bỗng nghe thấy tiếng lăm bầm tức giận, “Nó không thể đi xa được. Hãy cứ đợi đến khi tao chạm tay vào nó.” Erec núp vào một ngưỡng cửa tối om, run cầm cập. Nó chợt hiểu ra rằng Ugry rất có thể cũng đang tàng hình.

Trong một hồi lâu, Erec không nghe thấy bất kỳ tiếng gì nữa. Nó lại rón rén trở ra hành lang. Ngay khi vừa định quẹo góc cua cuối cùng, nó chợt thấy cái lưng của Ugry ở đầu kia hành lang dài. Nó co giò phóng vút về phía Cửa Cổng, hy vọng không bị Ugry nhìn thấy.

Nắm đám cửa xoay cái rọc, và Erec bước vô bóng tối. Khi nó đóng cánh cửa lại sau lưng, thì căn phòng tự sáng lên. Trên đỉnh màn hình, ngay dưới dòng chữ “Cửa Cổng”, là dòng chữ “Mật khẩu: 125709”. Erec ngoáy lẹ mấy con số đó lên mẫu giấy và nhét vào túi.

Màn hình chia ra làm bốn phần, gồm “Thần Quốc” màu trắng, “Hải Quốc” màu xanh dương, “Diêm Quốc” màu đỏ, và “Xứ Khác” màu vàng. Erec vớ lấy cái que chỉ bản đồ và dí vào khu vực đề “Diêm Quốc”. Màn hình lập tức chia thành bảy phần màu đỏ: “Bắc Mỹ phần”, “Nam Mỹ phần”, “Âu phần”, “Á phần”, “Úc phần”, “Phi phần” và “Vòng Cực”. Erec lại chạm vào vùng “Bắc Mỹ phần” và màn hình hiện ra một tấm bản đồ xù xì.

Erec nơm nớp lo lão Ugry đang ở gần đâu đây. Nó chỉ nhanh vào cái chấm ở giữa bản đồ ghi “Lâu đài của vua Pluto”. Hình dáng của tòa lâu đài liền xuất hiện, với những vách kẻ chia lâu đài thành các tầng. Hầu hết tầng nào cũng báo hiệu “Truy cập hạn chế”, ngoại trừ một phần nhỏ của tầng trệt và hầm ngục. Nó chỉ vào tầng dưới cùng, đề “Hầm Ngục.”

Hình ảnh mặt trên của khu hầm ngục thành hình vọt ra trên màn hình. Khu này không có biển chỉ dẫn. Erec chạm cây kim vào đúng trung tâm hầm ngục. Trên màn hình lại báo “Truy cập hạn chế”. Nó thử vài điểm gần đấy, nhưng cũng chẳng may mắn gì hơn.

Tiếng cửa Ugry rất gần, văng qua cánh cửa, “Nếu nó nghĩ nó có thể thoát thì...”

Erec nghệt thở. So với Ugry, bọn quái vật của hầm ngục chẳng đáng sợ bằng. Erec hơi nhích cây kim khỏi trung tâm, cố làm nhanh hết sức. Nó chỉ sợ Ugry sẽ ập vào bất cứ lúc nào. Cuối cùng màn hình báo “Khóa”, và nó nghe tiếng nắm đấm cửa kêu cái tách.

Erec mở cửa và một luồng hơi nóng xộc vào mặt nó. Hành lang nhoang nhoáng những bức tường đá đỏ, ướt lầy nhầy. Mùi hăng hắc ngập tràn bầu không khí. Bethany đã dặn là phải thử vài khu vực trước đã rồi hẵng vào, nhưng Ugry đang tới quá gần. Điểm này coi bộ cũng tốt lắm rồi.

Erec bước qua rồi đóng cửa lại sau lưng. Mặc kệ hơi nóng và cái mùi kinh khủng, nó thở phào vì đã vượt xa khỏi Ugry. Bây giờ nó đã ở mãi bên kia thế giới... và đang rất gần mẹ. Cánh tay gỗ trong bàn tay phải, mớ giấy cắt vụn trong tay trái, và cánh tay trái kẹp chặt cái bình thủy tinh đựng chất nổ. Nó đã nai nịt sẵn sàng.

Erec bước xuôi theo hành lang, cẩn thận ghi nhớ những đoạn đường mà mình vừa đi qua. Những bức tường màu đỏ rịn axit. Nó queo một khúc cua và suýt nữa thì đâm sầm vào một bộ xương đang cầm cây kéo. Tim nó muốn thót lên tận họng. Trong một khắc nó đã tưởng bộ xương đó là một kẻ hủy diệt.

Erec thận trọng bước vòng qua bộ xương, cầm chắc mớ giấy trong cánh tay gỗ. Máu trong người nó chạy rần rần vì căng thẳng và sợ hãi. Những bức tường xỉ bọt nhầy nhụa, khiến dạ dày nó lộn nhào. Gần đó có một giọt nước đỏ lờm phình ra, rồi rớt cái phụp xuống sàn, bắn tóe ra những tia nước nhỏ li ti. Một tia nước phát ra tiếng xèo xèo khi văng trúng áo gió của Erec, để lại cái lỗ tròn xoe trên ống tay áo trắng bé.

Erec thắc mắc tại sao mẹ lại không cảnh báo cho mình trước rằng hầm ngục nóng ran thế này cơ chứ. Hay là mẹ không biết? Chẳng mấy chốc, nó đã vút toét áo gió xuống sàn, kệ cho hai cánh tay trần phơi ra. Nó giữ chặt cái bình, hy vọng mình sẽ không túa mồ hôi ướt nhẹp đến nỗi để cái bình tuột mất.

Erec nghe rất rõ tiếng thở hồng hộc của chính mình. Tới cuối hành lang, nó lại queo lần nữa, và đột nhiên nghe thấy tiếng rú thét, nó liền ngoái lại phía sau lưng.

Có cái gì đó lòi ra khỏi bức tường. Vách đá đỏ ướt nhầy làm như đang sinh sôi nảy nở. Nó tạo ra một thứ trông như cái đầu, sau đó, rõ hơn, một bàn tay; xong đến vai và cánh tay cũng bật ra khỏi cái vách đá, kèm theo tiếng gào rú rợn óc.

Một cái đầu bằng đá trụi lủi vươn về phía Erec. Có một cái lỗ đen ngòm ở chỗ lỗ ra là cái mũi. Bên dưới cái lỗ ấy, chất lỏng màu đỏ tuôn ra từ một cái lỗ to hơn, chảy không ngừng xuống phần ngực cũng bằng đá của cái thứ sinh vật kỳ quái đó. Trông đúng là tảng đá sống đang thêm ăn nhỏ dãi. Erec sững người dòm kẻ hủy diệt. Nó nhớ ra cách mà bọn chúng ngọam cái miệng đầy axit vào nạn nhân, rồi nhai ngấu nghiến con mồi như thế nào.

Erec như hóa đá trước cảnh tượng kinh hồn. Tim nó đập thành thành, làm rung cả lồng ngực. Cái ý nghĩ xấp lại gần thứ sinh vật không gì có thể hủy diệt được kia, với một cánh tay gỗ và một nắm giấy vụn, thật quá sức điên rồ.

Sinh vật quái dị nọ trỗi ra thành nguyên hình người. Hấn bước uyển uyển về phía Erec, rung chuyển cả sàn nhà. Erec bừng tỉnh và lập tức lao đi. Nó chạy thục mạng cho tới cuối hành lang.

Tên người đá nhanh chóng đuổi kịp nó. Hơi thở của Erec phì phì từng cơn, mà nó hầu như không hay biết. Nó vòng qua góc cua và rồi dừng phắt lại.

Ra tay trước hay để bị xoi tái trước đây? Bằng một động tác cực nhanh, Erec vung cánh tay gỗ gấp khúc ra hết cỡ, ôm vòng lấy cả khúc cua. Ngay khi kẻ hủy diệt vừa xò tới, nó liền nhét giấy vào cái lỗ hút của gã.

Tên người đá khựng lại. Mép giấy chạm trúng miệng gã, kêu lên xèo xèo, rồi biến mất tiêu.

Erec lại phóng tiếp cánh tay gỗ quanh khúc cua. Kẻ hủy diệt vẫn xông tới, tay quơ ra đằng trước, nhưng chậm hơn. Trông hắn vừa ngờ nghệch, vừa kèch cỡm khi bị một mảnh giấy dính lên “mũi” và cứ khụt khịt mãi không dứt. Tên người đá bước thẳng vào bức tường, và bị hút phộp một cái vào đó luôn.

Trước khi Erec kịp lấy lại hơi thì đã có thêm hai kẻ hủy diệt nữa phụt ra khỏi bức tường trước mặt, những cái đầu không mặt chồm về phía nó.

Tim và phổi Erec đang chạy đua hết tốc lực - nện thành thành và kéo bễ một cách điên loạn. Nó cố gắng tập trung. Thế xác nó thúc giục phải chạy gấp, nhưng có chạy thì bọn kia cũng sẽ bắt kịp nó dễ như chơi. Nó cầm chắc tờ giấy bằng cánh tay gỗ và, run lấy bầy, xấn tới một bước, nhắm thẳng kẻ hủy diệt ở gần nhất. Ngay khi mục tiêu lọt vào tầm với, nó đập bộp mảnh giấy lên lỗ hút của tên người đá, và giờ cánh tay gỗ lên cao rồi hạ ngay xuống để né hai cánh tay dềnh dàng của đối phương. Xong, nó bỏ chạy trời chết.

Kẻ hủy diệt điên cuồng ngoắc đầu lại, xoay mạnh và va vào những bức tường. Rồi hắn xụi xuống thành một đồng trên sàn. Hắn là cái gã mù đó cần phải ngửi mùi để biết bức tường nằm ở đâu. Không có mùi gì thì hắn chẳng khác nào đang ở trong một khoảng không trống rỗng.

Tên hủy diệt còn lại lao phồm phập trong hành lang về phía Erec. Tên này thô bạo xô cái gã đang rối trí kia ra khỏi đường chạy của mình. Erec đã chuẩn bị sẵn giấy. Cánh tay gỗ hoạt động như một tấm bùa. Trong nháy mắt, cái sinh vật kỳ quái vừa bị dính giấy quay sang tấn công kẻ hủy diệt đang giãy giụa kia. Cả hai bị rút vào tường một cách gọn lẹ.

Đúng lúc đó, một kẻ hủy diệt nữa xuất hiện đằng sau Erec. Thăng bé kiểng chân lên dính mảnh giấy vào cái lỗ hút rồi vắt giò chạy xuống hành lang. Nó kinh ngạc là mình chưa hề gọn một “ý nghĩ u ám” nào. Chúng vẫn hay hiện lên trong trí não Erec ở những tình huống ít nguy hiểm hơn thế này nhiều mà. Có lẽ tại Erec đã biết mình phải làm gì rồi. Nhưng nếu được xui khiến phải quẹo hành lang nào, có lẽ sẽ dễ chịu hơn. Erec ngạc nhiên là lần đầu tiên trong đời nó thật sự muốn có ý nghĩ u ám.

Một kẻ hủy diệt vọt ra từ góc khuất, đứng sừng sững trước mặt Erec. Erec lùi phắt lại và kịp thời “tiếp đãi” tên đó món giấy vụn. Phía sau lại thêm hai gã người đá nữa hiện ra. Erec quay ngoắt lại, dán giấy vào gã gần nhất, nhưng gã đó vẫn cứ lừ lừ tiến về phía nó. Nó chạy tới giữa hành lang, để rồi lại bị mắc kẹt giữa hai gã khổng lồ đá đang nhắm bước về hướng nhau.

Erec nằm bẹp xuống sàn, cẩn thận không làm va đập chất nổ, và ngó láo liên xung quanh. Hai kẻ hủy diệt vẫn đang ập thẳng vào nó, mặc dù chúng không hề ngửi thấy mùi của nó. Nó sắp biến thành món bánh mì xăng-uych kẹp thịt khủng khiếp đến nơi rồi.

Trong cơn bấn loạn, Erec bò đại về hướng đầu tiên nó nhắm tới. Kẻ hủy diệt sai bước về phía nó, nhưng không cúi xuống bốc nó lên. Erec lóp ngóp trườn qua giữa hai cẳng chân đá to uyển, làm cho tên này bị vấp.

Thế là tên này lao đảo và đụng mạnh vào tường. Tên kia lại vấp trúng tên này. Cả hai cùng lồm ngồm dưới sàn đá. Lợi dụng lúc ấy, Erec chuồn thẳng.

Ở cuối hành lang, thêm bốn kẻ hủy diệt nữa phụt ra khỏi tường, một tên đằng trước, ba tên đằng sau Erec. Tội này ở gần hơn tội trước nhiều. Erec nhanh tay bịt giấy vào hai tên gần nhất, xong đứng chờ, bị kẹt giữa hai tên. Nó ép sát cái bình thủy tinh vào ngực.

Hai kẻ hủy diệt vẫn đang ngửi ngửi mùi nhau, tên này cố hẩy tên kia về phía Erec. Nó bị thôi thúc phải hất cả bình chất nổ vào bọn người đá, nhưng nếu làm thế, chắc chắn nó sẽ phải chịu cảnh tự làm nổ tung mình thành từng mảnh. Bất chợt Erec hoảng hồn tự hỏi, liệu mình có bao giờ tìm thấy khu hầm ngục vòng trong không, hay là mình sẽ sa lầy cùng cái đám quái vật này mãi mãi.

Bọn hủy diệt áp sát thật nguy hiểm. Erec thụp xuống, sẵn sàng bò qua cạnh một tên, nhưng bỗng nhiên tên đó loạng choạng, rồi biến dần vào tường. Erec chạy tiếp xuống hành lang, thầm biết ơn đôi Giày Êm đã làm cho bước chạy lảo đảo của nó vững lại. Hai kẻ hủy diệt trở lại đằng sau vừa xô đẩy tranh nhau vượt lên trước, vừa phóng đuổi theo Erec.

Trước khi Erec chạy tới cuối hành lang, lại một nhóm nữa nhoi ra từ vách tường đằng sau nó, ít nhất là năm tên. Nó dám cá là mùi cơ thể, mồ hôi đầm đìa và hơi thở hồng hộc lúc này chẳng khác gì tấm pa-nô quảng cáo sáng rực ánh đèn nê-ông đối với khứu giác của bọn người đá kia. Nhưng nó không ngừng lại mà quẹo vào một góc khuất, và trông thấy một cảnh tượng hết sức kinh ngạc.

Hành lang đằng trước nó đầy nhóc bọn hủy diệt, nghênh ngang bươn bả về phía nó với những cánh tay duỗi thẳng ra và những cái lỗ đang tuôn ra thứ chất lỏng đỏ lôm. Nhưng phía sau chúng, ở cuối hành lang kia, là một quãng sáng rực rỡ. Hầm ngục vòng trong.

Erec cảm thấy đích đến đã ở rất gần rồi. Nhưng với đám quái vật bằng đá góm ghiếc đang vây quanh, nó sẽ không bao giờ tới nơi được. Nó vươn cánh tay gỗ ra, đang phân vân không biết phải chĩa cánh tay vào tên nào trước thì đầu óc nó bỗng quay cuồng. Đó là do hơi nóng và mùi khét nghẹt của các bức tường. Nó sẽ xỉu mất. Và rồi cái bình sẽ rơi xuống, hoặc nó sẽ bị axit nuốt chửng. Kiểu gì thì nó cũng chết chắc. Nó giữ chặt cái bình hơn, trong khi bày quái vật cứ lừng lững tiến tới.

Thế rồi làn sương mù trong đầu Erec tan ra. Nó bắt đầu có ý nghĩ u ám, khác hẳn với mọi lần trước. Nó thấy dạ dày nhẹ tênh. Con choáng váng cũng chỉ thoáng qua, có lẽ là vì nó sẽ chết nếu con choáng váng ấy kéo dài lâu hơn nữa, và còn vì sự quyết tâm của nó mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nó cảm thấy sức lực mình tăng lên gấp đôi.

Thay vì đấu tranh chống lại ý nghĩ u ám, Erec và ý nghĩ đó đã hòa làm một. Lần này, tựa hồ như ý chí của chính Erec đã hành động, chứ không phải là cái gì đó ở bên ngoài nó. Có lẽ tại vì Erec biết mình sẽ chết nếu không có ý nghĩ u ám, hoặc bởi vì nó đã học được cách tin tưởng, chút đỉnh, vào phép thuật của chính mình.

Khi ý nghĩ u ám choán lấy Erec, nó tung giấy vào những cái lỗ hút của ba tên hủy diệt gần nhất. Nó thụp đầu gối xuống, giữ khư khư cái bình, và núp xuống dưới cạnh một gã hủy diệt đang xiểng là xiểng liểng. Gã đổ chống gối vào đám đông đằng sau. Erec chồm lên với mảnh giấy đã được căng ra, bịt vào một cái lỗ hút khác, và lại thụp xuống, dùng tên vừa bị dán giấy để hạ gục thêm vài tên nữa đằng sau gã.

Ánh sáng ở cuối hành lang hiện ra gần hơn. Thêm bốn kẻ hủy diệt nữa chặn lối, chúng đứng sát vào nhau, thứ chất lỏng màu đỏ chảy lòng thông. Erec dán giấy vào tên gần nhất xong thì lùi lại. Một tên nữa bị tên này húc ngã, và Erec cũng bịt giấy vào tên đó luôn thể. Hai tên hủy diệt này còn đang hoang mang thì đã bị hai gã đằng sau đẩy tới. Cả bọn đều ngã lăn ra sàn.

Erec nhảy lên lưng của một gã hủy diệt. Nó bụp giấy vào gã thứ ba xong liền nhảy qua và đá vào ngực gã này một phát, sau đó thì xô gã vào tên thứ tư. Erec chạy băng qua chúng, nhưng tên thứ tư nhoi lên và tóm lấy cánh tay gỗ của nó, bẻ gãy làm đôi.

Erec lão đảo lúi lại. Tên hủy diệt đó liền đứng dậy, cao sừng sững. Cánh tay gỗ là vật tự vệ duy nhất của Erec, thế mà giờ đã mất toi rồi. Nó phóng như bay về phía ánh sáng, nhưng gã hủy diệt đó đã nhanh hơn.

Lối vào hầm ngục vòng trong đã ở ngay trước mặt nó, và nó liền lao qua. Nó nhắm chặt mắt lại, chờ bị đâm túi bụi và bị axit ăn mòn xèo băt cứ khoanh khắc nào.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Erec mở choàng mắt. Tên hủy diệt đó đang nhỏ dần và quơ quào không khí ở lối vào hầm ngục vòng trong. Rõ ràng là gã không thể vào được cái hành lang bê-tông sáng rực này.

Erec cẩn thận kiểm tra một bức tường màu trắng để chắc chắn là không có axit. Có vẻ ổn. Erec bước vòng qua một góc của để khuất khỏi tầm mắt của kẻ hủy diệt, và oạt người dựa vào bức tường. Nó đặt cái bình xuống sàn, ngồi thụp xuống, úp mặt vào hai đầu gối. Tất cả những gì nó có thể nghĩ được là, “Mình tới nơi rồi”.

Mồ hôi túa ra ướt nhẹp, mặc dù không khí nóng hầm hập nhưng Erec lại bắt đầu run lập cập. Nó cứ ngồi thừ ra đó thật lâu, cho tới khi hơi thở dịu lại, và cảm thấy dễ chịu hơn. Lần đầu tiên trong đời, Erec không nôn ọe sau một ý nghĩ u ám. Nó thắc mắc không biết tại sao.

Cánh tay gỗ gấp khúc mất rồi, nhưng giờ thì nó cũng đã gần tới chỗ mẹ và bình chất nổ vẫn còn nguyên. Nó hy vọng mẹ biết một lối ra tốt hơn, bởi vì chắc chắn không thể nào trở lại Cửa Cổng được nữa.

Những hành lang chói lòa nhưng vắng lặng, chắc vì bây giờ đang là nửa đêm. Cái cảnh đùng đơ với một tên lính gác có vũ trang dường như chẳng thấm tháy gì sau những nỗi nguy hiểm chết người mà Erec vừa vượt qua. Còn con quỷ bóng đêm thì... hừm, Erec nghĩ mình chỉ việc bước xuyên qua nó thôi.

Chốc chốc lại có một mảng tường biến mất tiêu, để lộ một căn phòng trong suốt treo lơ lửng tại chỗ. Erec có thể nhìn thẳng vào từng ngục thất. Những bức tường sáng lấp lánh của chúng được “xây” bằng lực từ trường. Nó tự hỏi liệu các tù nhân ở đây có sắp xếp, lắp đặt các thứ bên trong thành một căn phòng, kiểu như mẹ nó đã làm, để không phải nhìn thấy hầm ngục hay không. Một sinh vật có xúc tu nhướng một con mắt lên dòm khi Erec bước qua.

Hầu hết mọi người và các sinh vật đều đang ngủ. Mẹ đã dặn là sẽ chờ nó ở bên ngoài phòng giam của mẹ. Nó đi hết hành lang này tới hành lang khác mà vẫn chưa gặp mẹ. Cuối cùng, khi nó quẹo vào một mảng tường hồng, thì kìa, mẹ nó đang ở đấy.

Bà June cứ nhảy lên nhảy xuống, vẫy tay như điên và mừng rỡ. Erec không nghe được mẹ nói gì. Nó bước đến mép phòng giam của bà.

Bất thành linh, có kẻ nào đó hắng giọng ngay sau lưng nó. Erec liếc nhanh ra hành lang. Ở đó, nó trông thấy chính mình, trong hình ảnh phản chiếu toàn thân. Nhưng hình phản chiếu của nó lại chuyển động trong khi nó vẫn đang đứng im. Erec ngây ra như phỗng. Thăng bé trông giống hệt nó đang bước về phía nó.

“Hừ,” thăng bé dùng chính giọng nói của Erec, “Mày không nghĩ là tao sẽ để cho mày thân nhiên đi vào rồi đi ra đấy chứ hả?”

Erec trố mắt dòm, miệng há hốc. Vụ này quái đản hơn những gì nó có thể tin được - dòm chính mình đi vòng vòng và thốt ra những lời dị hợm. Đây hẳn là một...

“Đúng thế,” thăng bé trông giống Erec xác nhận. “Tao là quỷ bóng đêm. Còn mày là Erec Rex, một thăng bé lầm lối và ngu đần, tưởng rằng mình có thể đến đây mà cứu mẹ. Trong khi chính

tao mới ở đây để cứu vớt mày.”

Erec cảm thấy hoang mang cực độ, khi đứng đây nghe cái thằng giống y chang mình nói lảm nhảm.

“Mày tưởng có thể dùng cái chất nổ cực mạnh ấy để làm nổ tung phòng giam cho bà mẹ tội nghiệp của mày thoát ra à. Mày có muốn biết điều gì sẽ xảy ra với bà ta nếu mày làm như thế không?”

Erec nhìn vào chính mình, nghi hoặc, “Bà ấy sẽ thoát.”

Con quỷ bóng đêm trông giống Erec thở dài đánh thượt, “Bà ta sẽ chết vì thuốc nổ thì có. Còn sau đó tao sẽ phải giết mày vì tội phóng thích một tù nhân ra khỏi đây. Tao thật sự không muốn phải giết mày đâu. Thử nghĩ coi, tương lai mày sẽ ra sao? Dừng lại và suy ngẫm đi, Erec. Mày có biết thuốc nổ đó mạnh cỡ nào không?”

Erec nhớ lại tiếng nổ long trời lở đất trong dãy nhà kho của Hecate Jekyll, chỉ với một giọt cồn nitơ gây-ước nhỏ xuống thôi.

“Đúng rồi,” quỷ bóng đêm nói. “Mày có muốn giết mẹ mày không, Erec? Chính cái thứ mày đang cầm sẽ làm điều đó đấy.” Con quỷ chỉ vào cái bình.

Erec tự nhắc nhở mình về những điều mẹ đã dặn về quỷ bóng đêm, rằng con quỷ ấy sẽ cố lái nó trật khỏi lộ trình. Tất cả những gì nó cần làm là bước xuyên qua đối thủ mà thôi. Rất dễ.

Tuy nhiên, khi Erec dẫn vài bước về phía quỷ bóng đêm, con quỷ ấy liền biến thành một kẻ hủy diệt với cái lỗ hút há ngoác ra, nhỏ axít ròng rọc. Erec lùi bắn lại và rú lên. Quỷ bóng đêm lập tức đổi hình trở lại là cái thằng giống Erec. “Tao thật tình không đề nghị mày tiến gần hơn chút nào đâu đấy,” con quỷ lên tiếng. “Mày không biết tao sẽ giết mày dễ như thế nào đâu.” Con quỷ cười cười, nụ cười của một thằng bé ngây thơ.

“Mẹ mày đưa tin sai lệch một cách đáng buồn rồi đấy. Bà ta toàn thu thập thông tin về quỷ bóng đêm từ những tờ tạp chí lá cải. Bọn ta rất hay bị hiểu lầm. Nhưng câu chuyện hoang đường cũ mèm về việc bước xuyên qua bọn ta là nực cười nhất. Đó là con đường chết của mày. Cứ thử đi nếu mày thích.” Quỷ bóng đêm lại biến thành hình thù của kẻ hủy diệt, nhưng lần này có cái đầu rắn hổ mang ngoe nguẩy thò ra từ bụng nó. Erec lùi lại không suy nghĩ. Một lần nữa, quỷ bóng đêm trở về hình hài của Erec.

“Tao không nói là có gì xấu xa ở mẹ mày. Bà ta rất dịu dàng, thật đấy. Nhưng bà ta chả có ích gì ở đây cả. Hai ngày nữa bọn ta sẽ thả bà ta ra. Cho nên mày chỉ cần trở về và chờ thôi. Đó là cách để hai mẹ con mày nhanh chóng trùng phùng, đúng không?”

Erec liếc nhìn mẹ. Hiển nhiên là mẹ Erec không hề nghe được cuộc đối thoại này. Bà đang cuống quýt ra hiệu cho Erec hãy chạy xuyên qua quỷ bóng đêm.

“Thấy chưa, bà ta đó, lại nữa,” hình ảnh của Erec điềm nhiên nói. “Bà ta dự tính rất hay. Nhưng đây đâu phải lần đầu tiên bà ta mắc sai lầm, phải không? Ý ta là, bà ta thậm chí còn không biết hàm ngực nóng đến thế nào nữa là, đúng không? Cái xà lim bé tẹo của bà ta đủ mát mà. Bà ta đâu biết ngoài kia ra làm sao. Hoặc... bà ta có cảnh báo mày về hơi nóng không nhỉ?”

Erec ước gì mẹ có báo cho mình biết điều đó. “Được rồi,” con quỷ bóng đêm thở dài thông thượt. “Bà ta yêu mày. Nhưng bà ta không bao giờ hiểu mày cả. Bà ta bắt mày thực hiện cái sứ mệnh giải cứu diên rồ này, nhưng mày còn có những việc khác quan trọng hơn để nghĩ tới. Như đoạt vương trượng chẳng hạn. Vương trượng của vua Pluto ấy. Mày đã sử dụng nó rồi đó, Erec. Nó đem lại sức mạnh vô song. Và mày đã cảm nhận nó rồi, phải không?”

Erec gật đầu. Nó đã cảm nhận sức mạnh đó... thậm chí vẫn có thể cảm nhận được ngay lúc này đây.

“Mày đã sẵn sàng để nhận vương trượng rồi đấy, Erec ạ. Mày tiến gần tới đích lắm rồi. Chỉ còn hai thử thách nữa thôi. Khi đó thì một trong số những cây vương trượng sẽ là của mày. Mà sao lại chỉ là một? Có lẽ là hai? Hay cả ba ấy chứ! Còn ai khác có thể sử dụng nó được như mày đâu?”

Erec hình dung cây vương trượng trong tay mình, sống động đến nỗi nó cảm nhận được hân hoan, miệng tứa nước miếng, thèm muốn. Thế rồi, Erec nhớ ra nó đang ở đâu và tại sao nó lại ở đây. Quỷ bóng đêm hình như có thể điều khiển đầu óc nó một cách dễ dàng. Hừ, đừng hòng xui khiến được nó. Mẹ đã cảnh báo nó rồi...

Cái thằng giống Erec lắc đầu và cười sảng sặc, “Mày trông tao có giống một con quỷ sát nhân không? Tại sao đến giờ này tao vẫn chưa giết mày chứ hả?”

Erec nhìn mẹ, giờ đang đứng một rũ trong phòng giam của bà. Mẹ đã dặn mình chỉ việc chạy xuyên qua con quỷ thôi. Có lẽ mẹ đúng.

Con quỷ bóng đêm cứ lải nhải, “Mày nghĩ vua Pluto tàn bạo đến độ ngài cho bọn sát nhân khát máu đi tuần quanh đây à? Tao ở đây để giữ gìn trật tự kỷ cương. Tao thật tình không muốn giết mày, hoặc muốn phải dọn dẹp đồng xác của mẹ mày do cái chất nổ ấy gây ra, vì vậy tao thành thật khuyên mày hãy đi ngay bây giờ đi. Đi mà đoạt vương trượng, đi mà giao du với bọn bạn mới của mày ấy, và chỉ cho lũ nhóc nhà Stain biết ai mới là kẻ thống lĩnh.”

Đầu Erec quay cuồng. Nếu nó chạy thẳng vào quỷ bóng đêm, có thể nó sẽ bị giết, và có lẽ nó cũng sẽ làm nổ tung mẹ bằng thứ chất nổ này. Nhưng mẹ đã bảo rằng nếu nó không bước qua quỷ bóng đêm, thì nó sẽ làm tan chảy lòng quyết tâm của mình, sau đó sẽ biến thành món sô-đa sô-cô-la cho con quỷ ấy.

Hình ảnh phản chiếu của Erec nghiêm sắc mặt hơn, “Ta đã không muốn phải lòng... những cảm xúc xấu và tất cả vào chuyện này... nhưng giờ, xem ra ta buộc phải làm vậy thôi. Mày có biết tại sao mẹ mày phải vào tù không?”

Erec lắc đầu. Cường lại sự xét đoán sáng suốt của bản thân, nó thật sự muốn biết một câu trả lời.

“Quái lạ là bà ta đã không hề đích thân nói cho mày biết, hả? Nhưng bà ta việc quái gì phải nói chứ? Bà ta là một tội phạm, Erec à. Mày có lý khi nghi ngờ bà ta đã chôm tiền và Giày Êm. Nhưng còn hơn thế nhiều. Rất nhiều.

“Mẹ mày không đáng được tin cậy. Bà ta đã rắp tâm giết ba đứa con sinh ba của vua Piter, cách đây gần mười năm. Tự nhiên phát điên lên, bà ta đã bắt cóc được hai đứa trong đám, hai anh chị sinh đôi của mày là Danny và Sammy. Nhưng đừng nổi giận với bà ta, Erec. Bà ta không độc ác đâu. Chỉ phát rồ phát dại thôi.”

Tâm trí Erec rối bời. Tất cả mọi ngò vực của nó bỗng trĩu nặng.

“Mày luôn biết là bà ta hơi chệch hướng phải không? Suốt những năm tháng mày lớn lên, bà ta luôn ra rả về phép thuật này phép thuật nọ. Thật nhảm nhí.”

Những cảm giác hoang mang hồi xưa của Erec lại ùa về. Nó đã cố bảo mẹ rằng nó đã lớn rồi, không hợp với những câu chuyện ngô nghê đó, thế mà mẹ không chịu nghe.

“Rồi sau đó lại còn cái biến cố nhỏ, đã xóa sạch ký ức của mọi người về mày nữa chứ. Việc đó tạo cảm giác thế nào nhỉ? Mày có biết là không một đứa nào cùng lớp trong trường năm ngoái

mày học còn nhớ chút xíu gì về mày không? Đúng vậy đấy. Cứ thử hỏi bà ta có thật lòng khi nói rằng sẽ không làm thế nữa không?” Quỷ bóng đêm lắc đầu và tặc tặc lưỡi. “Bà ta không cưỡng lại được đâu. Đừng trách bà ta. Bà ta cứ nghĩ bà ta biết mình đang làm gì... Thật tình! Thôi, bây giờ đừng làm gì ngu ngốc nữa, bởi vì bà ta đã dạy mày sai bét rồi.”

Erec nhìn chăm chăm cái bình thủy tinh trong tay. Cảm thấy thật lố bịch. Nó nghĩ mình tới đây làm gì? “Tôi có thể đeo kính vào rồi nói chuyện với mẹ tôi trước khi đi được không?”

Hình ảnh của Erec nhếch mép, “Cứ từ từ. Nhưng hãy nhớ là bà ta hơi thiếu ổn định đấy. Mày cần phải nhẹ nhàng báo tin cho bà ta biết rằng mày sẽ ra đi. Bảo bà ta rằng bọn tao sẽ thả bà ta sau hai ngày nữa. Nhưng hãy tử tế vào, bà ta rất hay lẫn lộn đấy.”

Erec đeo kính vào và trở lại căn phòng với mẹ. Thay vì nhìn vào nó, mẹ lại nhìn trừng trừng qua bức tường giờ đã trong suốt, tới cái giống như hai phiên bản của Erec, một đang thủng thỉnh bước về phía kẻ đeo mắt kính. Erec nhìn sững vào hai hình ảnh của chính mình, sợ chết đứng.

“Tháo kính ra,” mẹ nó gào lên. “Ra khỏi đây ngay! Nó tới để giết con đó!”

“Mẹ, nó sẽ không giết con đâu,” Erec nói. “Hai ngày nữa mẹ sẽ được ra. Con không cần nỗ lực để cứu mẹ nữa đâu.”

“Erec, nó nói láo đó,” bà June bắt đầu khóc. “Tháo kính ra, mau! Bước xuyên qua nó!”

“Mẹ, không sao đâu. Thật mà.”

“Erec! Hãy nghe mẹ. Đừng tin quỷ bóng đêm!”

Erec nhìn qua vòng lực từ trường trong suốt bao lấy phòng giam của mẹ. Một phiên bản của nó giờ đang hồi hả tiếp cận phiên bản kia. Thật là quái đản, tự dừng lại tê liệt, đứng đực tại chỗ và dòm hai hình ảnh của mình, qua một ô cửa sổ lớn.

Bà June rú lên thất thanh, giật Erec bừng tỉnh khỏi cơn mụ mị. Quỷ bóng đêm căng phồng ra, biến thành một quái thú gớm ghiếc, răng nanh dài sọc. Bộ hàm há hốc, chìa về phía Erec.

Erec giật mắt kính ra vừa lúc hàm răng quái thú táp một tiếng nghe cái rộp, ngay phía trên đầu. Nó cố chạy, nhưng chân nó cứ như đã bị chôn chặt tại chỗ. Có gì đó rất lạ ghim người nó lại. Chắc chắn là không phải những cái răng. Nó thấy người nhẹ bẫng đi.

Erec đang bị nâng lên khỏi mặt đất. Chút ý thức le lói còn sót lại của nó giờ đây tràn ngập một nỗi tuyệt vọng. Thế là hết. Nó đã tin vào quỷ bóng đêm. Trong cơn tức giận tột cùng phá lẫn chút hy vọng nhỏ nhoi, nó liệng cái bình thủy tinh đựng chất nổ vào phòng giam nhốt mẹ nó.

Một tiếng nổ long trời, phụt ra một luồng hơi nóng màu trắng hất tung Erec vào không khí. Nó không bị cái hàm đầy răng nhọn hoắt của quỷ bóng đêm ngoạm trúng, nhưng dù có bị như thế thì chắc chắn cũng không đau đớn bằng lúc thân thể nó bị quật vào bức tường của hầm ngục.

Mọi thứ nhòa dần đi. Trong màn sương xám xịt, nó nghe thấy tiếng một phụ nữ khóc gào, tiếng vải mềm kêu sột soạt quấn quanh thân hình và gương mặt nó. Và nó rơi tõm vào bóng tối đen kịt.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Sau khi chìm vào bóng tối, thì cũng là lúc những giấc mơ bắt đầu. Erec bị chính nó rượt đuổi, và cái thể xác đuổi nó sát nút đó phân thân ra làm hai, rồi làm bốn. Chẳng mấy chốc đã có hàng trăm Erec ở mọi góc ngách, Erec nào cũng cố giết nó. Còn mẹ nó thì cứ lửng lơ ở bên trên, gào thét, chỉ cho nó cách chống cự. Nó cố tung cái bình lên cho mẹ chụp, nhưng cái bình lại nổ tan trên không. Erec chop lấy một cây vương trượng để cứu hai mẹ con, nhưng cây vương trượng lại chẳng có hiệu lực. Thế là tất cả đã chấm hết.

Nó choàng tỉnh, đầu óc ong ong, mồ hôi vã ra như tắm. Chẳng có thứ gì quen thuộc cả. Nó nghe thấy tiếng người, nhưng không biết đó là giọng ai. Tất tật đều trắng toát một màu. Khi cố cựa quậy, bàn tay nó nhức buốt, và nó loáng thoáng thấy có một cái kim gắn trên tay mình. Một tấm chăn đắp trên người, và nó bận bộ đồ màu trắng của bệnh viện.

Một giọng nói quen quen cất lên, “Không ạ, cháu vừa ăn trưa rồi. Cảm ơn bác.” Và chỉ thoáng một cái sau đó, Bethany đang nhìn xuống nó. Làm sao con bé lại ở đây được nhỉ? Nó đang ở đâu vậy? Nó thắc mắc không biết mình đã chết, hay là có một phiên bản khác của nó đang hấp hối.

“Ấy tỉnh rồi!” Bethany reo mừng. “Bạn ấy tỉnh lại rồi!”

Trong chớp mắt, bác sĩ Mumbai đã có mặt ở đó. “Erec?” Bà bắt mạch và khám cho nó bằng ống nghe. “Chuyện gì xảy ra với cháu hồi đêm qua vậy? Có kẻ bắt cóc cháu hả?” Trông bà khá là bức bối.

Erec lắc đầu. Mọi cơ bắp đều đau như khi nó nhúc nhích. Xem ra thật khó mà tin nổi, nhưng đúng là nó đang nằm ở bệnh viện hoàng gia trong lâu đài. Lẽ nào mẹ nó đã xoay sở và đưa được nó tới đây?

“Đêm qua những tưởng là cháu đã chết rồi cơ. Ơn trời, ai đó đã đưa cháu vào đây. Ta đã phải dùng đến máy kích tim thì tim cháu mới đập trở lại đây. Chuyện gì vậy, cậu bé?” Bác sĩ Mumbai khoanh tay lại.

Erec nhún vai, “Cháu cũng không biết nữa.”

“Bethany bảo chắc là cháu bị mộng du. Có đúng như thế không?”

“Cháu nghĩ thế,” Erec nhìn Bethany, thầm cảm ơn con bé đã kịp nghĩ ra một lớp “vỏ bọc” tuyệt vời, như bao lần trước. “Thế ai đã mang cháu tới đây vậy ạ?”

“Một câu hỏi lớn đấy. Có người đã đặt cháu vào đây giữa đêm khuya, rồi đánh thức ta dậy bằng cái này,” bà giơ ra một mẫu giấy viết nguệch ngoạc và đọc, “Bà có một bệnh nhân mới. Rick Ross cần bà ngay tức khắc.” Mẫu giấy không ký tên.

“Bác có thấy người để lại mẫu giấy này không ạ?” Erec hự hơi thở.

“Không. Ta cảm thấy bị thọc mạnh một cái rồi nó rơi vào tay ta. Đến chùng ta quay qua thì cái người đó đã biến mất tiêu rồi.” Bác sĩ Mumbai lộ rõ vẻ ngơ ngác. “Còn cháu thì nằm đó, trắng bệch và ướt sũng, hầu như không còn thở nữa. Tim thì đập loạn xạ trong khi huyết áp tụt xuống cực nhanh.”

“Cháu bị choáng, và ta chẳng biết lý do tại sao. Không hề có dấu hiệu bị thương nào cả. Ta đã tiếp cho cháu sáu lít nước biển và cho cháu dùng thuốc bình ổn huyết áp. Sau đó huyết áp của

cháu dần ổn định lại, nhưng cháu vẫn bất tỉnh. Chốc chốc lại có nét kinh hoàng co rúm trên mặt cháu.” Bà vuốt má nó. “Ta cứ tưởng mình đã quá trễ rồi chứ.”

Erec ráng gượng ngồi dậy từ từ, nhưng nó càng choáng váng hơn. “Cháu có thể đi được chưa ạ?”

“Hoàn toàn không. Cháu phải ở lại đây ít nhất là vài ngày để ta còn theo dõi cháu. Đào ôi, mắt kính với chả mắt kiếc! Đêm qua ta không tài nào gỡ nó ra nổi. Nếu cháu mà cần phải phẫu thuật thì chắc chắn nó đã gây vướng víu, phiền toái lắm rồi đấy.”

“Nhưng sáng mai là cuộc thi thứ năm rồi ạ,” Bethany nói.

“Rất tiếc,” bác sĩ Mumbai nhìn đồng hồ đeo tay của bà. “Chút nữa ta sẽ trở lại mang thêm thuốc bình ổn huyết áp. Cháu may phước lắm đó, nhóc ạ.”

Erec đổ ụch xuống giường. Khi bà bác sĩ đã đi khuất khỏi tầm nghe, Bethany thì thào, “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Erec nhắm nghiền mắt lại. “Mình thất bại rồi,” giọng nó khản đặc.

Bethany lo lắng, “Kể hết cho tớ nghe xem nào.”

Erec trợn mắt nhìn con bé, “Thất bại là thất bại. Thế thôi. Mình là kẻ thua cuộc thảm hại. Mẹ mình đã dặn từng chi tiết phải làm gì, thế mà mình đã không làm nổi cái việc bình thường nhất. Mình đã tin con quỷ bóng đêm hơn là tin vào mẹ mình. Để rồi nó đã suýt giết mình. Lẽ ra mình phải chết rồi mới phải.”

Bethany nhìn nó trân trân, “Thế ai đã mang ấy vô đây?”

“Mình không biết.” Erec vòng cánh tay lên che mặt, muốn bít chặt toàn bộ cái ký ức đó lại.

“Đừng lo. Cứ nghỉ cho khỏe đi đã. Sáng mai tớ sẽ giúp ấy lên ra khỏi đây. Hãy ăn nhiều đồ bổ vào nhé. Như món súp gà...”

“Dẹp đi, Bethany,” Erec cướp lời. “Tôi nghĩ bạn giúp tôi thế là đủ rồi.”

Cầm Bethany xịu xuống. Con nhỏ lí nhí nói, “Tớ chỉ nghĩ...”

“Thế mới rắc rối,” Erec nói. “Bạn nghĩ quá nhiều cho tôi rồi. Tôi sẽ không bao giờ xứng đáng với sự quan tâm của bạn, của mẹ tôi, hay của bất kỳ ai khác. Tôi thậm chí còn không qua nổi cuộc thi thứ tư nếu không có sự giúp đỡ của bạn. Tôi sẽ không bao giờ thắng cuộc thi thứ năm đâu. Bạn đi đi. Rõ ràng bạn là nữ hoàng tương lai mà. Để mặc tôi một mình.”

“Erec...,” mắt Bethany trợn lên.

Erec cau có giận dữ, “Đi đi.” Bethany bỏ đi, nghe như có tiếng sụt sịt, và lập tức Erec cảm thấy thật tệ hại. Nó thật sự tức giận bản thân mình. Nó khiếp hãi việc phải đeo mắt kính vào và đối mặt với mẹ, nhưng chắc là mẹ đã lo đến phát ốm. Có khi bà còn nghĩ là nó đã chết rồi cũng nên.

Bỗng hơi thở Erec nghẹn lại. Ngộ nhớ có chuyện gì xấu đã xảy ra với mẹ trong vụ nổ rồi thì sao? Quỷ bóng tối bảo mẹ sẽ chết. Ngộ nhớ...

Erec cắn môi. Nó phải đối mặt với những gì nó đã gây ra. Phải xem mẹ có an toàn không. Nó đưa mắt kính lên định đeo vào, nhưng lại buông xuống. Không phải lúc này. Nó đang quá yếu, quá mệt và quá đau khổ để hình dung ra cảnh mẹ bị thương, hay phải chứng kiến nỗi thất vọng của mẹ.

Nó nhắm mắt lại. Nó sẽ sớm có đủ dũng khí để làm việc này. Nhất định là như thế.

Erec kéo cái màn gió quanh giường nằm và trùm chắn lên quá đầu cho kín đáo hơn. Tay nó run run khi giờ mắt kính lên sát mặt. Bóng tối trong chắn chuyển thành một vùng sáng lơ lờ. Erec nhìn quanh, không chắc mình đang ở đâu.

Nó nghe thấy tiếng mẹ khóc nức nở. Trông như mẹ đang ở trong một cái nhà bếp lạ hoắc, tối om. Chiếc tủ lạnh phản chiếu ánh sáng của bóng đèn đường lập lờ bên ngoài. Kỳ lạ thay, đây không phải là hầm ngục của vua Pluto. Mẹ nó đang ngồi, đầu gục xuống bàn, rên rỉ.

“Mẹ?”

Ban đầu bà June không nghe thấy tiếng nó, nên nó phải gọi to hơn. Bà ngẩng phắt lên, nghi hoặc nhìn vào không trung, “Erec? Erec à?” Mắt bà đỏ hoe và mặt sưng húp.

“Mẹ, con khỏe. Con khỏe mà. Không sao đâu mẹ ời.”

Bà June òa khóc, nước mắt tuôn lũ chã, “Mẹ đang tưởng tượng ra cảnh này phải không?”

“Không. Là con thật mà. Con không biết chuyện gì đã xảy ra đêm qua. Con xin lỗi, con đã xáo tung mọi thứ. Con ngu quá. Chỉ tại... con quỷ bóng tối đó biết phải nói những gì.”

Bà June ghì chặt một cái gối vào ngực, “Con đang ở đâu vậy?”

“Con đang nằm ở bệnh viện hoàng gia trong lâu đài. Bác sĩ Mumbai bảo đêm qua có ai đó đã đặt con vào giường. Con đoán lúc đó con đã sắp chết. Nhưng giờ thì con khỏe rồi mẹ ạ.”

Bà June coi bộ không tin giọng nói của Erec là thật. “Con có chắc là con còn sống không?”

Erec cố rặn ra một tiếng cười, “Theo kiểu con đang đau như tử thế này thì con chắc chắn.”

“Mẹ chỉ đang tưởng tượng điều này thôi,” bà June khóc to hơn. “Đây không thể là sự thật được.”

“Có lẽ con cũng đang tưởng tượng. Con cứ tưởng là mình chết rồi. Nhưng bác sĩ Mumbai đã làm một việc thần kỳ. Chẳng ai biết người nào đã cứu con cả.”

Bà June bật cười sung sướng, nước mắt vòng quanh. “Ôi, cảm tạ trời đất. Những tưởng... nhưng khủng khiếp quá, ai mà dám hy vọng cơ chứ.”

“Gì ạ?”

“Lúc đó thật khó thấy gì. Con bị nhấc bổng khỏi sàn nhà, bị hút vào con quỷ bóng đêm. Nhưng bỗng có vật gì đó loang loáng văng ra từ người con. Rồi một tiếng nổ long trời, và không còn thấy con đâu nữa cả, chỉ có quỷ bóng đêm là vẫn ở đó. Sau đấy, có gì đó rất lạ. Một tấm màn đen vụt tới. Con vút đi mất. Hình như tấm màn đen đó gầm rú và đuổi theo con. Mẹ có một thoáng hy vọng... thật lố bịch. Làm sao con có thể sống sót được cơ chứ? Thế rồi mẹ nghĩ đến cái cách mà tên quỷ bóng đêm đã làm. Thật không biết phải nói thế nào nữa.”

Một nụ cười rạng rỡ trên gương mặt bà, “Con đã làm được rồi, Erec. Con đã cứu mẹ. Con đã thả bình chất nổ vào phòng giam của mẹ, và nó đã có công hiệu. Cho nên mẹ đã làm được việc mẹ cần phải làm. Mẹ đã trốn được vào lâu đài của vua Pluto. Một khi thoát khỏi vòng lực từ trường, mẹ có thể làm được vài chiêu phép thuật, thế là mẹ về nhà, ôm lấy các anh chị em của con đang ngủ trên giường, và chạy tới nhà một người bạn. Các anh chị em của con đều khỏe cả, Erec ạ. Chúng đang ngủ.”

Bà June chậm chậm nước mắt, “Con còn sống thật sao? Mẹ không thể tưởng tượng được ai đã cứu con. Trừ khi người đó rất hùng mạnh... Vua Piter chẳng?” Bà mỉm cười. “Có lẽ ngài đã cứu con đấy. Bây giờ có đúng là mẹ đang nói chuyện với con không vậy?”

“Dạ đúng mà mẹ.”

Bà June cười tươi rói, “Ờ. Mẹ đang ở đây, nói chuyện với con. Chính mắt mẹ thấy con được lòi ra khỏi quỷ bóng đêm... Con còn sống!” Bà June cứ đi tới đi lui khắp phòng, vắn xoắn cái khăn lau bếp trong tay, và nhún nhảy nhún nhảy. “Con còn sống! Con còn sống! Mẹ yêu con! Con còn sống!” Bà tung cái khăn lên cao.

Erec không khỏi mỉm cười.

“Tốt hơn con hãy chuẩn bị tinh thần và sức lực để thắng nốt hai cuộc thi tiếp theo đi. Con sẽ đoạt vương trượng và cứu Thần Quốc!”

Tất cả nỗi đau đón nó từng cảm thấy bỗng ồ ạt ập về, “Có lẽ con sẽ về nhà mẹ ạ.”

Mẹ nó lắc đầu nguầy nguậy, “Trở về bây giờ thì mẹ con ta sẽ vĩnh viễn phải trốn chui trốn nhủi. Nếu con có thể dùng vương trượng để giúp vua Piter trở lại bình thường, thì gia đình ta sẽ được bảo vệ. Mẹ biết con có thể làm được việc đó mà.”

“Mẹ vẫn tin cậy con sau việc con đã làm hả mẹ?”

“Bọn quỷ bóng đêm giỏi tìm ra điểm yếu của chúng ta kinh khủng. Lẽ ra mẹ nên biết là con chưa sẵn sàng.”

Hơi ẩm lan tỏa trong cánh tay và từng ngón tay của Erec. Mẹ nó áp một tách trà vào ngực, hát ngâm nga, “Đúng là con rồi, đúng thật là con, là con.” Rồi bà đặt cái tách xuống. “Hai đứa sinh đôi cư xử hơi bất thường, nhưng mẹ nghĩ chúng sẽ bình thường trở lại khi mọi thứ đã đâu vào đấy. Với lại, con đừng dùng mắt kính quá nhiều trong khi mẹ ở đây. Mẹ không biết có kẻ nào lặn theo cái kính rồi mò ra chúng ta không. Mắt kính phát tán sóng qua Thực Thể. Nhà mình lại sắp chuyển đi nữa rồi. Chừng nào con sẵn sàng về nhà thì hãy đeo kính vào để mẹ báo cho con biết chúng ta đi đâu.”

“Mẹ không tới giúp vua Piter thức tỉnh à?”

Bà June cười lớn, “Với vua Pluto và bất cứ người nào khác đang sờ sờ ra đó thì mẹ làm được gì? Mẹ sẽ giúp người khác bằng cách nào nếu mẹ lại bị tống vào hầm ngục? Không, còn à, mẹ trông cậy cả vào con đấy.” Bà nhìn vào thỉnh không, hai tay áp chặt vào ngực, ngay chỗ trái tim mình, “Mẹ xin lỗi đã không nói cho con biết thêm về gốc gác của con, từ nhiều năm trước. Đáng rằng như vậy là nguy hiểm, nhưng lẽ ra mẹ phải nghĩ cách. Điều mẹ cố nói là... lỗi tại mẹ mà con không tin mẹ nhiều hơn.”

“Tuyệt quá. Bởi vì con lại có nhiều câu hỏi hơn rồi đây.”

Bà June lộ vẻ lúng túng, “Ừm, ờ, để coi. Chừng nào tới cuộc thi tiếp theo?”

“Sáng mai mẹ ạ.”

“Nghỉ ngơi đi con,” bà June cười mãi nguyện.

Erec tháo mắt kính, tung chăn ra và ngồi dậy. Nó bật đèn cạnh giường lên. Rồi gọi to, “Có ít phần hoa nào ở quanh đây không vậy?”

Erec bắt đầu cảm thấy đỡ hơn nhiều. Con mèo xám chuyên chụp X-Quang của bác sĩ Mumbai, con Dò Tìm, cứ rà tới rà lui khắp người nó, nhìn đi nhìn lại coi nó có bị nội thương hay không. Không có gì cả.

“Làm ơn cho cháu đi nhé? Cháu cảm thấy khỏe rồi,” nó phớt lờ đám cơ bắp đau như của mình.

“Không được. Ta cần để mắt tới cháu thêm vài ngày nữa.”

“Nhưng ngày mai là cuộc thi thứ năm rồi ạ. Cháu cần phải tham gia.”

Bác sĩ Mumbai nhướn lông mày lên nhìn nó, “Ta không thể để cháu liều mạng được. Chúng ta không biết tại sao cháu bị choáng đến thế. Nhớ tình trạng đó lặp lại trong cuộc thi thì sao? Nếu chỉ là mộng du thôi thì cơ thể cháu đã không ra nông nổi này.”

Có lẽ Bethany đã nghĩ được cách giúp Erec lên ra khỏi bệnh viện. Chắc chắn con bé vẫn còn cảm thấy bị tổn thương, chứ không thì đã quay trở lại rồi. Erec thấy mình đúng là một thằng đàn. Nó kéo chăn lên trùm kín đầu.

Nó chỉ vừa trùm chăn qua khỏi đầu thì đã nghe thấy tiếng ai đó đi vào phòng. Khi nó hé mắt ra nhìn, Bethany đang đứng đó với hai ly kem ốc quế nước quả pha mật ong, cao có ngọn.

“Xin lỗi ấy nha,” Bethany nói. “Tớ không thể tưởng tượng nổi là ấy đã phải chịu đựng những gì. Đáng lẽ tớ không nên...”

“Thôi!” Erec hét lên. “Bạn đừng xin lỗi nữa. Mình là thằng đại ngu. Cho mình xin lỗi. Bạn nói đúng. Mình ghét chính bản thân mình vì đã làm đảo lộn mọi thứ, và suýt nữa thì phá hỏng tất cả.”

Erec ngồi dậy và cười toe toét, “Nhưng giờ thì tốt rồi. Thành công mỹ mãn! Mẹ mình đã tự do. Giờ bà đang ở bên các anh chị em của mình, và tất cả đều mạnh khỏe. Họ vẫn phải trốn chạy, cho nên tụi mình cần phải đoạt được vương trượng và giúp vua Piter thoát khỏi bùa lú. Sau đó tụi mình có thể đường hoàng mà về nhà.”

Bethany nhảy lưng tung trên những ngón chân. Một ly kem nước quả pha mật ong tan chảy, nhiều xuống cánh tay con bé. “Vây là ấy thành công rồi!” Con nhỏ đưa cho Erec một ly kem và kéo ghế ngồi.

Erec kể lại cho con bé nghe căn kễ về cái hầm ngục đáng sợ đó. Bethany rú lên khi nghe đến đoạn bọn hủy diệt xuất hiện lổm ngổm từ khắp mọi hướng. Cuộc phiêu lưu rợn tóc gáy ấy bỗng chốc đã trở nên hài hước khi thuật lại, nhất là trên cái giường bệnh an toàn của Erec. Khi nó kể đến đoạn mình quyết định quăng chất nổ vào phòng giam của mẹ, hai đứa liền cùng ly chúc mừng.

“Tớ sẽ quay lại vào khoảng tám giờ sáng mai. Tụi mình sẽ ra khỏi đây để tham dự cuộc thi,” Bethany nói. “Sẽ bắt đầu lúc mười giờ đấy.”

“Mình sẽ cố sẵn sàng.”

Erec tỉnh dậy trong ánh sáng lờ mờ của phòng bệnh. Các cửa sổ đều lắp cửa chớp. Nó chịu không biết bây giờ là mấy giờ. Bethany vẫn chưa tới, vì vậy có lẽ vẫn còn sớm. Phải chi nó có đồng hồ đeo tay.

Căn phòng thật yên ắng. Vài đứa trẻ đang ngủ say, và một đứa con gái nằm gần đó đang đọc một tờ tạp chí. Erec kéo sợi dây truyền dịch ra khỏi bàn tay. Vài giọt máu bật ra. Nó nhét bộ đồ của mình bên dưới áo choàng của bệnh viện. Quần với áo sơ mi bốc mùi hầm ngục và mùi mồ

hôi ngai ngái. Cái mùi khiến dạ dày nó quặn thắt lại.

Cái máy truyền dịch bắt đầu kêu bíp bíp. Erec lao ra khỏi phòng bệnh đang mở cửa và vào trong văn phòng. Chỉ có một cánh cửa duy nhất dẫn vào lầu đài, nhưng đã bị khóa rồi. Erec lục lại một cái bàn giấy tìm chìa khóa, quỳnh quáng xóc tung giấy tờ và hồ sơ ra khỏi ngăn kéo.

Nó nghe có tiếng cười khúc khích, bèn quay lại, con bé hồi nãy đọc tạp chí đang đứng đó, “Có một cái nút ở trên tường á,” con bé mách nước. “Bạn có thể mở cửa bằng cách đó.”

“Cảm ơn!” Erec nhảy bổ tới bức tường và bấm nút. Cánh cửa ro ro bật mở.

“Không... cảm ơn bạn. Tên mình là Darla Will. Bạn đã cứu mình khỏi vụ khí độc hôm nọ đấy,” con bé mỉm cười.

“Bạn có biết mấy giờ rồi không?”

Darla chỉ chiếc đồng hồ treo tường giữa các kệ sách. Kim đồng hồ chỉ chín giờ.

“Cảm ơn,” Erec nói. “Bạn rất rành nơi này thì phải.” Erec tự hỏi hay là Bethany ngủ quên rồi.

“Mình phải ở đây hoài,” Darla nhấm nhấm móng tay cái.

“Bạn hay bị bệnh lắm hả?”

Con bé gật đầu. “Đó là phép thuật của mình... một lời nguyền thì đúng hơn. Nếu bất cứ ai ở gần mình mà bị ốm hay bị thương thì mình cũng bị hết như họ luôn, có điều sớm hơn hai mươi bốn giờ. Đêm thứ Sáu, mình đã bị chuyển vào đây trong tình trạng rất khủng khiếp, bảo đảm đúng là tình trạng đã xảy ra với bạn vào đêm thứ Bảy. Nhưng bạn cùng phòng của mình đã đưa mình tới đây trước khi trở nên quá tệ.”

“Bạn đã bị choáng vì giảm huyết áp gì gì đó phải không?”

“Chắc vậy. Mình chỉ cảm thấy chóng mặt, khó chịu kinh khủng, tim đập thình thịch.”

“Bạn có biết ai đã đem mình vào đây đêm thứ Bảy không?”

“Không. Lúc đó mình đang ngủ. Đưa áo choàng của bạn đây. Để mình làm như là bạn vẫn còn nằm trên giường. Mình sẽ tắt máy truyền dịch đi cho.”

“Ôi, cảm ơn bạn Darla.”

“Chúc may mắn trong cuộc thi nhé, Rick Ross!”

Erec chạy băng băng qua lầu đài. Cơ bắp nó vẫn đau nhói rã rời, nhưng nó thấy kệ. Nó đoán mình còn thời gian tắm rửa, thay đồ mà vẫn đến được mê cung trước mười giờ.

Thay đồ xong, nó đến đập rầm rầm vào cửa phòng Bethany, “Mở ra nào! Đến giờ chinh phục xứ Thần Quốc rồi!”

Melody mở cửa, mặt ỉu xiu.

“Có chuyện gì thế?” Erec hỏi.

“Bethany đi rồi.”

“Ý bạn là sao?”

“Ông bác Earl của Bethany đã tìm thấy bạn ấy. Họ vừa mới đi xong.”

“Sao lại thế được,” nổi tuyệt vọng tràn ngập khắp người Erec. “Tại sao Bethany lại đi với ông ta?”

“Trông bạn ấy rất sợ hãi. Ông ta không vui tí nào.”

“Ông ta có biết sáng nay là cuộc thi thứ năm không?”

“Lão ấy mà thêm quan tâm. Cứ như lão có sợi xích phép thuật hay sao ấy, cho nên không bao giờ Bethany bước xa khỏi quầy báo được hơn ba mét đâu.”

“Ông ta có bảo họ đi lối nào không?”

“Ông ta có nhắc tới Cửa Cổng ở ga Thần Quốc.”

Erec lao đi. Do vừa có Giày Êm, vừa lo sợ cho Bethany, nên nó chưa bao giờ chạy nhanh đến thế. Nó không chắc họ có đón xe buýt tới nhà ga hay không, nhưng nó vẫn chạy tới trạm xe buýt gần nhất, để phòng hờ.

Bethany kìa. Trông con bé kinh hồn bạt vía kể bên người đàn ông mà Erec nhận ra là ông chủ quầy báo. Cũng như lần đầu tiên nó gặp, ông bác Earl có vẻ gì đó rất quen, theo nghĩa khủng khiếp. Erec nhớ lại mọi điều Bethany đã kể cho nó nghe về ông ta, trong lòng nó trào lên nỗi căm ghét và giận dữ. Còn lâu Bethany mới lên chuyến xe buýt đó.

“Bethany,” Erec phóng tới bên con bé đúng lúc xe buýt trờ tới. “Đi nào,” nó chộp lấy tay con bé và cố kéo đi.

Bethany dường như đã tê cứng người vì sợ. Ông bác Earl rút cái điều khiển từ xa ra. “Không, thôi đi!” Bethany khóc nức lên.

“Đi, Bethany,” Erec vừa nói vừa kéo con bé. Ông bác chĩa cái điều khiển từ xa vào con bé, và con bé bị nhấc lên khỏi mặt đất, rú lên đau đớn. Erec giằng cái điều khiển từ xa khỏi tay ông ta và quăng nó vào một tảng đá. Dây điện phòi hết cả ra. Bethany rớt oạch xuống. “Chạy đi!”

Chúng chạy vô một khu rừng gần lâu đài, ông bác đuổi sát đằng sau. “Cứ chạy đi,” Erec giục. “Mình sẽ gặp bạn đằng sau mê cung. Tụi mình vẫn còn thời gian mà.” Erec quay ngoắt lại đối mặt với Earl Evirly. Lão ta cao lớn và to con hơn nó nhiều, nhưng so với kẻ hủy diệt thì chẳng khác gì một con chuột nhắt. Erec nhớ lại cú xô cho bọn khổng lồ đâm sầm vào nhau, và nó xông tới, thúc vào đầu gối lão Earl, đập ông ta ngã nhào như một cái chai gỗ bô-ling.

Ông bác Earl rú lên, chửi rủa, xoa xoa cặp giò, thọc tay vào túi áo, nhưng hình như sợ Erec đã phá cái điều khiển từ xa của mình rồi. “Thằng ranh con... rồi mày sẽ lãnh hậu quả vì vụ này.”

“Ờm. Để rồi coi.” Một mớ dây leo rơi từ trên cây thông xuống. Erec giật ra một ít.

Lão Earl nhăn mặt và lẩn lộn. “Mày làm gãy chân tao rồi, thằng oắt con,” ông ta rống lên.

“Đáng đời. Đặt tay ra sau lưng mau, kéo tôi đá gãy nốt cẳng kia của ông bây giờ.” Erec lấy dây leo trói ông ta vào một thân cây rồi chạy biến đi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Bethany ở đằng sau mê cung cùng với mười lăm đứa trẻ đã bị các mỹ nhân ngư vùi vào giấc ngủ sâu trong cuộc thi thứ tư. Kilroy, bà Umpee, vua Pluto và Ugry đứng qua một bên, Ugry trợn mắt trừng trừng, ghê gớm hơn bao giờ hết. Một tốp nhỏ ngồi bên cạnh mê cung gồm có Jack, Melody, và Oscar.

Erec nhận thấy Ugry rất có thể sẽ gạt mình khỏi cuộc thi. Trong lần đụng độ vừa qua, Ugry đã lồng lộn sẵn lòng nổ trong cánh phía tây. Nó bước tới đứng sau lưng vài đứa trẻ khác để tránh ánh nhìn của Ugry.

“Ông bác Earl đâu rồi?” Bethany lộ vẻ hãi hùng. “Tớ không biết lão có cái điều khiển từ xa. Chắc chắn hồi nào đến giờ lão vẫn luôn luôn giấu nó không cho tớ biết.”

“Lão ta bị trói trong rừng rồi.”

Con nhỏ nhìn Erec, sững sờ, “Tụi mình chuốc vạ vào thân rồi.”

“Tôi rất vui mừng thấy tất cả mười bảy em có mặt đông đủ cho cuộc thi thứ năm này,” Kilroy tuyên bố.

Balor xán lại gần Erec, “Chào người bạn của chúng tôi, vị anh hùng, người thích chế tạo chất nổ. Mà thích chất nổ lắm, phải không Rick Ross?” Erec lờ tịt đi khi Balor khệnh khạng quay lại với đám bạn của nó.

Kilroy tiếp, “Cuộc thi lần này có tên gọi là Dưới Hang Sâu. Như các em biết đấy, đề thi do chính vua Pluto ra.” Vua Pluto mỉm cười và gật đầu với lũ trẻ, rồi gật thêm cái nữa khi ngài bắt gặp ánh nhìn của Erec.

“Rất thú vị và đơn giản,” Kilroy vẫn tiếp. “Các em đi xuống một cái hang, rồi tìm đường qua những lối mòn hẹp và vòng qua những chướng ngại vật trong bóng tối, sau đó thoát ra ở đầu kia. Chín em ra đầu tiên sẽ chiến thắng.”

Bethany nói, “Tỉ lệ chọi kỳ cục ghê. Hơn nửa đám sẽ đi đến vòng thi cuối cùng, và một phần ba số đó sẽ thắng chung cuộc!”

“Một phần ba nào, mình thắc mắc ghê cơ?” Erec nhìn lũ Balor, Damon, Rock, và Ward. Sau đó nó nhận ra bọn chúng đang cầm cái gì trên tay. “Lẽ ra tụi mình nên mang theo Đèn Phép Thuật,” nó thì thào. “Tụi kia có đèn kìa.”

Kilroy dẫn cả đám tới một cái cửa hang rộng thênh thang trên một cánh đồng. Balor và lũ bạn đứng ở miệng hang đối diện. Những đứa khác bám theo bọn chúng, toan tính rằng có thể ăn theo được gì đó chẳng. Kilroy tuýt còi, “Xuất phát!”

Mười bảy đứa trẻ tuôn vào bóng tối. Đèn Phép Thuật bật sáng. Balor, Damon, Rock, và Ward, đèn gắn trên mũ, lao vù lên một gò đất và vụt biến qua một cái lỗ nhỏ. Chỉ có vài đứa đuổi theo kịp và chui qua sau bọn chúng. Nhúm bị rớt lại đứng chòm nhum ở hướng đó.

Những ngọn đèn khi lóe khi tắt, chiếu tỏ hàng chục đường hầm tỏa đi các hướng khác nhau. Những đoạn dốc lên và xuống, những tảng đá lớn chặn bít lối vào đường mòn. Thử thách Dưới Hang Sâu khiến cho mê cung của lâu đài trông như điệu nhảy thưởng bánh của người da đen^[3]. Erec và Bethany lần theo vệt ánh sáng của bọn khác, và mò tìm những chớp nhoe đằng xa. Nó không thể tưởng tượng nổi, trò này sẽ khó khăn ra sao nếu không đứa nào mang đèn theo.

Ở phía bên kia cái hố mà bọn Balor vừa leo qua, có vô số những khúc ngoặt và vật cản. Nhóm của Balor đã đi từ lâu rồi, cho nên bọn trẻ tỏa ra tìm lối, chỉ còn thấy cái hang tối mịt mùng. Erec sờ soạng một bức vách, bóng tối vây bủa xung quanh. Nó cố không nghĩ đến việc bị lạc trong những hang động ngoằn ngoèo, tối như hũ nút. Tất cả mọi thứ hình như đều đang thít chặt vào. Tốt hơn là hãy hít thở thật sâu và tập trung vào việc đoạt vương trượng.

Bethany túm chặt lưng áo sơ mi của Erec, “Tớ không chịu bị kẹt ở đây đâu. Tội mình đi theo tội kia đi.” Con nhỏ đẩy Erec về phía ba đứa trẻ có đèn. “Bọn nó cũng có cơ may tìm được lối ra hết như tội mình thôi. Có khi còn hơn cả tội mình ấy chứ, tớ đoán vậy.”

Ánh đèn phép thuật loáng thoáng trên không bắt đầu tắt phụt đi khi lũ trẻ kia nhận thấy có kẻ đang lợi dụng mình. Hang động lại càng tối hơn. Một thằng bé đứng trước Erec và Bethany leo lên một tảng đá bụi và chui qua một cái lỗ nhỏ ở nóc hang. Erec tự hỏi liệu thằng bé đó có làm rơi vật nặng gì trên đó hay không, bởi vì có một tiếng nổ bùm ỳnh tai ở đấy.

Những bức vách và nền hang bắt đầu rung chuyển. Một dàn âm thanh gào rống và hú hét đồng loạt nổi lên. Những mảng sáng màu đồng nhoe nhoe trôi ra từ một trong những cái đường hầm. Chúng cười khùng khục và rít rú, với những con mắt lóe lên như những hòn than đỏ rực, đập nát những cái Đèn Phép Thuật vào đá, và quăng xoáy lũ trẻ lên không. Erec nhận ra chúng chính là bọn ma đồng.

Cái giống ma đồng dường như rất khoái sự hỗn độn và đập phá, bởi vì chúng cứ reo hò khoái trá và cười sặc sụa trong khi bay vút lên. Vài đứa trẻ bị lũ ma này quăng quật trúng đầu, xem ra bị thương rất nặng. Erec nhảy ra đứng trước Bethany, che chắn cho con bé. Có lúc, một con ma nhào đại vô Erec, nhưng trước khi chạm được vào thằng bé, bàn tay của con ma đó bị cứng đờ lại giữa chừng. Con ma đồng gầm ghe, rồi bay vút đi tiếp để liệng đá tảng vào những đứa trẻ khác.

Bọn ma phát sáng bay tuốt ra khỏi một đường hầm khác, nhanh hết như lúc chúng xộc vào, để lại lòng hang chìm ngập trong bóng tối. Erec lần tìm bàn tay Bethany. Chúng mò mẫm những bức vách để tìm bất kỳ lỗ hổng nào mà lũ ma vừa chui qua.

“Được rồi,” giọng Bethany run rẩy. “Kilroy sẽ biết là tội mình bị kẹt. Họ sẽ đưa tội mình ra thôi.” Erec cố không nghĩ tới cái việc mà lão Ugry sẽ làm - chắc chắn chỉ là ném một bông hoa xuống hang, để chào tiễn biệt linh hồn tội nó rồi phủi sạch đất dính tay thôi.

Những bức vách lại bắt đầu rung lắc, lần này dữ dội hơn. Thế rồi có một tiếng nổ xé óc. Một bức vách bay vèo vào hang. Đất đá trên nóc hang đổ ụp xuống, chất thành đồng. Đá tảng rơi luych huých trong bóng tối. Một tiếng ầm như sấm nổ, hang động nghẹt kín đất đá từ trên cao dội xuống.

Những tiếng thét thất thanh vang lên từ mọi phía. Tay của Bethany tuốt khỏi tay Erec. Erec vội thụp xuống quờ quạng. “Bethany? Bạn có sao không đấy?”

Nó nghe tiếng con bé la chối lói, “Tớ bị kẹt rồi. Tớ chết mất. Ốiiii, cứu tớ với!” Erec nhoài về hướng có giọng con bé phát ra. Một tảng đá lớn đè lên người Bethany. Con nhỏ thở dồn như không còn đủ hơi nữa. Rồi Erec nghe thấy tiếng ùng ục và hơi thở của con bé ngừng hẳn. Nó sờ soạng và tóm trúng mặt Bethany trong một hồ nước.

“Ôi không, không thể thế được,” Erec chộp lấy tay Bethany dưới nước, hy vọng Chíp Mang Cá của con bé sẽ hoạt động.

Sau đó đầu Erec bỗng quay cuồng và nó cảm thấy như mình đang trôi lênh bênh. Lại một ý nghĩ u ám khác, và chưa bao giờ nó thấy hạnh phúc như lần này. Nó ráng hết sức để tập trung tất cả năng lượng của mình.

Ý nghĩ u ám mách bảo cho Erec đường ra. Và còn hơn thế nữa, nó chỉ chỗ cho Erec tới cứu những đứa có thể cứu được. Trước tiên, Erec luồn ra sau tảng đá lớn đang đè Bethany, hất tảng đá chèn ở đằng sau đi, và đẩy tảng đá lớn ra khỏi người con bé.

Bethany nằm bất động, nhưng Erec biết con bé vẫn còn sống. Nó kéo con bé lên khỏi mặt nước và băng qua đồng đồ nát, tới chỗ một thằng bé đang chảy máu đầu nằm dưới đất. “Đứng lên nào,” Erec chìa tay vào bóng tối và nắm lấy cánh tay thằng bé xốc lên, rồi bước đi sát bên cạnh nó. Thêm hai con bé nữa có thể bước đi sau khi đã được giải thoát, những đứa này lại dìu một thằng bé khác. Chúng tạo thành một nhóm, chậm chạp lần qua những con đường hầm ngổn ngang đất đá, hướng tới lối ra khỏi hang.

Erec đẩy Bethany ra ngoài trước, xong mới leo lên sau con bé, kéo những đứa khác lên sau mình. Bethany xứng đáng giành chiến thắng sau những gì con bé đã trải qua.

Kilroy lật đật đi tới cửa hang, “Có chuyện gì xảy ra thế?” Anh ta trợn mắt nhìn Bethany và thằng bé bị thương nặng. “Chuyện gì vậy? Chúng cần tới bệnh viện hoàng gia, nhanh lên. Anh đã nghe thấy những tiếng nổ lớn, nhưng anh không thể biết bất cứ ai đang làm gì cả.”

Erec thấy Balor Stain đang cười hớn hở, liền sực nhớ ra thằng này thường hay chế tạo chất nổ, bèn tố cáo luôn, “Chính nó đã làm đấy. Nó đã cho nổ hang trước khi bọn em ra ngoài. Có cả lũ ma đồng dưới đấy nữa. Vẫn còn người bị kẹt dưới đó.”

Kilroy có vẻ choáng, “Balthazar và anh đã nghĩ là có gì đó trục trặc rồi. Chỉ có bảy đứa ra trước khi tiếng nổ bắt đầu. Chắc là còn lại... bốn đứa. Balthazar vừa mới vô đó coi có chuyện gì xảy ra rồi.”

Erec nhún vai, nhưng chỉ vài khắc sau Ugry đã xuất hiện với một con bé, đang thở ngáp ngáp, máu chảy ròng ròng dưới cánh tay áo chùng của lão. Đôi mắt lão hí nị, trông thật quái đản. Erec rùng mình khi thấy Ugry. “Những thí sinh này sẽ tới bệnh viện hoàng gia,” Ugry nói.

Ugry vẫy cây quyền trượng của lão, lập tức Erec, Bethany cùng những đứa khác đã nằm trên giường, ngay trước mặt bác sĩ Mumbai đang thất kinh hồn vía. “Hang động bị sập đè lên tụi cháu,” Erec nói. “Bethany và hai bạn này bị thương nặng lắm bác sĩ ạ.”

Bác sĩ Mumbai chống nạnh, “Các cháu đã làm gì ở đó hả? Các cháu liều mạng lao vào cuộc thi đó để làm cái gì, hả?”

“Bạn ấy đã giúp tụi cháu ra đấy. Bạn ấy đã cứu tụi cháu,” một đứa con gái nói.

“Và nó cũng chiến thắng luôn,” một thằng bé tiếp lời.

Đến giờ Erec mới nhận thấy mình và Bethany đã chiến thắng. Kilroy đã nói rằng có bảy đứa ra trước, Bethany và Erec là hai đứa kế tiếp. Bethany nằm bất động trên giường. Erec ngồi kế bên con bé. “Bạn có nghe thấy không, Bethany? Bạn thắng rồi. Bạn đang trên đường trở thành nữ hoàng Bethany của xứ Thần Quốc đó.”

Bác sĩ Mumbai đẩy những đứa khác qua một bên để bắt mạch cho Bethany, dùng tay để theo dõi hơi thở của con bé.

“Tránh ra nào,” bà nhìn một con bé căng chân đầm đìa máu me. “Những ai còn thở được thì hãy dời xuống cuối phòng đi nào.” Bà đẩy giường Bethany lại gần một thằng bé đang cò quắp, rên rỉ và kéo rèm quanh giường chúng lại.

Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo, thêm ba đứa trẻ nữa bị kẹt trong cuộc thi Dưới Hang Sâu được đưa đến giường của bệnh viện trong những tình trạng khác nhau. Cứ mỗi lần có một đứa nào đó được đưa tới là một lần toàn bộ căn phòng hò reo sung sướng. Không đứa nào thê thảm

như Bethany hay thằng bé kia. Cuối cùng, bác sĩ Mumbai trở lại. Cả bọn ngóc lên nhìn bà chờ đợi, “Cả hai đứa sẽ khỏi thôi. Xem ra Chíp Mang Cá của Bethany đã cứu sống con bé. Cảm ơn cháu, Erec ạ.”

Erec thấy nhẹ cả người. Bây giờ thì cơn đau hồi sáng mới lại trở về tác oai tác quái. Vui mừng vì Bethany sẽ sống, Erec đỡ sụp người xuống giường với một nụ cười toe toét.

Erec tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng về trận sụp hang và bọn hủy diệt. Trong một khắc, nó quên khuấy đi mình đang ở đâu và bây giờ là mấy giờ rồi. Nó nghe thấy có lời qua tiếng lại. Ông bác Earl của Bethany đang bảo bác sĩ Mumbai rằng Bethany cần về nhà ngay lập tức.

“Đương nhiên là không đời nào,” bác sĩ Mumbai phản đối. “Tôi chịu trách nhiệm ở đây, mặc dù đạo gần đây có hơi lộn xộn. Con bé còn không ngồi dậy nổi, huống hồ là rời khỏi đây.”

Ông bác Earl nao núng, “Vậy chứ chừng nào thì tôi có thể đón nó về?” Ông ta than van.

“Khi nào tôi thấy được. Sẽ phải mất ít nhất là ba hoặc bốn ngày nữa.”

Ông bác Earl đứng cao bên trên Bethany, khoanh tay trước ngực, hệt như người ta đứng trước một đồng vàng. Erec nhận thấy khóe cười trong mắt Bethany. Thay vì sợ rúm, trông con bé lại có vẻ hài lòng, theo cách nào đấy, như thể mọi chuyện đều diễn ra hoàn hảo trong vòng kiểm soát. Erec tự hỏi tại sao, bởi vì chính nó vẫn chưa nghĩ ra được cách nào để ngăn con bé không bị lôi xệch đi lần nữa.

Ông bác Earl nói, “Đừng nghĩ bà sẽ nhốt nó ở đây thêm ba ngày nữa. Sập báo của tôi đang mất tiền từng giây từng phút kia kìa.” Nói xong ông ta tặc lưỡi.

Mắt Bethany nheo lại, “Ồi trời. Lão sẽ phải hối hận cho coi.” Con nhỏ ho sù sụ. “Úi da! Lúc thờ sao mà đau quá đi mất.”

“Bạn không sợ ông ta à?” Erec hỏi. “Chắc chắn ông ta đã mua một cái điều khiển từ xa mới rồi.”

“Ai thèm quan tâm chứ?” Giọng con nhỏ chanh chua. “Sau khi hút chết, bị bẹp dí dưới tảng đá khổng lồ trong bóng tối bí bùng, thì ông bác Earl và cái điều khiển từ xa mới của ông ấy chả có nghĩa lý gì nữa.”

Erec nghĩ đến cảm giác của mình về cái lão Earl đó sau khi bị kẹt giữa bọn hủy diệt rỏ axit ròn ròn, bèn cười phá lên.

“Mình đã sợ lão ấy từ hồi còn bé tí. Hừ, mình sẽ không là nô lệ của lão nữa đâu.”

Bác sĩ Mumbai xuất hiện với một thìa thuốc hồ lổn xanh lè dành cho Bethany. Con nhỏ dững cảm nuốt ực một phát. Erec hy vọng con bé nói đúng.

Spartacus Kilroy bước vào bệnh viện hoàng gia với vẻ mặt đờ đẫn và một vết rạch sâu hoắm trên má.

“Đó là do vụ nổ hả anh?” Erec hỏi.

Kilroy sờ tay lên mặt. “À, nó ấy hả? Không phải đâu.” Anh ta lắc lắc cái đầu như để cho đầu óc mình tỉnh táo hơn. “Anh muốn cảm ơn lòng can đảm của em trong cuộc thi Dưới Hang Sâu. Em đã giúp bọn trẻ ở đây.” Anh ta dang tay ra hiệu khắp phòng và mỉm cười. “Em thắng rồi, em biết điều đó đúng không? Và mặc dù tất cả chúng ta đều bị sốc, nhưng anh rất phấn khởi báo

với các em rằng, cuộc thi cuối cùng sẽ diễn ra vào sáng mai.”

“Gì ạ?” Bethany sững sốt. “Thế không có cuộc điều tra trước đã sao? Phải tìm ra kẻ gây nên vụ nổ rồi loại chúng ra chứ?”

Kilroy lắc đầu, “À... ờ không phải là quyết định của anh, nhưng lúc này chúng ta đang cần những vị vua mới hơn bao giờ hết. Vua Piter không còn mang lại những điều tốt đẹp cho chúng ta được nữa, giờ đã đến lúc phải thay bằng một hoàng tộc mới rồi. Và, cuộc thi thứ sáu vừa có thay đổi. Các em, ờ, sẽ phải lấy một vật báu ra khỏi hang của một con rồng. Sáng mai chúng tôi sẽ phổ biến cho các em sau.”

“Sắp xếp thời gian mới hay làm sao!” Erec mỉm cười. “Đến lúc đó Bethany phải khỏi bệnh đấy.”

“Bethany?” Kilroy lúng túng. “Em có muốn đi không?”

Con nhỏ chậm rãi gật đầu, “Dạ, có ạ.”

“Và bạn ấy sẽ thắng. Bạn ấy đã ra trước em đấy.”

“Đúng, nhưng là do em đưa cô bé ra đấy chứ. Ông bác đang nôn nóng muốn đưa Bethany về nhà. Cô bé ấy ngừng thi đấu là đúng rồi.”

“Không! Bạn ấy sẽ tới. Nếu không em cũng sẽ bỏ cuộc luôn.”

Bethany lắc đầu với Erec, trong khi Kilroy nhìn thẳng bé một cách lạ lùng, “Em giỡn chơi hả? Em vẫn cứ phải dự thi cho dù không có cô bé này. Giờ em không được bỏ giữa chừng.”

“Anh cứ thử canh chừng em coi.”

Kilroy giơ hai tay lên chịu thua, “Rồi, rồi. Bethany cũng có thể đi. Anh sẽ tới đón cả hai đứa vào sáng mai... Ở đâu... ở đây hả?”

“Vâng ạ,” Erec nói, hơi bối rối, “Thế còn những người chiến thắng khác? Họ có tới không ạ?”

“Ồ, có chứ. Chúng sẽ đi tới những hang rồng khác nhau mà, dĩ nhiên là vậy rồi.”

Cánh cửa thành linh mở ra cái ầm, và Balthazar Ugry xõ vào phòng, “Anh sẽ không được đưa thẳng bé này tới cái hang rồng đó. Anh có nghe tôi nói không, Kilroy?” Erec nghệt thở. Ugry bốc mùi gớm ghiếc hơn bình thường, chua gắt, hệt như mùi hầm ngục của vua Pluto. Trông lão ta thật đáng sợ.

Kilroy trơ mắt ra, “Cái gì, bước qua xác ông hả?”

Giọng Ugry gầm vang, “Anh đừng có giỡn mặt ta. Thằng bé này phải ở lại.”

“Chả có lý do gì để làm như thế.”

“Thế hả? Tôi đã bắt quả tang nó ăn cắp trong các phòng của Đức Vua vào đêm trước. Nó bị truất quyền thi đấu.”

“Balthazar, không phải tôi nghi ngờ lời nói của ông, nhưng mà bằng chứng đâu?”

Mắt Ugry rục lên như hai hòn than, trừng trừng nhìn Kilroy, sau đó nhìn Erec. Xong, lão quay đi và xéo thẳng không nói một lời.

“Ừm,” Kilroy bảo, “coi bộ lão ta không muốn em tìm thấy món gì đó.”

“Xin lỗi,” Bethany nói, như chợt nhớ ra điều gì, “Tội em có được thưởng vì đã thắng cuộc thi

thứ năm không ạ?”

Kilroy cười khà, “Xin lỗi, bao nhiêu thứ hỗn loạn xảy ra nên anh đã quên bég đi mất. Đây,” anh ta lục lọi trong túi, “Tại sao các em không cầm lấy những cái này đi.” Anh ta đưa cho Erec và Bethany mỗi đứa một cái lọ nhỏ bằng vàng sáng chói. “Bột khí tro đó. Bôi chút xiu lên người là có thể bay được một tiếng đồng hồ.” Anh ta nháy mắt, “Thường thì con nít không được bay đâu, vậy nên cứ tận hưởng đi. Hẹn gặp lại các em tại đây vào sáng mai, lúc mười giờ. Và đừng lo lắng gì về cái lão Balthazar dở hơi đó.”

Sau khi anh ta đi rồi, Bethany hỏi, “Có tức cười không khi Kilroy cho tớ rời khỏi đây ngày mai, chỉ vì ấy bảo sẽ không đi nếu không có tớ? Tớ tưởng anh ta sẽ bảo ‘Được, cho hai đứa bay đứng châu rìa luôn’ chứ.”

“Kilroy là người tốt mà. Anh ấy thấy làm như thế là công bằng.”

Erec và Bethany chạm lọ bột khí tro của chúng vào nhau. “Chúc mừng vua và nữ hoàng tương lai!” Erec nói.

“Một chọi ba, ít nhất một trong hai đứa mình sẽ thắng,” Bethany hớn hở.

Với hình ảnh thẳng Balor Stain hiện lên trong óc, Erec có linh cảm xấu rằng có lẽ tỉ lệ chọi của bọn chúng sẽ tệ hơn một chọi ba.

“Nghe nè, nếu trở thành nữ hoàng thì tớ thề là sẽ nhốt ông bác Earl vào hầm ngục cho mà coi.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Sáng hôm sau, Erec và Bethany đã sẵn sàng, Đèn Phép Thuật và lọ bột khí tro cũng đã nhét trong túi áo gió. Erec còn mang cả Giày Êm nữa.

Kilroy đến bệnh viện hoàng gia trước mười giờ vài phút, trông anh ta tái mét và hốt hoảng. Erec thấy Kilroy không mặc tấm áo chùng xanh dương như thường lệ. Có cả vua Pluto đi cùng với anh ta. Vua Pluto mặc áo choàng dày và dài, vẻ mặt hân hoan.

“Ai sẽ đưa bảy đứa kia ra ạ?” Bethany hỏi.

“Những giám khảo khác,” Kilroy nãy nề trả lời. “Chúng ta đi thôi nào.”

Vua Pluto giơ cây vương trượng lên và lập tức cả bốn người đã đứng ngay trước một cái hang đá lớn. Rayson Chai Đá đang chờ ở đó.

Vua Pluto mỉm cười, “Erec sẽ vào trước tiên. Luật chơi thế này. Có một con rồng trong đó đang canh giữ món đồ mà người phải lấy ra. Đây là một con mắt... con mắt rồng... Người có học chút phép thuật nào chưa nhỉ? Ta có thể cho người một cái điều khiển từ xa.”

“Thần không biết loại phép thuật đó,” Erec nói, cảm thấy hoảng sợ. “Thần bắt buộc phải móc mắt con rồng à?”

“Ôi lạy Chúa, không,” vua Pluto cười ha hả. “Con mắt đó không ở trong con rồng. Con rồng đó chỉ canh giữ nó thôi. Lấy được nó rất là... cam go. Trí tuệ là điều cần thiết nhất. Hãy cứ từ từ thôi. Nếu trọn một ngày trôi qua, bọn ta sẽ vào... Bethany sẽ ở đây để bảo đảm là người không sao. Khi người lấy được con mắt rồi, hãy mang nó ra, thật cẩn thận, và phải trao nó tận tay ta. Như thế mới tính người là người thắng cuộc. Nếu người làm hỏng con mắt, hoặc làm điều gì đó ngu ngốc, thì người không chỉ thua cuộc mà còn bị tổng thẳng tới hầm ngục của ta... Ta nghĩ người biết nơi ấy khó chịu thế nào rồi. Hiểu chứ, Erec?”

Erec gật đầu. Nó rất ngạc nhiên. Vua Pluto biết nó đã cứu mẹ thoát khỏi hầm ngục mà vẫn để cho nó thì thổ là sao.

“Sau đó đến lượt thần chứ ạ?” Bethany hỏi.

Ông vua quăng cho con bé một ánh mắt khinh miệt, “Phải.”

Erec nghe thấy một âm thanh chói lói, tựa như tiếng cười, nó quay lại nhìn. Có gì đó chuyển động đằng sau bụi rậm. “Thần có thể dùng cây vương trượng của người được không ạ?”

Vua Pluto nhướng lông mày lên, “Chỉ có mỗi cây vương trượng của ta thì không làm được gì đâu. Con rồng đó rất mạnh.” Ông ta ngẫm nghĩ một chút. “Tới lúc người thật sự cần đến nó, hãy trở ra đây, khi đó hãy tính.”

“Tên của thử thách này là gì ạ?” Bethany hỏi.

Vua Pluto nhú mào, “Ta không biết. Cổ vấn Tiên tri Kilroy, tên của thử thách này sẽ là gì nhỉ?”

Giọng Kilroy run run, “Câu hỏi rất hay. Do có một thay đổi, nên chúng ta không kịp nghĩ ra một cái tên. Thần tạm gọi nó là Mắt Rồng ạ.”

Erec bước tới khối đá lờm chờm tạo thành cửa hang. Lối vào hẹp rí, còn bên trong thì tối om om. Erec ngó vào, nhớ lại vụ sập hang trong cuộc thi Dưới Hang Sâu. Nó thắc mắc chẳng biết

con rồng trong đó có khè ra lửa hay không. Dám nó bị nướng thành cái bánh giòn tan lắm. Nó có cần phải mặc áo giáp chống nhiệt không nhỉ? Biết làm gì để dụ khi, hay đánh lừa một con rồng hung ác đây chứ?

Trí tưởng tượng của Erec hoạt động hết công suất khi nó cố nhớ lại những con rồng đã từng thấy trong sách báo hay trong phim ảnh. Tưởng tá con rồng như thế nào nhỉ? Hình như nó bằng cỡ con chó là cùng? Ờ, đúng rồi, vậy là nó không nguy hiểm lắm. Erec sẽ không phải đưa đầu vào chỗ toi mạng đâu. Thằng bé bật Đèn Phép Thuật lên, mạnh dạn bước vào.

Đâu đó ở một khúc queo, Erec nghe có tiếng ầm ì lồng lộn. Khi lại gần hơn, nó nhận ra đó là tiếng cười. Tiếng cười khàn đặc, man rợ phát ra từ chỗ con rồng. Tiếng cười inh tai nhức óc đến độ Erec nghĩ con rồng chắc phải to cỡ con voi. Nó hơi chùn bước, nhưng vẫn thúc mình dần tới.

Con rồng vừa cười vừa nói, “Ồ ồ ô, lại có người vô. Xem này. Chúng lại phái một đứa nữa đến này. Cái lũ ngu ngốc tui bay không bao giờ bỏ ý định lấy con mắt đi sao? Mà muốn bị ăn thịt kiểu nào hả nhóc, nướng cháy cạnh hay nướng sơ sơ?”

Erec đứng dờ ra ở lối vào, nhìn trần trời cái hang tròn, bự chẳng. Ánh sáng tuôn ra từ một điểm vô hình nào đó, chiếu rọi cả cái hang khổng lồ. Ngọc quý đủ màu, đủ cỡ nam đầy trên vách, kết thành những hình thù ma quái. Những mặt bàn khảm đá hồng ngọc chất đầy ú hụ hàng đồng vàng thối và những viên kim cương. Trong một góc, không biết bao nhiêu là cái rương bằng da màu đen, châu báu đầy tràn cả miệng rương.

Rồi thì vương trượng và điều khiển từ xa được dựng gọn ghẽ dọc theo những đồng bảo bối phép thuật. Lại còn những bộ áo giáp, những thanh kiếm, những cái khiên sáng loáng và chổi lóa, được bày biện rất đẹp mắt. Vài bộ áo giáp được trưng trong tư thế đang chiến đấu, có bộ lại được xếp thành hàng thẳng tắp.

Erec có cảm giác những thứ vũ khí với áo giáp này chính là của những tráng sĩ đã từng đại diệt nghĩ là mình đủ sức đánh, và thắng con rồng này. Chắc chắn xương thịt của họ đã góp phần nuôi con rồng lớn tới cỡ đó. Còn nó thì sao, một thằng bé con, không một manh giáp, không một cái điều khiển từ xa. Phải chi Kilroy và vua Pluto biết được điều này! Chắc hẳn họ sẽ không bao giờ để nó vào đây đâu.

Con rồng có lẽ đã cười sượng cái miệng rồi, nên nó bắt đầu chuyển sang màn hù dọa, “Ồ, ta nghĩ mà muốn ta ra cho mà vài bài kiểm tra nào đó chẳng, ừm? Một câu đố nhé? Hay một trò chơi? Ồ ồ, chúng ta hãy cùng bàn tính việc này đi nào. Ta thì hơi háu đói. Mà mà sẽ chẳng bao giờ thắng được ta đâu. Cái thứ nít ranh như mà thì thắng gì nổi... Nhưng loài rồng bọn ta vốn khoái chơi lắm, mà biết rồi đấy.”

Ánh mắt Erec chạm phải cái gì đó. Đằng kia kìa, mắc vào một con dao găm bằng ngọc quý trên tường, là tấm áo chùng xanh dương đậm có một ngôi sao bự màu trắng và một đường rách ở bên hông. Kilroy đã từng vào đây! Erec bàng hoàng. Họ biết họ đang đẩy mình vào đâu. Và biết là có cái chết đang chờ sẵn mình trong này.

Có cái gì đó chuyển động ở góc hang. Một cái ổ to chành oành, đen sì, lột vỏ bào sắt và cành cây trộn với vàng, bạc và châu báu nấu chảy, chiếu sáng lóa cả một góc thênh thang. Một cái cánh đen bóng của con rồng đang khép lại chột bung ra, rồi lại gập vào trên cái lưng khổng lồ. Những chiếc vảy đỏ rực, đỏ tía với đen bầm phủ kín tấm thân, và những cái gai đỏ như máu kéo dài hết cả phần lưng và đuôi. Những cơ bắp nổi lên cuộn cuộn.

Erec như bị thôi miên, dù biết là sẽ chết chắc, thế nhưng nó vẫn mê mẩn ngắm cái sinh vật ghê gớm sắp giết mình kia. Sao lại có người rắp tâm giết hại một con thú đẹp lông lẩy và uy phong như vậy kia chứ? Con rồng cao hơn ba mét rưỡi và dài cỡ gấp đôi thế, ầy vậy mà nó chuyển động uyển chuyển và duyên dáng quá chừng. Hơi nước xì ra ở lỗ mũi nó, sau mỗi đợt cười khục

khúc.

Bất chợt, mắt con rồng bắt gặp ánh mắt Erec, và tiếng cười tắt ngấm. Con rồng trở mắt dòm thẳng nhỏ mắt một lúc lâu. Một trong hai con mắt của con rồng lóe lên màu xanh lá cây trong khi con mắt kia mờ đi. Quái lạ, nỗi sợ hãi của Erec biến đâu mất tiêu. Con rồng trông tinh khôn và đẹp đẽ, đầy uy lực.

“Ồi thật ngạc nhiên xiết bao,” con rồng nói. “Nhưng đây chính là lúc mà cha cậu nói cậu sẽ tới. Chào, trông cậu khác quá.”

“Cha tôi? Ông biết tôi à? Chúng ta chưa bao giờ gặp nhau mà?” Erec ngơ ngác.

“Ờ, chưa. Nhưng ta đã nhìn thấy cậu trong hình rồi. Trông cậu hoàn toàn khác. Ồi, hãy thử lỗi cho cách cư xử của ta. Hãy để ta tự giới thiệu nhé. Tên ta là ông Thiện Long, người sẵn sàng phục vụ cậu. Đừng lo. Ta sẽ không làm cậu bị thương đâu. Vào đây ngồi đi nào.”

Erec hít một hơi thật sâu, rồi bước từng bước cứng đờ như tượng vào trong hang. Không hiểu vì lý do quái đản nào đó, nó cảm thấy mình được an toàn. Và có lẽ, có lẽ, nó sẽ lấy được con mắt đó.

Erec ngồi xuống, bên một cái bàn mã não chạm trổ công phu gần sát con rồng. “Thật vui vì có khách đến chơi thế này.” Con rồng thở một hơi dài khoan khoái, ngồi thoải mái, hai bên hông phình ra. “À,” một cái móng dài ngoẵng chỉ vào cổ tay Erec. “Chíp Mang Cá. Ta cũng có vài cái. Loại xịn ấy. Dùng cũng hay chứ nhỉ?”

Erec gật đầu một cách ngớ ngẩn. Nó cứ thế trợn mắt ngắm con vật tuyệt mỹ với đôi cánh thỉnh thoảng lại dang rộng ra, như chiếc quạt thần vậy.

“Ừa, ta nghĩ cậu cũng biết nói chứ hả?” Con rồng tiếp. “Đừng lo, ta hiểu được mọi ngôn ngữ, cũng như tất cả mọi người đều hiểu ngôn ngữ của loài rồng vậy mà.”

Erec vẫn nín thinh, đứng tim ngó quanh cái hang.

Con rồng thở dài ra vẻ tội nghiệp, “Chắc là ta phải hỏi cậu một câu đố mới được. Đó là một trong những nguyên tắc của ta. Nhưng đừng lo, ta sẽ gợi ý cho cậu. Coi nào... Tại sao thế giới lại giống như một trò chơi ghép hình bí hiểm?”

Chả có ý tưởng nào bật ra khỏi đầu Erec, nó đang lo sợ đến mức cả người và chẳng nghĩ ngợi được gì hết.

“Không việc gì phải vội,” con rồng nói. “Cứ từ từ, để trả lời sau cũng được. Trà nhé? Hay là bánh quy?” Con rồng quẩy đuôi, quét một cái hộp thiếc văng xuống khỏi kệ. Erec lắc đầu.

“Chúng ta hãy chơi trò gì đi. Loài rồng ham chơi lắm. Cậu thích trò gì? Nhậu rượu? Đánh cờ? Bài tây? Ô ăn quan? Hay Cờ xóc ướp Ai Cập?”

“Tôi không giỏi đánh cờ, còn những thứ khác thì tôi không biết chơi.” Erec chỉ lo một điều, muốn lấy được con mắt rồng thì phải đánh cờ, mà nó thì thua là cái chắc. “Ông có phần thưởng gì không?”

“Hay đấy! Phần thưởng quý hơn hết thảy. Điều duy nhất là cả hai chúng ta cần phải thống nhất với nhau. Chân thật. Ai thắng sẽ được đặt câu hỏi, hỏi gì cũng được, và có được câu trả lời thật. Theo như hiểu biết tốt nhất của ta, ít nhất là như vậy.”

Con rồng bày ra một bàn cờ lớn bằng thạch anh tím, khảm cẩm thạch. Những quân cờ được điêu từ kim cương và đá hồng ngọc chưa qua mài giũa.

“Bạn muốn uống gì không? Rượu Xcốt-len? Rượu Whiskey? Hay nước lửa?”

“Không, cảm ơn ạ.”

“Bạn đi trước đi,” con rồng xởi lởi. “Những quân cờ đều được ếm bùa rồi. Bạn có thể truyền vào chúng những niềm hy vọng, và những khát khao thầm kín của cậu để nạp năng lượng cho chúng. Sau đó chúng sẽ tự động đi. Nếu khát vọng của cậu mạnh mẽ và xứng đáng, thì chúng sẽ chọn đi những nước cờ thông minh. Cậu càng quyết thắng, chúng càng chơi hay.”

Erec nghĩ điều này có thể giúp nó có cơ may thắng cuộc. Nó không phải là kỳ thủ, nhưng niềm hy vọng và nỗi khát khao của nó thì lớn lắm. Nó đang tiến rất gần tới việc có được con mắt và trở thành vua.

Erec nhìn một con cờ, bắt đầu dùng ý nghĩ để sai khiến như thể con cờ là cánh tay gỗ có khớp nối. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Ông Thiện Long hắng giọng, nghe như một hợp âm giữa sấm rền và móng tay cạ kin kít vào bảng viết phấn. Xương sống Erec đơ cứng lại. “Vậy không ăn thua đâu. Nếu cậu muốn đòi con Chốt đó tới trước hai nước, hãy nhắc nó lên. Không thì nhắm mắt lại và muốn. Muốn thắng. Muốn thành công. Sau đó nhìn vào các quân cờ của cậu và cầu xin chúng di chuyển. Điều đó tùy vào lựa chọn của cậu thôi, thật đấy.”

Erec tròn mắt, sững sốt. Làm sao mà ông Thiện Long lại biết mình đã định đi quân gì?

“Ồ, đừng lo. Ta không đọc được tâm trí cậu đâu. Chỉ tại cậu chưa tập trung thật sự thôi.”

Erec thấy mình dốt đặc, nó đẩy con Chốt tới trước hai nước. Ông Thiện Long khịt mũi. Một trong những con Chốt của ông bắn vọt lên trước.

“Ông đã sống ở đây bao lâu rồi?” Erec hỏi.

“Khoảng chừng năm trăm năm. Nàng rồng Thiên Cầm yêu quý của ta đã chết cách đây một thế kỷ rồi, cho nên ta chỉ thui thủi có một mình.” Ông Thiện Long thở dài, phì ra một luồng hơi nóng ran. “Có người cùng chơi một ván cờ hay thế này là tuyệt vời lắm. Đạo gần đây ta hay bị bọn cướp quấy rầy, tất cả bọn chúng đều muốn lấy con mắt đáng nguyên rửa đó, hừ,” con rồng cười hích hích, “ít ra thì chúng cũng là món ăn nhẹ ngon miệng.”

Erec có cảm giác cuộc viếng thăm tao nhã này rồi sẽ đi đến một kết thúc tồi tệ, khi ông Thiện Long khám phá ra nó muốn gì. Nó nhìn trừng trừng vào những quân cờ của mình và nghĩ về chiến thắng. Chiến thắng cuộc thi này. Lên ngôi. Đoạt vương trượng. Giải phóng gia đình khỏi kiếp trốn chạy trốn đời. Giải phóng Bethany khỏi ông bác của con bé. Tâm trí nó loay xoay với những nhu cầu và nó khẩn thiết van nài những quân cờ của mình hãy chiến thắng. Con Mã xù xì bằng kim cương trắng của nó bỗng nhảy phắt về phía trước.

Ông Thiện Long cười hích hích, một trong những con Mã đỏ của ông nhảy bắn ra. Cuộc đấu lặng lẽ tiếp diễn. Bọn Chốt cứ nhảy chồm chồm, các quân Hậu quét qua bàn cờ. Ông Thiện Long chiếm được một lâu đài trắng, lại thêm một lâu đài nữa.

Erec tập trung cao độ. Quân tiếp theo, một con Chốt, kêu rừ rừ trong đầu óc Erec. Nó giục già Erec hãy đi nó bằng chính tay của Erec. Erec thò tay chạm vào con cờ. Quân cờ run lên đầy nhiệt huyết khi Erec rứt rề đẩy nó tới, chiếm một lâu đài đỏ. Suốt trận đấu, con Chốt đó cứ liên tục đòi sự giúp sức của Erec, trong khi những quân khác thì tự đi một mình.

“Đó là quân phòng thủ của Rồng người Sicil,” ông Thiện Long nháy mắt. “Canh chừng con Hậu của cậu đi. Bà ấy chơi nhát tay lắm, theo ta thì ta thấy vậy đấy.”

Erec hít thật sâu. Con Hậu của nó đang lâm vào thế hiểm nghèo. Nó tập trung mạnh hơn nữa

vào những giấc mơ của mình, quyết tâm bảo vệ con Hậu, và chẳng bao lâu sau bà ấy đã thoát nạn. Erec vô tình chạm vào một con Tốt đỏ, làm con này lăn vào đồng quân cờ Ông Thiện Long đã thắng nó. Ông Thiện Long liền đặt một con Tốt trắng thế vào chỗ trống đó. “Nhưng... đó là con Tốt của ông mà,” Erec nói.

“Không, ta chắc chắn nó là của cậu.”

Erec quá căng thẳng, không kịp suy nghĩ tại sao ông rờng nhường nó đi nước cờ này.

Erec mừng hóm khi con Tốt trắng mà nó phải đi bằng tay, di chuyển vào ô thứ bảy. Một con khác theo chân nó, nhưng con này liền bị một con Hậu đỏ uy hiếp ngay. Mình không thể mất nó. Erec rất hy vọng vào nó, hoặc con Tốt kia, sẽ di chuyển được tới ô thứ tám.

Tập trung nào. Tất cả nổi tức giận và đau đớn, tất cả ước muốn và yêu thương của nó tuôn thành dòng, chảy xiết. Hoàn toàn bất ngờ, con Hậu của nó từ đâu xông ra để bắt con Hậu đỏ. Ông Thiện Long đi một con Tốt khác, và Erec đẩy con Tốt của mình vào ô thứ tám để trở thành con Hậu. Nó trợn mắt nhìn hết cả phút, rồi hét tướng lên, “Chiếu!”

“Ta chưa bao giờ thấy con Tốt đó tiến lên và chiếu bí cả.” Ông Thiện Long dùng móng vuốt gãi sồn sột vào bụng và ngả lưng ra. Erec hy vọng ông rờng thần không nổi giận mà nướng nó thành cái bánh giòn. “Cậu thắng rồi. Cứ yêu cầu ta bất cứ thứ gì cậu thích.”

Erec muốn hỏi ông Thiện Long về con mắt rờng, nhưng nó lại quá tò mò về một điều khác hẳn. “Tại sao trông tôi lại khác? Thế lúc trước trông tôi thế nào? Có một cái máy kiểm dò nhân dạng cũng đã từng bảo rằng tôi thay đổi.”

“Đó thật ra là hai câu hỏi. Loài rờng thích theo đúng nguyên tắc, cậu biết đấy. Ta sẽ trả lời câu hỏi thứ nhất. Nếu cậu giải đáp đúng câu đố, với sự trợ giúp của ta, thì ta sẽ trả lời câu hỏi thứ hai của cậu.”

“Mẹ cậu đã làm thay đổi diện mạo của cậu bằng phép thuật. Bà ấy làm thế để bảo vệ cậu. Argus Baskania Thần Chết bủa quân đi săn lùng cậu. Cậu cản trở những kế hoạch thiết thần của hắn. Lúc cậu lên ba tuổi, cậu đã phải chuyển nhà để trốn tránh. Bà June đã làm thay đổi diện mạo để ngụy trang cho cậu, nhưng bà ấy vẫn giữ nguyên mắt của cậu, và đem cậu đi trốn. Thế đó.”

Erec như nghẹt thở. Chính mẹ cũng đã nói với nó điều đó, nhưng nó không tin. “Nhưng Baskania là pháp sư hùng mạnh nhất thế giới. Hắn nhất quyết chiếm Thượng Địa. Hắn sở hữu Siêu Đội. Hắn muốn gì ở tôi mới được chứ?”

“Đó là một câu hỏi khác.” Tiếng thở dài của ông Thiện Long phả hơi nóng hầm hập khắp căn phòng. “Cậu không biết nhiều về bản thân mình à?”

Erec lắc đầu lẹ làng, “Chuyện gì đã xảy ra với mẹ đẻ của tôi vậy?”

“Này này, đó là câu hỏi thứ tư đấy,” ông rờng bảo nó. “Đừng tham lam thế chứ. Cậu có nghĩ về câu trả lời cho câu đố của ta chưa?”

Erec đã quên phéng câu đố đó rồi. “Xin nhắc lại nó là gì vậy ạ?”

“Tại sao thế giới lại giống như một trò chơi ghép hình bí hiểm?” Ông Thiện Long nằm ườn ra sàn như một con mèo.

Đầu óc Erec quay mòng mòng. Nếu nó mà có lúc nào trả lời được câu đố ấy, thì cũng không phải là lúc ở trong hang với một con rờng sẵn sàng khè lửa thế này. Ông Thiện Long nhào tới một cái bàn chất đầy những thỏi vàng và bạc, và đẩy một hộp trò chơi ghép hình ra ngay trước mặt Erec. Đó là một bộ ghép hình ngớ ngẩn: Một bức tranh vẽ những con rờng đang bay cùng với các nàng tiên. Ông Thiện Long lấy móng xiên thủng một miếng ghép, nhắc lên và huơ huơ

vào khoảng không.

Một thứ gì đó đang mất đi khỏi thế giới? Một thứ gì đó thất lạc? Sự nối kết bị đứt quãng? Erec suy nghĩ, ngắc ngứ trả lời, “Một thứ gì đó đang mất đi?”

Ông Thiện Long cười khục khịch, “Gần đúng. Sự yên bình đang mất đi. Ta sẽ tính câu đó đúng.”

“Vậy, tôi có thắng gì không?” Erec nghĩ về con mắt.

“Hẳn nhiên rồi. Ta chẳng đã bảo rằng ta sẽ trả lời câu hỏi kế tiếp của cậu sao?” Erec thất vọng tái tê, nhưng cố không để lộ ra. “Trông hời hợt cậu thế nào nào... Để coi, cậu bé xiu xiu. Tóc quăn tít thò lò, hơi hơi ngả màu bạch kim. Mẹ của cậu đã cố biến cho tóc cậu thẳng đuột ra khi bà ấy thay đổi diện mạo của cậu, nhưng vẫn còn vài nhúm cứng đầu không chịu nghe lời. Mặt của cậu bè hơn. Cậu rất cao và to so với tuổi của cậu lúc đó. Bây giờ thì cậu... chỉ bình thường thôi, nhưng sức mạnh của cậu vẫn như cũ.”

Erec không hề có tấm ảnh nào chụp lúc trước bốn tuổi. Nó nghĩ đến gã “Thái tử” giàu sụ, uy quyền muốn nó phải chết. Thật khó tin. Làm thế nào mà hắn nghe nói về Erec được? Trước đây, Erec không bao giờ tin điều này. Nhưng bây giờ, nó thấy ngồi chơi cờ với một con rồng còn được thì chuyện Baskania Thần Chết muốn hại nó có thể xảy ra lắm.

“Ta ước gì cậu sẽ ở lại ít lâu,” con rồng thở dài. “Ở đây buồn kinh khủng. Mặc dù ta hay nghĩ, hẳn là sẽ đỡ chán hơn khi ta không phải canh giữ con mắt đó nữa.”

Đầu Erec ngẩng phắt lên, “Ông sẽ đem nó cho ai đó à?”

“Ờ, đương nhiên. Cho cậu đấy.”

Erec chẳng còn biết ắt giáp gì nữa, “Ông cho tôi con mắt đó à? Cái thứ mà ông phải canh giữ bấy lâu nay, và biết bao người đã phải chết,” nó hất đầu về phía góc hang bày những bộ áo giáp rồng ruột và những cái bàn chất đống những cái điều khiển từ xa, “để cô đoạt cho được?”

Ông Thiện Long cười ha hả, “Những thứ đó, không phải tất cả đều tịch thu từ bọn ngu ngốc cố đoạt con mắt đầu. Một số đã có sẵn từ xa xưa rồi. Nhưng mà, đúng đấy, ta sẽ đem nó cho cậu.”

“Tại sao ạ?” Erec tự hỏi mình có nên ngậm mồm lại, cứ cầm lấy con mắt rồng rồi nhanh chân chuồn khỏi đây hay không, nhưng nó không cưỡng nổi phải hỏi. “Có phải tại tôi chơi cờ thắng và giải đúng câu đố không?”

Giọng ông Thiện Long dịu đi, “Cậu không biết à? Ta đưa con mắt cho cậu, vì nó là của cậu. Trong suốt mười năm qua, ta đã canh giữ con mắt này giùm cậu, Erec Rex ạ. Nó chính là con mắt của cậu đấy.”

Erec bất giác đưa tay lên sờ con mắt thủy tinh của mình. Nó cảm thấy váng vất. Chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao cả.

Ông Thiện Long phù lửa vào một cái lò sắt, và một ấm nước trên lò lập tức reo tu tu. Ông ta dùng một tay rót trà vào một cái tách sạch. “Nhắm nháp chút đi chứ. Thật sự là cậu chẳng biết mảy may gì à?”

Erec lắc đầu. Trà hơi đậm, một ngụm nóng bỏng trôi tuột xuống họng, nhưng nó làm Erec dễ chịu hơn.

Ông Thiện Long phà ra những vòng tròn khói. “Ta e rằng hôm nay ta lại phải phá thêm các nguyên tắc của mình. Ôi, chao ôi. Loài rồng và những nguyên tắc của chúng. Lúc này, ta đã phải gợi ý cách trả lời câu đố cho cậu, bởi vì nếu cậu trả lời sai thì chắc chắn là ta sẽ phải giết cậu rồi. Chẳng phải là một ngày tốt lành tẹo nào khi ta buộc phải vi phạm các nguyên tắc của chính

mình.

“Để ta kể cho cậu nghe về con mắt của cậu. Cách đây khá lâu... cha của cậu... này, đừng tỏ ra sốc thế, uống thêm trà đi... cha cậu lên đường viễn chinh. Ông ấy say mê được khám phá những vùng đất khác. Ông ấy đã bắt được ta trong một tình huống xúi quẩy vô cùng tận. Ta đã ngu dại bay qua một tán cây lộn xộn khi ta quắp một con voi mập ú. Nó kéo rì ta xuống, cánh của ta bị kẹt, lại còn xoắn vào cành cây và gãy luôn, khiến ta rơi huych nguyên một núi xuống đất.

“Nếu bình thường thì chắc chắn ta đã thoát hiểm từ khuya rồi. Nhưng lúc ta vừa té xuống thì bị một đám con người phát hiện, thành ra ta vô phương tự vệ. Ta đành nhìn mình sẽ tiêu đời. Một con rồng, cậu biết đấy, là vô giá. Mỗi một cái vẩy rồng thôi cũng đáng giá cả một gia tài đối với con người rồi. Vẩy rồng làm thuốc chữa bệnh, hoặc để chế độc được gì cũng tốt. Xương và móng vuốt rồng thì quý phải biết. Thậm chí máu rồng cũng đem lại sự giàu có nứt đổ đổ vách. Và trên hết cả, là cái hang gần đó chật ních...” Ông rồng hất đầu về phía đông của cái vô thiên lủng của mình.

“Một vài người trong bọn chúng giương cung và vung gươm lên. Phép thuật của con người không thể giết được bọn ta, cậu biết đấy. Ta đã cố phun lửa vào chúng, nhưng thân thể ta đang bị rối một cục đến nỗi ta không vươn cổ ra được. Nhưng cha của cậu là một người đặc biệt. Ông ấy đã ngăn không cho những kẻ kia giết ta, thậm chí còn giúp gỡ rối cho ta nữa. Điều đó khiến ta khó xử, và còn khó xử hơn nhiều, khi ta tin chắc rằng, ông ấy cũng chính là người đã từng cứu ta một lần trước đó.” Ông Thiện Long tăng hắng đánh xoạt một cái.

“Ta nợ ông ấy một lòng biết ơn. Ông ấy không muốn của cải châu báu gì cả, cho nên ta tự nguyện hiến tặng thứ quý giá nhất mà ta có: con mắt của ta. Nhưng thay vì giữ quyền lực cho riêng mình, ông ấy chọn cách trao nó cho cậu. Lúc đó cậu còn quá nhỏ, không thể sử dụng nó được, dĩ nhiên rồi. Nhưng mắt cậu đã được lấy ra, mắt ta cũng vậy. Người ta dự định vào sinh nhật thứ mười bốn của cậu, con mắt của ta sẽ được ghép vào cho cậu bởi một trong số những phù thủy phẫu thuật danh tiếng bậc nhất là Eustacious Cocher.

“Ta nghĩ sự đời vốn không bao giờ diễn ra như dự kiến. Cậu đã lâm vào cảnh phải trốn chạy. Cha cậu biết con mắt không được an toàn, cho nên ta đồng ý canh giữ nó giùm cậu. Ta bắt đầu tự hỏi liệu có ai trong hai cha con cậu sẽ có lúc tới lấy nó hay không. Vô khối kẻ dằn dặt mò vào đây, tưởng rằng có thể nháy điều van và đi ra với con mắt, toàn lũ vô tích sự. Còn số thịt dính trên xương của bọn chúng chẳng đáng thành món ăn vặt.” Ông rồng đi vào chỗ cái ổ ở ngay hốc tường, và quay trở ra với một cái hũ nhỏ màu đen, đặt lên bàn trước mặt Erec.

“Tôi phải làm gì bây giờ ạ?”

“Tùy cậu thôi. Phần của ta trong thỏa thuận đã xong. Có vứt nó đi ta cũng không quan tâm. Nhưng chắc chắn là cậu muốn giữ nó.”

“Nhưng... Người ta ra lệnh cho tôi là phải trao nó cho vua Pluto và... Spartacus Kilroy.” Tấm áo chùng của Kilroy mắc dưới con dao găm. Anh ta đã vào đây rồi... để cố lấy con mắt chẳng? Erec bắt đầu tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó đem con mắt đưa cho họ. Họ có lấy con mắt xong rồi giết nó không?

Erec chỉ tay, “Người mặc tấm áo chùng kia kìa... anh ta có cố ăn cắp con mắt không hả ông Thiện Long?”

“Ta nghĩ là hẳn muốn, nhưng vừa trông thấy ta thì hẳn đã ba chân bốn cẳng chạy mất rồi. Ta bắt hụt, nhưng hẳn chẳng đáng phải đuổi theo. Gầy trơ xương.”

“Tôi được giao nhiệm vụ nộp con mắt cho ông ấy, và họ sẽ đưa tôi lên làm vua.”

Ông Thiện Long cười ngặt nghẽo, “Ồi, cậu mới yếu đuối làm sao! Cậu không thể ngu ngốc đến

mức ấy được!” Ông ta ngáp, cái miệng khổng lồ dài thòng bành ra. “Bảo bọn chúng cút đi. Con mắt rồng là của cậu. Giờ cậu phải bảo vệ nó đấy.”

Erec sẽ không bao giờ qua mặt được cây vương trượng của vua Pluto. Đó là, ngoại trừ... “Làm ơn cho tôi gửi lại con mắt ở đây thêm vài phút nữa được không ạ?”

Con rồng ngạc nhiên, “Nhanh nhanh lên cậu bé. Thời gian ta canh giữ cái của nợ này sắp hết rồi. Không còn lâu nữa đâu.”

Erec bước ra khỏi hang, thấy Balor, Damon và Rock lấp ló đằng sau mấy bụi rậm. Bethany ngồi trong một cái ghế. Hình như con bé bị dính chặt vào đó, đang cố vùng vẫy đứng lên. Con nhỏ lắc đầu điên cuồng, miệng ú ớ, “Không!”

Kilroy và vua Pluto chạy tới.

“Người có lấy được nó không?” Vua Pluto hỏi. “Nó đâu rồi?”

“Suýt được,” Erec nói. “Thần nghĩ thần đã lừa được con rồng. Thần đã trả lời được một câu đố và con rồng đó hết sức kinh ngạc. Bây giờ nó không thể giết thần được. Thần chỉ cần cây vương trượng thôi, và chắc chắn sẽ lấy được con mắt rồng.”

Nắm tay của vua Pluto siết chặt cây vương trượng. “Đây không phải đồ chơi,” ông ta phản đối. “Không ai được sử dụng cái này ngoại trừ ta,” trán ông ta nhú lại.

“Nhưng nếu thắng cuộc thi này thì thần sẽ nhận được một cái, phải không ạ?”

Một nét xảo quyệt ánh lên trong con mắt nhà vua, “Dĩ nhiên rồi.” Cái trán nhăn của ông ta vẫn không dãn ra. “Người thừa biết cái này không bảo vệ được người. Loài rồng có phép thuật thâm hậu lắm. Vương trượng không thể khống chế được chúng đâu.”

“Đúng. Nếu không thể thì hẳn tự Người đã lấy được con mắt rồi.”

“Phải,” nhà vua nói. Sau đó mặt ông ta tối sầm lại. “Không phải,” ông ta khoanh tay lại. “Đây là của cuộc thi của người, không phải của ta. Con rồng đó đã nói gì với người hả?”

“Nó hầu như chẳng nói gì,” Erec nhún vai. “Vả lại, tùy Người thôi. Người có muốn thần lấy được con mắt rồng không ạ?”

Mặt vua Pluto xếch lên thành nửa cái cười giận dữ. Ông ta chìa cây vương trượng cho Erec, “Khôn hồn thì hãy mang cái này trở lại cùng với con mắt rồng, bằng không thì người và gia đình người sẽ ao ước được chết cho bớt khổ đấy.”

Một cảm giác nhẹ bẫng, dễ chịu tỏa ra từ cây vương trượng. Những lời nói hình như phát ra từ trong đầu Erec, “E... ềm, giờ thì người sẽ làm gì?” nghe khinh miệt hết sức. “Ta chẳng thể đánh bại được con rồng đó đâu, người thừa biết rồi đấy.”

Erec quay qua Bethany, đang cố vùng ra khỏi ghế. Nó khẽ nghiêng cây vương trượng. “Thả Bethany ra,” nó nghĩ. Những sóng điện xoáy khắp người nó, chạy xuống cánh tay, và rồi Bethany bật ra khỏi ghế. Erec đặt ngón tay trở lên miệng ra dấu đừng làm gì hết, Bethany hiểu ý, ngồi xuống trở lại.

“Gì đó?” Vua Pluto nhìn Bethany, đang ngồi một cách vô tội.

“Bạn ấy cần được trấn tĩnh,” Erec nói. Nó lôi lọ bột khí tro từ trong túi áo ra, giơ lên cho Bethany thấy. Nó lắc lắc, miệng nói thầm, “Chuẩn bị nhé.”

Vua Pluto sẵn sàng bước tới. “Người có cái gì đó?”

“Phần thưởng cho thử thách trước của thần đây ạ,” Erec vừa hét om lên vừa co giò chạy vào trong hang.

Ông Thiện Long đang vừa hát ư ử, vừa sắp xếp lại đồng châu báu khổng lồ trên một cái bàn trang hoàng lộng lẫy. Cái hũ màu đen đựng con mắt rồng của Erec vẫn nằm nguyên chỗ nó đã để lại.

“Cảm ơn ông đã đợi ạ.”

“Không có chi, Erec.”

Erec cầm cái hũ lên và thấy cái hũ nóng nóng, “Ông Thiện Long? Nếu hồi nãy tôi chơi cò thua thì ông đã hỏi tôi câu gì thế?”

Ông rồng khụt khịt, “Cậu dùng con mắt đó vào mục đích tốt hay xấu là việc của cậu. Nhưng ta nghĩ cậu sẽ dùng nó vào việc tốt, giống như cha cậu hồi trước thôi.”

Erec tự hỏi chẳng biết mình sẽ kinh ngạc đến mức nào nếu ông Thiện Long nói câu này trước khi nó biết con mắt rồng là của nó. “Xin ông chỉ cho tôi cách trở về lại Thần Quốc được không ạ? Tôi có một lọ bột khí tro có thể giúp tôi bay được một giờ đồng hồ. Vậy có được không ạ?”

“Cậu cần phải bay đến ba tiếng lặn, bay cao hết sức có thể, về hướng đông, tính từ miệng hang của ta. Cậu sẽ băng qua hai đại dương. Ở một dãy núi hùng vĩ, cậu sẽ thấy vòm bong bóng khổng lồ bao trọn xứ Thần Quốc từ xa... xem bộ cậu quen thuộc với phép thuật rồi, nhỉ.”

“Tôi sẽ không đời nào đi được xa vậy đâu.” Erec cầm cái lọ nhỏ lên.

Ông Thiện Long thở dài, “Ta nghĩ ta có thể để mặc cho cậu bị cái bọn súc vật ấy - cái bọn đã cố xác chiếm đoạt mắt rồng suốt mười năm qua - bắt đi. Thật ra ta có thể làm thế lắm, nếu như chúng không làm cho cuộc sống của ta phải điều đứng như vậy, cứ phải canh giữ đêm ngày.” Ngực ông rồng rung lên ầm ầm. Ông ta nhổ phụt một cái vẩy khỏi chân, đặt xuống đất và phà ra một luồng lửa vào đó. Trong hang nóng đến độ da của Erec phồng lên rôm rộp. Ông Thiện Long giẫm lên chiếc vẩy, nghiền nát nó dưới đất, cho đến khi trở thành một đồng bột đen sì. “Xoa nó khắp người đi,” ông Thiện Long bảo, “Như thế cậu sẽ bay được ít nhất là cả ngày.”

“Bạn tôi ở ngoài kia cũng cần phải đi ạ.”

“Hãy chia ra. Chỗ này đủ cho cả hai mà, ta bảo đảm đấy.” Ông Thiện Long thả một cái hũ xuống gần đồng bột. Erec liền hốt chỗ tro nóng bỏng, đen như bồ hóng vào hũ. Nó bôi một vốc bột lên mặt, lên tóc, lên quần áo mình, cứ cười khúc khích mãi. Khi nó rời khỏi hang với mình đầy bồ hóng nhem nhuốc, trông nó sẽ giống như một hiệp sĩ trong phim hoạt hình bị rồng đốt cháy đen thui.

“Cậu có thể để cây vương trượng đó ở đây,” ông Thiện Long bảo.

“Không đời nào!” Cây vương trượng rít lên trong đầu Erec. “Nghĩ coi, người sẽ đưa ta vào cảnh rắc rối thế nào với con rồng này.”

“Tôi không nên thế thì tốt hơn ạ,” Erec nắm chặt cây vương trượng. “Bởi vì nhà vua mới sẽ cần nó.”

“Thế thì được,” ông Thiện Long quay đít trở về ổ. “Ta nghĩ một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau, Erec Rex. Tạm biệt cậu nhé.”

“Tạm biệt. Và cảm ơn ông ạ!” Erec rời hang cùng với cây vương trượng, con mắt rồng và hũ tro vẩy rồng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Erec. Trong một thoáng, ai nấy đều kinh hoàng. Nó biết, trông mình chắc chắn giống hệt như đã bị đốt cháy te tua.

Ông vua xán lại gần và Erec nhảy căng lên khỏi mặt đất. Không khí hình như dày đặc khi nó phóng lên, cho tới khi mang lại cảm giác bỗng bênh như là nước. Mới đầu thật tức thở. Nó dần dần gió xuống dưới cánh tay và đập chân. Khi Erec lên cao hơn, vua Pluto nhảy lên, khua cánh tay như muốn chụp lấy nó. “Trả lại đây! Trả lại ta cây vương trượng và con mắt rồng ngay!” Kilroy và Rayson bàng hoàng, cứ đứng mà ngó như bị trời tròng.

“Thần không biết có thể trả chúng cho Người được không nữa,” Erec nói. “Thần có việc cần làm trước đã ạ.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Bethany cũng bay lên bên cạnh Erec. Con nhỏ cười ngoác miệng hơn hở. Chúng đã tự do rồi. Trong khi chúng cùng nhau bay khuất dạng, vua Pluto và Kilroy cũng biến mất bên dưới chúng.

Chúng bay về hướng đông, hết đá đập lại quay guồng chân, xa dần khỏi cửa hang. Đến khi chúng đón bắt được cơn gió thì việc lướt tới có dễ dàng hơn. “May phước là ấy không trả lại cây vương trượng. Chứ không thì họ sẽ chiếm mất con mắt rồng, nhốt ấy lại và lu loa với dân chúng rằng Balor, Damon và Rock đã chiến thắng các cuộc thi. Tớ đoán là có kẻ đã bắt Ward đi hồi hôm qua rồi, cho nên không thấy mặt mũi nó đâu cả,” con nhỏ nhíu mày nhìn Erec, “Mà sao ấy dơ hầy vậy?”

“Tro vấy rồng đấy. Nó giúp mình bay cả ngày. Bạn cũng bơi một ít đi.” Chúng đang trôi lướt qua những cánh rừng và những mặt hồ. “Tụi mình đáp xuống để bạn bơi tro nhé?”

“Thôi. Tớ không biết làm sao mà đáp xuống được đâu. Để tớ ráng xoa tro ở trên này luôn cho rồi.”

Nó đưa cho Bethany cái hũ, cẩn thận giữ chắc con mắt rồng và cây vương trượng. Con bé xoa tro khắp người xong rồi thả cái hũ xuống hồ. Chúng cố hết sức để bay thẳng hướng. Mặt trời xuống thấp, giúp chúng định hướng và sưởi ấm lưng Erec khi nó xé không khí lao đi. Gió quất túi bụi vào mặt nó.

Một bài hát nảy bật ra trong tâm trí Erec. Bài hát ru mà mẹ đã hát khi nó còn nhỏ xíu, bài hát mà dạo này cứ khiến nó bồn chồn không yên. Nó choáng váng khi nhớ lại đoạn hát về con rồng:

Rồng canh giữ một món quà chỉ dành riêng cho con.

Món quà cha trao cho con, bằng tình yêu tận đáy lòng cha.

Món quà đặc biệt này, mẹ không nói ngoa.

Chính là con mắt rồng của con yêu.

Được làm dành riêng cho con, vừa khít

Cho cuộc đời mới của con bắt đầu từ đây.

Erec nghệt thở. Nó áp chặt cái hũ vào người.

“Sao ấy không dùng cây vương trượng để đưa tụi mình về?” Bethany hỏi.

Erec nhìn cây vương trượng, ngó người ngạc nhiên, “Thế mà mình không nghĩ ra đấy.”

Cây vương trượng văng lên một âm thanh trong đầu Erec, nghe như là một cái ngáp chán ngán, “Biết ngay mà.”

Erec mừng là cây vương trượng im lặng khá lâu sau khi nói câu ấy. Nó vẩy cây vương trượng về phía Bethany và mình, trong lòng chộn rộn khi lại được dùng cái thứ đầy quyền năng ấy, “Hãy đưa chúng tôi về lâu đài của vua Piter.”

Những làn sóng điện chạy rần rật trong người Erec, rồi truyền nhoang nhoáng vào cây vương trượng. Năng lượng mạnh vô cùng. Trong khoảnh khắc, nó cảm thấy mình như là Chúa Tể Vũ Trụ. Một cú giật lan khắp người nó, khiến nó suýt đánh rơi con mắt rồng. Nó cảm thấy mình

như một trái bom nổ tan tành, có điều nó vẫn còn nguyên vẹn đó, đứng ở ngay lối vào lâu đài cùng với Bethany.

“Dễ quá nhỉ,” Bethany xuýt xoa.

“Nhờ bạn đấy,” Erec đảo mắt quanh gian phòng trang hoàng tráng lệ, với những chùm đèn bằng vàng khổng lồ, và những tấm trướng rực rỡ. Phải chỉ có người nào đó mà nó có thể tin cậy được. Nó không biết phải làm gì tiếp. Hãy giữ con mắt rỗng. Dĩ nhiên rồi. Phải canh giữ con mắt ấy. Và phải giữ cả cây vương trượng nữa. Có lẽ bây giờ nó sẽ tiếm quyền vua Pluto. Nó có thể dùng cây vương trượng để lên làm vua. Nó đã thắng hết mọi cuộc thi rồi còn gì.

Một người hầu gái bước vào, trông thấy chúng, liền vội vã quay đi.

“Mình nghĩ tội mình nên đi tìm vua Piter đi. Nếu Ngài bị ếm bùa thì có lẽ mình sẽ giải nguyên cho Ngài bằng cái này được đấy.” Chúng bước về phía tây.

Hecate Jekyll đi ngang qua. Trông thấy chúng, bà rất đổi kinh ngạc. “Ồi, chao ôi. Nhìn hai con này. Các con mới tụt ống khói xuống hay sao vậy hả?” Bà cười giòn tan và nhìn dí sát vào mặt chúng. “Hai con kiệt rũ cả người rồi đây này. Để ta làm cho các con một ít súp gà và cả một đĩa bánh sô-cô-la nữa nha.”

Erec đang đói ngấu, nhưng nó phải tìm vua Piter cái đã. “Cảm ơn bà... có lẽ để sau đi ạ. Con có việc phải làm rồi.”

Hecate Jekyll nhìn cây vương trượng một cách ngờ vực, “Cái này đâu phải của con, con biết mà phải không nhóc?”

Erec muốn kể hết sự tình cho bà Hecate nghe. Có thể bà sẽ giúp được gì đó. Bà là một trong số ít người dường như có thể trông cậy được. Bà đã đứng về phe chống lại Ugry, và lúc nào cũng thết đãi nó những đĩa kẹo bánh mê ly. Và bà lại còn biết về phép thuật nữa chứ.

“Con đã tìm thấy con mắt rỗng. Nó là của con, nhưng vua Pluto muốn chiếm đoạt nó. Ugry đang đuổi theo con, cả Kilroy, và chắc chắn là cả Rayson nữa ạ. Con cần phải tìm vua Piter.”

Hecate đưa hai tay lên chống nạnh, “Này, nghe đây. Mắt rỗng là một việc nghiêm trọng. Con nhất định không được đưa nó cho ai đấy. Con không biết ai đáng tin cậy cả. Đừng giấu nó trong phòng con, đó sẽ là nơi đầu tiên bọn chúng lục tìm.”

Bà đảo mắt lên xuống khắp hành lang, “Ta mới thấy vua Pluto cách đây một phút. Ông ta đang ở phía tây cùng với vua Piter, đang lập kế hoạch bố ráp toàn bộ lâu đài, và giờ thì ta hiểu lý do tại sao rồi. Ta biết một chỗ trốn rất an toàn, không ai có thể tìm thấy con cả. Tốt nhất hãy mau chạy tới đó ngay đi. Cứ mặc kệ cho ông ta lung sục chán chê. Đến chừng ông ta bỏ cuộc thì con hãy ra và tìm vua Piter. Vua Pluto mà bắt được con bây giờ thì ông ấy sẽ lấy con mắt rỗng ngay tắp lự đấy.” Bà ra hiệu cho chúng lại gần.

“Ở trong dãy nhà bếp ấy,” bà thì thào, “Có một buồng chứa thực phẩm ở dưới tấm kim loại tròn chạm hình một con mắt. Chỉ việc nói ‘Một mắt nhìn tuốt luốt’ là các con có thể chui vào đó trốn khỏe re.”

Erec không nói là mình đã từng ở đó rồi.

“Hãy vớ đại món gì đó ăn trên đường vào đấy nhé,” bà nói. “Chạy đi. Ta sẽ đánh lạc hướng họ cho.”

Không ai đuổi theo khi chúng chạy tới khu nhà bếp. Erec nắm chặt cây vương trượng và cái hũ.

Đến khi vừa quẹo vào khúc cua thì cánh tay nó bị bẻ vụn lại. Chỉ một cú gọn hơ, cây vương

trương đã bị giật khỏi tay nó. Hai gã đàn ông hộ pháp đeo băng bịt một mắt tóm lấy nó và Bethany, dễ dàng như chúng là những con rối vậy. Một người đàn ông đậm chắc có vết sẹo to chình ình trên trán bước về phía phòng ngủ tập thể, với Bethany dẩy dựa la hét trên cánh tay gã.

Erec cố toài người ra khỏi cánh tay của gã da đen to dềnh dàng, đang cắp nó đi xuôi xuống hành lang. Hũ đựng mắt rồng ở dưới làn áo sơ mi của nó. Nó hy vọng gã cục súc này không để ý thấy.

Phải chi nó có thời gian để giấu con mắt rồng đi. Làm sao nó có thể để mất mắt rồng sau ngần ấy thứ nó đã trải qua... sau những gì cha nó đã làm một cách thần kỳ, để nó có được con mắt rồng... và sau khi ông Thiện Long đã phải vất vả mười năm canh giữ. Nếu vua Pluto đoạt được mắt rồng, Erec sẽ bị quăng vào hầm ngục, hoặc là tệ hại hơn thế nhiều.

Một câu hát ru của mẹ cứ lẩn cấn trong tâm trí nó. Được làm dành riêng cho con, vừa khít.

Hẳn nhiên là thế. Phải chi nó đã nghĩ về điều này từ trước. Nó cần lấy con mắt thủy tinh của mình ra, để thay mắt rồng của chính nó vào. Erec vặn nắp hũ ra và cầm lấy quả cầu mong manh, trơn tuột bằng cả hai tay, không cho nó vượt khỏi tay mình. Cái hũ rớt tạch xuống sàn.

Gã đàn ông đang vác Erec chụp lấy cái hũ không và đẩy Erec vào một căn phòng tối hù, đóng sầm cửa lại. Erec hoảng hốt thở dốc. Nó thấy vô số con mắt lấp lóe tụ sát vào nhau, và tỏa ra thứ ánh sáng màu lục. Trông như một con quái thú trăm mắt đang từ trong bóng tối nhìn ra trùng trùng, mỗi con mắt đều như khoan xoáy vào nó.

Erec lùi lại, run bắn. Luýnh quính giật nắm đấm cửa, nhưng cửa khóa mất rồi. Những ngón tay run như cây sậy của nó lơ lờu trên một cái công tắc đèn.

Gã đàn ông đang đứng trước Erec, tuyệt nhiên, chẳng giống bất kỳ ai mà nó từng gặp. Những con mắt phủ kín mít lớp da mặt, da cánh tay, da ngực, da cổ của gã. Tấm áo thụng thầy pháp màu đen trập khỏi cánh tay gã, đúng ngay lúc bao nhiêu con mắt chìm lút vào trong da, khiến cho tay gã trông lỗ chỗ như miếng pho mát Thụy Sĩ. Sau đó, tất cả các con mắt cùng biến vụt đi một lượt. Cứ như da thịt gã đã nuốt chửng hết vậy.

Mọi biến đổi xảy ra chỉ trong tích tắc. Ban đầu, bộ mặt gã là một mảng da nhòn nhọt, trơ trụi hình bầu dục, sau đó một cái mũi cong khoằm phụt ra giữa mặt như núi lửa phun. Rồi một con mắt xanh dương đậm, lạnh trơ, sâu hóm, giận dữ, đeo những cái bọc nhỏ màu đen bên dưới, nổ bụp ra cùng lúc với cái miệng mỏng dính nứt toẹt trên mặt. Ở chỗ đáng ra là con mắt kia, có một cái hốc đen sâu hoắm, kinh tởm, mà lập tức được che lại bằng một miếng bịt mắt như của Siêu Đội.

Những dải tóc lưa thưa màu xám bạc lú ra phùn phụt trên cái đỉnh đầu nhọn hoắt của gã. Người này cao nghệu, quai hàm bạnh ra dữ tợn, và những nụ cười khẩy miệt thị tón lên, quanh đôi môi mỏng dính của gã. Con mắt xanh dương trơ tráo cắm vào Erec ánh nhìn thép lạnh.

À, giờ thì Erec đã nhận ra gã. Đây là gã đàn ông nó đã thấy trên ti vi: “Thái tử” - người đàn ông cố giết nó hồi nó còn bé.

Erec dựa sát vào cánh cửa. Con mắt của Baskania như xuyên thấu vào linh hồn nó. Nó cảm thấy mình yếu lả đi khi nhìn vào đấy. Erec lắc đầu chống cự, nắm chặt con mắt rồng bên dưới làn áo sơ mi.

Baskania bắt đầu múa mép, “Xem ra ta không cần phải tự giới thiệu nhỉ, Erec Rex. Nhưng để cho chính xác thì, ta là Argus Baskania Thần Chết. Kể từ giờ trở đi, người có thể gọi ta là Thái tử Baskania. Chẳng lâu nữa đâu, ta sẽ là Hoàng đế Baskania, khi các vị vua mới giao nộp vương trượng của họ cho ta. Rất, rất hân hạnh được gặp người.”

Erec run lấy bấy. Nó lia mắt, lòng sục khắp căn phòng nhỏ tìm cửa sổ hay một lối thoát nào đó. Không có gì cả.

“Nào, cảm phiền,” Baskania chìa bàn tay ra. “Đưa mắt rỗng đây. Ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Gã gỡ miếng bịt mắt ra. “Đúng vậy. Ta đã bỏ một con mắt quý giá của ta đi để đón nhận nó. Đừng lo. Ta đã cất giữ nó ở một nơi... thuận tiện. Nhưng ta muốn có mắt rỗng trong mắt ta để dự lễ đăng quang sắp diễn ra”, gã nhìn đồng hồ đeo tay, “ba phút nữa.”

“Con mắt gì?” Erec nghĩ chớp nhoáng, nó sẽ cố tìm cách cù cưa, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

“Con mắt người giấu dưới áo sơ mi của người ấy. Ta không cần phải nhìn xuyên thấu cũng biết nó ở ngay trong mình người. Nào, hãy đưa đây cho ta. Cẩn thận vào. Đừng có làm hư đấy.”

“Nhưng vua Pluto cũng muốn có nó. Bây giờ ông ta đang săn lùng nó mà.”

Baskania phật ra một tiếng cười buốt xương, man rợ. “Hắn lấy con mắt là để đưa cho ta đấy. Ta đã sai hắn vào hang rỗng cùng với người để lấy.” Gã cười khẩy. “Khi vua Pluto nhận ra người là ai, lão đã tính cho người chết trong cuộc thi dưới lòng đất của lão rồi. Suy nghĩ nông cạn quá. Bọn ta cần người. Với con mắt rỗng mà người lấy được, cùng sự giúp sức của vua Pluto và trợ thủ của ta trong lâu đài này, cả thế giới chẳng bao lâu nữa sẽ là của ta.”

Dĩ nhiên. Trợ thủ của gã là Balthazar Ugry. Hay cũng có thể chính là Kilroy?

“Đưa nó cho ta mau. Ta không muốn bỏ lỡ lễ đăng quang.” Erec cảm thấy con mắt rỗng ươn ướt bị giật mạnh khỏi tay mình. Con mắt sắp tuột khỏi nắm tay Erec. Nó nắm chặt hơn, bóp mạnh, và cú giật nói lỏng ra.

“Đừng có làm nát nó,” giọng Baskania khàn đặc. “Nó vỡ bây giờ. Khi đó thì không ai trong hai ta vui sướng gì đâu.”

Con mắt xanh đậm của gã xoáy thẳng vào mắt Erec, và gã hạ giọng, “Người sợ cái gì? Đừng tin vào con rỗng đó. Lũ chúng nó là đồ thú vật dần dần. Đưa con mắt cho ta, rồi người sẽ có quyền lực dưới trướng của ta, Erec. Người muốn quyền lực để thay đổi các thứ này nọ. Thì đó, vương trượng là của người. Chúng ta hãy trao đổi nhé: ta lấy con mắt, còn người lấy vương trượng, để người sử dụng và ra lệnh đúng như người ao ước. Người có thể làm những việc lớn, Erec ạ. Ta có thể khôi phục những người hùng mạnh như người để giúp ta.” Con mắt xanh lạnh như thép của Baskania muốn đâm thủng qua Erec. “Mẹ người đã bảo rằng ta muốn làm hại người. Không gì sai sự thật hơn thế. Ta muốn giúp người, sẽ để người phát huy tối đa tiềm năng của người, để người cai trị bên cạnh ta. Ta có thể làm những điều mà không ai làm được. Để rồi ta sẽ dạy những điều đó cho người. Chúng ta sẽ cùng nhau chỉ huy cái Thực Thể buồn bực đó, bắt nó phải tuân lệnh chúng ta.”

Đầu Erec giựt bưng bưng. Nó bắt đầu nghĩ đến cây vương trượng. Nó muốn lấy lại cây vương trượng.

“Quên người mẹ của người đi. Mẹ ta đã làm được gì cho người nào? Một kẻ Lú Phép, như chúng ta vẫn gọi bọn phạm tục ở Thượng Địa, chẳng có gì làm nên tên tuổi của người cả. Người rất đúng khi không tin mẹ. Mẹ ta đã lừa dối người suốt từ bấy đến nay. Đây là cơ hội của người, Erec. Đưa ta con mắt rỗng, và ta sẽ cho người tất cả quyền lực mà người muốn, để chấn chỉnh những sai trái của thế giới, để cứu gia đình người.

“Vả lại, người không biết cách sử dụng mắt rỗng đâu. Nó vô dụng đối với người. Cứ thủng thẳng đưa nó cho ta. Ta không muốn dùng vũ lực để đoạt nó từ tay người mà làm hỏng nó đâu.”

Erec dòm gã thao láo, đầu óc rối mòng mòng.

“Ta có thể nhìn vào tâm trí ngươi, Erec. Ta biết ngươi đã phải chịu đựng những gì để cố cứu mẹ của ngươi. Ngươi đã làm điều đúng đắn, là lắng nghe quý bóng đêm. Nó đã nói rất đúng về mẹ ngươi. Mụ đã về đúng nơi dành cho mụ rồi.”

Ngay khoảnh khắc Baskania nhắc đến con quý bóng đêm, trí óc Erec sáng suốt hẳn lên. Nó nhớ lại mình đã thất bại thảm hại thế nào, nó đã tin vào miệng lưỡi thơn thớt của con quý đó ra sao.

Erec lôi con mắt ra khỏi áo sơ mi của nó. Ở một bên khối cầu trơn tuột ấy là tròng mắt màu nâu đỏ, với những vằn xanh lá cây rất tiệp với màu mắt của Erec. Phía bên kia là một vòng tròn lớn, sáng chói, màu xanh lá cây, với đường viền màu vàng và một khe rãnh dài màu đen giống hệt như mắt ông Thiện Long.

Nó kéo banh mi mắt dưới xuống, thọc ngón tay quanh con mắt thủy tinh của nó. Con mắt giả được bung rời ra nghe một tiếng phụt và rớt xuống sàn. Erec đẩy con mắt rỗng vào cái hốc trống.

Lời bài hát ru rất đúng, mắt rỗng vừa khít. Nó dễ chịu hơn con mắt thủy tinh nhiều. Nhưng sau đó nó bắt đầu ngo nguậy và cọ xát, như thể đang hồi sinh và đang thực hiện những kết nối. Sau một cú buốt thốn, Erec có thể nhìn thấy được bằng con mắt rỗng.

Ban đầu dường như tất cả mọi thứ đều tuyền một màu xanh lá cây chói lóa, sau đó Erec cảm thấy con mắt chuyển động, xoay vòng. Vừa rồi là nó nhìn qua con mắt rỗng màu xanh lá cây, nó chắc chắn vậy, bây giờ con mắt đang quay qua mặt kia, con mắt thường của chính nó. Sau bao năm chỉ nhìn bằng một con mắt, giờ thì tất cả mọi thứ đều bung ra thành ba chiều. Nó nghĩ đến cha và thầm cảm ơn ông.

Baskania điên cuồng dòm Erec bằng con mắt xanh dương và cái lỗ đen ngòm gớm ghiếc mà gã đã dọn sẵn để nhận mắt rỗng. “Ồ ngu. Giờ ta phải giết ngươi để lấy lại con mắt đó. Ngươi đã từ bỏ cơ hội của ngươi. Nhưng lễ đăng quang bắt đầu rồi. Ta muốn thưởng thức buổi lễ trước đã. Ngươi đừng hòng trốn thoát.” Một sợi dây thừng phụt ra từ lòng bàn tay Baskania. Tức khắc Erec bị trói nghiêng lại từ vai cho tới đầu gối.

Baskania đẩy cho miếng bịt mắt phủ xuống, vấy một ngón tay vào bức tường đằng sau gã. Bức tường tan chảy, lộ ra một rừng người, đứng ken dày trong cái góc thụt vào của phòng thiết triều. Tiếng hò reo bật lên từ rừng người đó. Baskania ngước mặt lên trời và tru lên như sói: tiếng ồn lập tức im bật.

Vua Piter ngồi trên ngai vàng phía trước đám đông lồ lộ. Rõ ràng là đã có những thông báo từ trước để triệu tập được hàng trăm thần dân xứ Thần Quốc, nếu không nói là cả thần dân của xứ khác, tụ về xem lễ đăng quang.

Ba cây vương trượng đặt nằm trên một khoảnh trống, trước ngai vàng của vua Piter, để của chúng chạm vào nhau, làm thành một biểu tượng của hòa bình. Xen giữa các cây vương trượng là những chiếc vương miện. Cách đó vài bước, Balor Stain, Damon Stain và Rock Rayson trông bảnh chọe và ngạo mạn trong những chiếc áo thụng dài màu đen.

Erec vùng vẫy để thoát khỏi sợi dây thừng và suýt té chống vó. Nó hét lên kêu cứu. Baskania dường như không nghe thấy tiếng nó giữa đám đông lao nhao thế kia. Vua Pluto hiện ra chỗ góc thụt đằng sau Baskania, quỳ một gối xuống và dập đầu, thưa, “Muôn tâu Chúa Tể.”

Baskania gật đầu và vua Pluto đứng dậy. Baskania đặt tay lên tay ông vua này, “Mọi thứ đang diễn ra đúng như kế hoạch. Ngươi sẽ được thưởng xứng đáng, vượt hẳn cả những giấc mơ ngông cuồng nhất của ngươi. Không có vương trượng, anh trai và chị gái của ngươi sẽ yếu ớt hơn cả lũ ốc sên. Giờ đến lượt ngươi hãy dạy cho chúng biết quyền lực là gì. Còn về thằng nhóc, ta đã chỉnh sửa lại sai lầm của ngươi. Sau buổi lễ đăng quang này, con mắt rỗng sẽ là của ta.”

Vua Pluto nheo mắt lại, nhìn Erec, “Nó đang sử dụng con mắt rồng kia, thưa ngài.”

“Không sao. Khi ta giết nó sau lễ đăng quang, con mắt sẽ rớt ra thôi.”

Spartacus Kilroy đứng đằng trước ngai vàng. Giọng anh ta đồng dục, “Tôi rất tự hào loan báo... đã đến thời điểm đăng quang lần thứ hai của các vị vua của vùng đất Thần Quốc, Diêm Quốc và Hải Quốc hùng cường!” Đám đông reo hò vang dậy. Erec không thấy Bethany ở đâu cả.

“Đây là ba chàng trai trẻ kiệt xuất, những người đã chứng tỏ được sức mạnh, tinh thần thượng võ và lòng quả cảm của mình qua sáu cuộc thi khác nhau, bằng sự khéo léo, tốc độ và lòng can đảm. Hãy để tôi giới thiệu, vị vua của xứ Thần Quốc... Balor Stain!” Tiếng vỗ tay điên loạn nổi khắp phòng. “Và em trai của cậu ấy, nhà vua trẻ kế vị xứ Hải Quốc... Damon Stain!” Erec cố gồng mình bứt những sợi dây thừng, nhưng chúng không hề suy yếu. “Và cuối cùng, con trai của chỉ huy Siêu Đội danh tiếng lầy lùnh, Rayson Chai Đá, vị vua tương lai của tiểu lục địa Diêm Quốc... Rock Rayson!” Biển người như phát rồ lên.

Phải chi tất cả mọi người biết rằng chính Erec mới là người chiến thắng thật sự, và rằng Balor, Damon và Rock sẽ trao vương trượng của chúng cho Baskania, kẻ sẽ hủy diệt họ. Tiếng hét của Erec chìm lỉm trong tiếng tung hô của biển người.

Kilroy tiếp tục, “Như tất cả mọi người đều biết, trong tai họa thảm khốc của chúng ta mười năm trước, bộ ba kế vị ngai vàng, chỉ mới có ba tuổi, và nữ hoàng Hesti kính mến của chúng ta đã bị giết. Đáng lý ra phải là bộ ba, hai hoàng tử và một công chúa, sẽ nhận những chiếc vương miện ngày hôm nay,” tiếng lảm rà lảm rầm lan khắp đám đông, “Nhưng họ không có ở đây. Họ không thể. Trong khi cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Vì vậy mà, sau lễ kỷ niệm lần thứ năm trăm ngày lập quốc của xứ Thần Quốc, Diêm Quốc và Hải Quốc, chúng tôi đã chọn ra những vị vua để tiếp nối bước chân những quân vương hiện thời của chúng ta. Hoàng gia được ban phúc thọ đời đời. Năm nay, vua Piter, vua Pluto và nữ hoàng Posey đã năm trăm tuổi, cùng với đất nước của họ.”

Erec trố mắt nhìn cái lưng vua Pluto, kinh ngạc. Trông ông ta chỉ chừng năm mươi tuổi là cùng. Với quyền lực, bề dày lịch sử và tuổi tác như thế, vì lẽ gì ông ta lại phủ phục trước Baskania?

“Hoàng gia của chúng ta đã vững vàng vượt qua những năm tháng đó một cách vô cùng thần kỳ. Nhưng họ thừa nhận rằng, đã đến lúc phải bước xuống ngai vàng. Một số người trong chúng tôi đã từng ở đây, tham dự lễ đăng quang lần trước, cách đây bốn trăm tám mươi lăm năm. Đã lâu lắm rồi, họ thậm chí còn quên những chi tiết nhỏ nhất.” Kilroy liếc nhìn vua Piter đang ngồi đứng đưng ngó xuống đám đông.

“Dân gian truyền rằng, trong lễ đăng quang, ba cây vương trượng sẽ vươn lên và bay tới những người xứng đáng là vua hoặc nữ hoàng. Chúng ta không biết liệu điều đó có xảy ra vào ngày hôm nay hay không. Dân gian cũng truyền rằng, Lia Lơ Đễnh, hòn đá ở dưới chân ngai vàng của vua Piter sẽ thét lên khi một vị quân vương đích thực được trao vương miện. Đây có lẽ cũng chỉ là một truyền thuyết.

“Dân gian đã từng nghĩ rằng những vị vua hoặc nữ hoàng tương lai cần thực hiện mười hai cuộc chinh phục, hay cuộc thử thách như chúng được gọi trước kia, trước khi họ nhận vương trượng và quyền lực của mình. Chúng ta không tin điều này sẽ có thật vào hôm nay. Ba chàng trai trẻ này sẽ là vua trong đúng ngày hôm nay, sẽ nhận vương trượng của họ, và sẽ lên đường hít thở cuộc sống mới trong vương quốc của họ! Nào, lễ đăng quang bắt đầu.”

Kilroy lùi lại. Ánh sáng mờ đi. Chín bóng người đội mũ trùm đầu, mặc áo thụng đen xuất hiện. Họ cầm những bó đuốc thấp sáng và đứng thành một vòng tròn quanh những cây vương trượng, hát ngâm nga. Erec lấy hết hơi hét lên, “Cứu tôi với!”, bởi vì lúc này căn phòng đã im ắng hơn. Baskania nheo mắt lại và một miếng giẻ hiện ra bịt ngay lấy miệng Erec, trước khi tiếng kêu cứu lại vượt ra. Erec cố hét nữa, nhưng chẳng thể bật ra được tiếng nào.

Erec rũ người dựa vào cánh cửa. Ít nhất nó cũng đã được nhìn bằng cả hai con mắt... trước khi chết. Những hình thù đen đúa vây quanh những cây vương trượng, núp kín trong mấy cái mũ trùm, cất giọng hát ề à, buồn tẻ. Erec không thể hiểu được họ hát cái gì.

Ánh đuốc từ tay họ nhấp nháy trong căn phòng mờ ảo. Nến được thắp ở tất cả các chân đèn gắn trên tường, trên những bệ tượng và trong những cái chậu. Căn phòng đầy ánh sáng rập rờn, ấm áp. Tiếng hát càng lúc càng lớn dần lên. Bắt đầu nghe như bài ca xung trận. Phòng thiết triều đầy nghẹt người, im phăng phắc. Tất cả mọi người trông như bị thôi miên, kể cả Baskania.

Bài hát kết thúc bằng một tiếng thét. Những hình thù khoác áo thụng quỳ thụp gối xuống.

Im lặng ập xuống căn phòng. Tất cả mọi người nhìn trân trân vào những cây vương trượng và những chiếc vương miện. Balor, Damon và Rock cúi người về trước. Baskania cũng cúi chồm tới, cánh tay giơ lên như chuẩn bị đón những cây vương trượng.

Erec cắn chặt môi, cay đắng. Thật không thể tin được là mọi chuyện lại kết thúc thế này. Bỗng một cây vương trượng giật bung lên. Mọi con mắt trong phòng thiết triều đều thao láo nhìn cây vương trượng đó từ từ nâng lên khỏi sàn.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

Một tiếng thét xé tai bùng lên, hệt như tiếng nữ thần báo tử. Nó bửa vào tai Erec. Sau đó nó ngừng đột ngột y như lúc nổi lên, cả phòng im phăng phắc. Đôi ba người lấm bầm, “Lia Lơ Đễnh đây.” “Hòn đá thét.” “Họ là những quân vương chính thuận.”

Cây vương trượng lơ lửng thêm một khắc nữa, rồi trôi lướt trên không trung, lọt qua giữa Balor và Damon Stain. Cả đám đông giương mắt lên nhìn nó bay trên đầu mình, vù qua vua Pluto và Baskania Thần Chết, rồi đáp oạch xuống chân Erec.

“Rất vui được gặp lại, bạn hiền!” Cây vương trượng khẽ rung rung. Toàn bộ đám đông trong phòng thiết triều nhìn sững vào Erec đang bị trối nghiến, giẻ nhét trong mồm.

Hình như Baskania chết trân. Erec bàng hoàng nhìn cây vương trượng. Đây không phải là cây mà lúc trước nó đã dùng của vua Pluto.

“Mau lên, anh bạn. Hãy nhặt tôi lên đi chứ. Tôi đang nói đây mà. Coi anh bạn kìa.”

Những lời này kích thích Baskania ra tay hành động. Gã nhìn trân trối về phía Erec.

Erec muốn nhặt cây vương trượng lên chết đi được. Nó cần có cây vương trượng. Nó lấy gót chân này dậm vào bàn chân kia để tuột chân ra khỏi giày. Bắp đùi nó bị cột chặt vào nhau, nhưng nó cố dang ra hết sức mà nhích từng bước.

Baskania đứng cách đó mấy bước.

“Mau lên, anh bạn. Nhặt đi nào.”

Ngón chân Erec chạm vào cây vương trượng sáng choang. Sức mạnh ào qua bàn chân, truyền lên cơ thể nó.

“Hãy cởi trối cho ta,” Erec nghĩ thầm. Chỉ trong tích tắc, đám dây thừng trối chân tay và mảnh giẻ trong miệng Erec liền tiêu tan. Đám đông ồ lên kinh ngạc.

“Có lẽ bạn muốn bắt giữ chúng chẳng. Hãy nghĩ đi.” Cây vương trượng lăm rằm trong đầu Erec.

Baskania và vua Pluto đứng như trời trồng, mắt đứng trông. Erec nhặt cây vương trượng lên và chĩa vào họ.

Những con mắt đang mở ra phùm phụp khắp mặt, cổ, và bàn tay Baskania. Erec rùng mình trước cảnh tượng gớm ghiếc đó. Rồi, trước khi Erec kịp ra lệnh, Baskania và vua Pluto đã biến mất.

Sự việc diễn ra quá nhanh. Phải chi Erec ra tay nhanh hơn. Nhưng nó sẽ không để phạm sai lầm đó lần thứ hai. Vài kẻ khác cũng cần phải được ngăn chặn.

Erec giơ cao cây vương trượng lên không. “Tất cả mọi người, tề liệt. Không ai được rời khỏi chỗ đang đứng,” nó hét vang. Năng lượng tràn ra, chạy khắp thân thể nó và cây vương trượng, tạo nên những làn sóng chấn động mạnh đến nỗi thật khó mà kìm giữ lại. Nó có cảm giác như mình bị sét đánh, phải vận tất cả sức mạnh mới đứng vững được. Liền đó, tất cả mọi người đều đứng yên bất động.

Tiếng tru tréo rầm rĩ nổi lên. Người ta gào thét và la căng họng, nhưng không ai có thể nhấc chân lên khỏi chỗ mình đang đứng. Balor Stain nhìn Erec bằng ánh mắt căm phẫn, trong khi cố

cựa quây.

Erec giờ cây vương trượng lên, “Balthazar Ugry, hãy bay lên và trả lời câu hỏi của ta.” Lại một luồng năng lượng nữa phóng qua cây vương trượng. Ugry vọt lên với vẻ mặt bùng bùng sát khí. Xem ra lão hoàn toàn thoải mái với việc bị nhấc khỏi mặt đất. Đám đông hết nhìn Erec lại nhìn Ugry, hoang mang tột cùng.

“Hãy nói sự thật,” Erec quát.

Ugry nói rất trơn tru, “Tên ta là Balthazar Ulric Theodore Ugry. Ta có một em trai tên là Buttleby Ugry. Ta sinh sống trong lâu đài của vua Piter ở Thần Quốc. Ta là Cố vấn Tiên tri của nhà vua. Ta sinh ra ở Thần Quốc và học hành ở Oxvard trước khi là dự bị quan.” Ugry khoanh tay lại, trừng trừng con mắt, ra điều thách thức.

“Tiếp.”

“Bây giờ là buổi tối. Mặt trời đã lặn. Thần Quốc có một tấm lưới thời tiết để kiểm soát nhiệt độ.” Giọng lão rồn rảng, sắt đá và có vẻ giễu cợt.

“Hãy nói thật về âm mưu chiếm Thần Quốc của ông.” Erec chỉ cây vương trượng vào Ugry. Năng lượng dạt dào trào qua người nó, tràn trề sự mãn nguyện.

“Ta không có âm mưu như vậy.”

“Thế thì ông đã nói gì với Rayson Chai Đá trong kho vũ khí?”

“Ta không bao giờ ở cùng với Rayson Chai Đá trong kho vũ khí.”

“Ông đã thôi miên vua Piter phải không?”

“Hoàn toàn không.”

“Ông có ra lệnh chuyển nhân ngư tới mê cung không?”

“Không.”

“Hừ, tại sao ông luôn luôn có mặt, bất cứ khi nào có điều tệ hại xảy ra?”

“Bởi vì,” Ugry ngừng, “ta cố để mắt tới mọi việc. Có gì đang xảy ra là ta phải tới tận nơi xem đó là cái gì.”

Erec trố mắt, “Thế tại sao ông lại săn đuổi tôi trong cung điện phía tây hả?”

“Bởi vì người đã lén lút đến nơi ở của nhà vua, một điều cấm kỵ, sau khi đã được cảnh báo. Người đáng bị quăng ra khỏi lâu đài. Ai mà biết người đang rắp tâm mưu tính điều gì? Và người đã sử dụng Cửa Cổng một cách bất hợp pháp, để đột nhập hầm ngục của vua Pluto, rõ ràng là để giúp tù nhân vượt ngục.”

Đám đông la ó, huýt gió rần rần. Ugry xem ra rất giỏi cái việc bôi xấu Erec trước mọi người.

“Làm sao ông biết tôi vào hầm ngục của vua Pluto?” Erec hỏi.

“Ta đã tính toán biết được điều đó từ trước khi người sử dụng Cửa Cổng khá lâu. Ta đã theo người đi vào. Như ta nói đấy, công việc của ta là để mắt tới mọi việc diễn ra trong lâu đài của nhà vua, nhất là khi nhà vua không thể tự mình lo liệu được.”

Erec trố mắt nhìn Ugry, “Ông đã theo tôi vào hầm ngục. Ông đã thấy những gì xảy ra giữa tôi với quỷ bóng đêm. Và rồi...”

Ugry cau có, “Ta đã cứu ngươi.”

“Và ông không muốn họ đưa tôi đến cuộc thi cuối cùng. Tôi đã nghe ông tranh cãi với Kilroy. Bởi ông biết...”

“Phải. Sau chuyện xảy ra trong hầm ngục, ta đã xem sổ sách của Spartacus và suy đoán ra người là ai. Ta biết tại sao họ đưa người tới hang rồng. Nhưng ta không thể ngăn chặn sự việc dùng xảy ra.”

“Thôi được,” Erec nói. “Giờ tôi đã có con mắt rồng rồi.” Căn phòng im lặng như tờ. Balthazar Ugry hạ thấp xuống trở về đám đông.

“Spartacus Kilroy, bay lên và trả lời câu hỏi của ta,” Erec hét. Cây vương trượng kêu rù rù. Kilroy nảy cao lên ở đằng trước ngai vàng. Vua Piter nhìn với vẻ thích thú dài dại. Kilroy sợ ngã, cứ cong người với lấy bàn chân, tưởng làm thế sẽ hạ xuống được.

“Spartacus Kilroy, hãy nói thật về âm mưu chiếm Thần Quốc của ngươi.”

Kilroy lộ vẻ bàng hoàng, “Ta không có âm mưu chiếm đoạt bất cứ cái gì cả. Tại sao cậu nghĩ như thế?” Kilroy nhìn đám đông láo nháo bên dưới, phân bua. “Đứa trẻ này bị khủng rồi.”

“Hãy nói thật. Người đã ở trong kho vũ khí cùng với Rayson Chai Đá phải không?”

“Không bao giờ! Nhưng việc đó là sao vậy?”

“Người đã ếm bùa vua Piter bấy lâu nay đúng không?”

“Không! Hoặc... tôi không biết việc đó.” Anh ta nhú mày. “Sao cậu lại nói thế?”

“Không phải chính người đã dốc tuột cà phê xuống cổ họng vua Piter sao? Cà phê có pha gì đó thì phải?”

“Nó có pha thuốc,” Kilroy nói, ra vẻ nổi sùng. “Nhà vua cần uống thuốc chữa bệnh, cứ hai tiếng đồng hồ một lần, kéo không thì Ngài sẽ chết, tôi được sai làm việc đó. Tôi luôn làm như được sai bảo. Ngài uống thuốc hai tiếng một lần hết như cỗ máy đồng hồ, sau đó là liều buổi tối với sô-cô-la nóng lúc tám giờ. Thuốc tạo nên điều kỳ diệu cho Ngài. Tôi đã thấy Ngài thư thái lên từng ngày.”

“Người đã ra lệnh cho nhân ngư đúng không?”

Kilroy thở dài và nhìn xuống, “Phải. Người ta bảo với tôi đó là một phần của cuộc thi đầu tiên. Thật là một thảm họa.” Anh ta cúi gục đầu hổ thẹn.

“Tại sao người lại giúp vua Pluto lấy mắt rồng?”

“Ngài ấy bảo con mắt rồng sẽ phù hộ cho các quốc gia vĩ đại của chúng ta phát triển thịnh vượng,” Kilroy thở dài. “Tôi đã rất lo lắng về việc đưa cậu vào trong đó. Xem ra quá nguy hiểm. Nhưng vua Pluto cam đoan với tôi rằng cậu sẽ an toàn. Và Ngài đã đúng. Ngài bảo cậu đã đột nhập vào hầm ngục và thả một tù binh nguy hiểm ra. Cậu cần phải bị nhốt lại. Sau đó cậu lại ăn cắp cả con mắt rồng!”

Đám đông lại dùng dằng phản đối. Erec chắc chắn mình sẽ bị vây đánh như tử, nếu như họ không bị phù phép làm chôn chân tại chỗ.

Kilroy sà xuống sàn. Erec nổi khùng lên. Nó gõ cây vương trượng xuống sàn, “Hãy chỉ cho ta biết ai đã bỏ bùa mê vua Piter! Kẽ mà ta đã nghe nói chuyện với Rayson Chai Đá trong kho vũ khí là ai? Hãy chỉ cho ta người mà Baskania gọi là trợ thủ của hắn ở Thần Quốc. Hãy nhắc nó

lên, cho tất cả cùng thấy.”

Ở một góc phòng khác, Hecate Jekyll bắn vọt lên không.

Erec cắn môi. Người đã giúp mình trốn... chắc hẳn đã xua mình thẳng tới Baskania. Đầu bếp của nhà vua. Bà ta đã làm tay sai cho Baskania suốt bao lâu nay.

Cây vương trượng nóng rực trong tay Erec. “Hãy nói thật. Bà đã yểm bùa vua Piter bao lâu rồi?”

Mặt Hecate méo xẹo, nhưng bà ta không thể kìm nén được lời nói vuột ra, “Gần mười năm.” Tiếng chỉ trích vang vọng khắp phòng.

“Và Spartacus Kilroy làm công việc bắn thủ của bà, cho nhà vua uống thuốc hai tiếng một lần phải không?”

“Đúng vậy, và tôi đã ếm bùa anh ta hàng ngày,” Hecate sáng giọng. Mặt Kilroy trắng bệch ra.

“Tại sao lại là Kilroy?”

“Anh ta tin cây được và không quá tinh khôn,” bà ta nhâng nháo nói. “Tôi chọn anh ta khi Ruth Cleary, cựu Cố vấn Tiên tri của vua Piter, bị giết. Kilroy không có học thức, không phải là nhà tiên tri, nên tôi đã bắt thóp anh ta. Anh ta phải nhận mệnh lệnh để khỏi bị tố cáo chân tướng giả mạo.”

“Thế ra chính bà đã thì thào trong kho vũ khí với Rayson, ăn cắp vũ khí để chiếm đoạt vương quốc của người Lắm Phép.”

“Đúng, chính là tôi,” bà ta rú lên.

Tiếng náo động nổi lên. Erec chĩa cây vương trượng vào Hecate Jekyll, bất thành linh bà ta bị trói giật cánh khuỷu bằng dây thừng hết như nó lúc này.

Đầu vua Piter oạt qua một bên. Ngài sẽ trở lại là chính Ngài, khi bùa mê phai dần đi. Nhưng như thế thì lâu quá. Erec trở cây vương trượng vào vua Piter, “Hãy để cho vua Piter tỉnh dậy và trở về là chính Ngài.”

“Ý hay đấy,” cây vương trượng nói. Ánh sáng quyền năng xẹt như tên lửa qua người Erec. Nó đang dần quen với cảm giác này.

Một trong hai con mắt của vua Piter mở to tướng. Rồi lại sụp rũ xuống. Con mắt kia của ngài cũng sụp y chang vậy. Sau đó ngài ngồi thẳng trên ngai vàng của mình, cơ thể rung rung như bị điện giật. Đến khi ngừng rung lắc, ngài nhìn quanh phòng với đôi lông mày nhướng cao. Một nụ cười nở rộng trên gương mặt ngài. Cả căn phòng im bật.

Vua Piter bất giác phá ra cười. Ban đầu là cười khúc khích, sau đó là cười híp mắt, nhăn răng, cho tới khi nước mắt trào ra. Ngài cúi người xuống, nhún nhún đầu gối. Tựa hồ như ngài phát điên rồi vậy.

Khi ngài ngồi thẳng trở lại, xem ra đúng là nhà vua đang hiển hiện trước mắt Erec. Lưng ngài thẳng. Cơ bắp giờ đây cuộn cuộn nhấp nhô bên dưới lớp hoàng bào. Khi căng hết thân hình lực lưỡng của mình, trông ngài cao lớn lạ thường. Nhà vua cứ cười ha hả và khịt khịt mũi. Ngài tìm thấy chiếc khăn tay trong túi áo và lấy ra hỉ mũi, xong giơ chiếc khăn ra xem với vẻ ghê tởm, “Cái này xưa rồi.” Ngài quẳng tọt nó xuống sàn.

“Thật là điên cái đầu,” giọng nhà vua trầm trầm. “Khi ta phạm sai lầm thì ta lại phạm sai lầm nghiêm trọng. Và chỉ cần một thằng bé ốc tiêu là mọi thứ lại đầu vào đấy. Lại đây, cậu bé.”

Erec lúu rúu đi tới. Người ta muốn né ra để tránh đường cho nó đi, nhưng lại không thể nhấc chân được, cho nên Erec đành giẫm bừa lên vài bàn chân không may mắn, trên đường đi.

Mắt nhà vua rục rịch sáng, hầu như đã linh lợi trở lại. Ngài cười hiền hậu và kéo nó lại gần, rồi ôm chầm lấy. “Cảm ơn con, Erec,” ngài thì thầm. “Xin lỗi vì ta đã không nghe theo lời khuyên của con.”

Nhà vua nhìn quanh phòng và cười khà khà, “Hừ, ta đoán là người ta không thể thay đổi được lịch sử. Quả là một chuỗi những sự kiện động trời. Mọi chuyện đã xảy ra nhanh quá. Ta đã mất cảnh giác. Vợ ta mất. Ba đứa con sinh ba của ta mất. Ruth Cleary cũng mất luôn. Cả Hermit nữa. Ta chẳng còn ai. Có chuyện gì đó xảy ra, nhưng ta không biết làm sao... Ta không thể tránh được. Nhớ lại lúc đó, ta chỉ vừa mới về sau khi đi thăm một người bạn đã giúp đỡ ta lo liệu việc gì đó, và một đầy tớ mang cho ta một tách trà...

“Nghĩ mà coi. Gần mười năm đã trôi qua,” ngài gãi gãi hàng lông mày, vỗ lên đỉnh đầu, rồi xoa mắt. “Thật bối rối làm sao. Lẽ nào ta đã để mình ra nông nổi này? Còn lâu dài nữa chứ. Ta nhớ, điều cuối cùng ta đã làm là làm nghiêng nó qua một bên, khi ta bị đánh thuốc lú. Quả là bầy bạ hết sức.” Ngài nháy mắt với Erec. “Ta nhớ con đã ngăn ta đừng có uống tách cà phê đó. Lời khuyên thật chí lý. Vui lòng để ta lấy lại vương trượng của ta nhé?”

“Ồ... con nghĩ bây giờ nó là của con rồi ạ,” Erec nói, không biết phải làm gì.

Vua Piter mỉm cười, “Ờ đúng, về mặt nào đó. Nhưng chưa phải bây giờ đâu, cậu bé ạ. Cây vương trượng và hòn đá Lia Lor Đỉnh đã tìm ra con. Thế nhưng con vẫn còn một số việc phải làm trước khi vương miện và vương trượng thuộc hẳn về con. Đúng ra là mười hai việc.”

Erec miễn cưỡng trao vương trượng cho vua Piter. Erec chẳng muốn trả nó lại tẹo nào. Nhà vua vấy cây vương trượng một cái bằng cánh tay thuần thục vô cùng.

Bất thành lĩnh, căn phòng chao đảo, nghiêng hẳn qua bên, lúi xua ra khỏi ngai vàng. Nếu đám người đến dự lễ đăng quang không bị gắn tít xuống sàn, thì hẳn là họ đã té chổng chát lên nhau thành đồng ở bức tường đằng cuối phòng rồi. Thay vì vậy, họ bị treo chống ngược chân lên, đầu nhòai về phía bức tường, loay xoay, húc bổ đầu vào nhau.

Erec, kẻ không bị gắn chặt xuống sàn, bay ngược ra đằng sau, văng qua vài người. Khi họ té rạp xuống sàn, nó lộn bưng bưng qua người họ về phía bức tường. Nó chụp đại được một bàn tay, bèn ghì chặt lấy, toàn thân nó ngúc nga ngúc ngoắc.

“Hừm,” vua Piter bị treo lơ lửng ra đằng sau ngai vàng của ngài. “Hẳn là đã có kẻ ‘làm lệch’ trọng lực ở nơi này.”

Ngài lại vấy cây vương trượng lần nữa, trọng lực được điều chỉnh lại. Tất cả mọi người bị lôi trở về nơi chân họ bị chôn cứng, không còn phải bối rối vì cứ húc đầu vào nhau nữa. Căn phòng trông như một sàn nhảy Twister khổng lồ. Erec lo ngại trở lại chỗ nhà vua, giẫm trúng thêm mấy bàn chân nữa.

Mí mắt nhà vua chớp chớp, và một chiếc gương soi hiện ra trong tay ngài. Ngài nhìn vào gương với vẻ gớm ghiếc. Trong nháy mắt, mái tóc xám xơ xác của ngài biến thành một bộ tóc dày, trắng như cước, chòm râu phồng ra, ngài trở nên cao lớn hơn và sạch sẽ hơn. Tuy trông ngài vẫn già, nhưng quắc thước và tinh anh. “Tức cười quá. Dẫu ta bị ế bừa hoàn toàn, nhưng ta vẫn có thể nhớ tất tât mọi thứ, nhất là những gì xảy ra tối nay.” Ngón tay ngài bật cái tách, lập tức Hecate Jekyll bị trói còng queo xộc ra trước mặt ngài.

Nhà vua thở dài, “Hecate. Người luôn là một vốn quý của ta: thông minh, quy củ, có giáo dục. Người xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn thế này nhiều. Người chọn sai lối rồi.”

“Thời của ngài đã hết rồi,” Hecate khinh khỉnh. Búi tóc xoắn tung và mớ tóc dài muối tiêu xõa ra rũ rượi trên vai bà ta. Vua Piter thở dài và bật ngón tay cái tách lần nữa. Bà ta liền biến mất.

“Bà ta đâu rồi ạ?” Erec hỏi.

“Trong hầm ngục của ta,” nhà vua rầu rĩ bảo với nó.

“Rayson Chai Đá làm việc với bà ta, phục vụ Baskania đấy, thừa Đức Vua,” Erec nói.

Căn phòng lại dậy lên tiếng ồn ào kinh ngạc, “Không thể nào.” “Sao lại là Thái tử Baskania. Ngài là người tốt mà.” “Rayson á? Anh ta là một vận động viên, không phải tội phạm đâu.”

“Baskania vừa mới ở đây xong,” Erec nói. “Hắn chính là kẻ đã trói con lại đấy ạ.”

Mọi người nhìn nhau, lắc đầu không tin nổi, “Chắc là người khác thôi. Hoàng tử Thầy pháp ai lại làm thế.”

Nhà vua lia một ngón tay khắp đám đông, “Ta e rằng Rayson đã chuồn mất rồi. Có người hẳn là thấy khó tin khi Baskania lại đứng sau vụ việc này. Xem ra hắn đã trở nên nổi tiếng, được dân chúng biết đến quá nhiều trong mười năm qua.” Ngài hắng giọng và nhìn vào ngực Erec một cách lạ lẫm. “Đôi mắt kính kia trông quen quen, con cho ta nhìn một chút được chứ?”

Erec đắn đo, “Con rất cần nó.”

“Dĩ nhiên ta sẽ trả lại cho con ngay, nhưng nếu con thấy không thoải mái thì...”

Erec trao kính cho vua Piter. Ngài đeo vào. Nét mặt thoải mái của ngài chuyển thành sung sướng. Môi ngài mím chặt, nước mắt ràn rụa, “Ái khanh... Ta đã trở lại... Phải, ta biết...” Giọng ngài dịu dàng biết bao. “Bây giờ ổn rồi, không sao hết. Đêm nay chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Ngài trả lại mắt kính cho Erec. “Con làm tốt lắm. Ta rất ghét phải nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu không có con.”

Erec ho húng hắng, “Con cần sự giúp đỡ của Người. Con có một người bạn, Bethany Evirly. Bác của bạn ấy đang cầm tù bạn ấy. Cha mẹ bạn ấy đều mất cả, và bác của bạn ấy bắt bạn ấy làm việc quần quật ở quầy báo suốt ngày mà không chăm sóc gì cả. Bạn ấy thật sự muốn ở lại Thần Quốc ạ.” Erec biết chắc là mình vẫn chưa giải thích thấu đáo. Đức vua là người loại nào mà lại giúp trẻ con trốn khỏi nhà cơ chứ?

“Hừm... Tên con bé ấy là Bethany, nó nói thế hả?”

“Thưa vâng.”

“Tên ông bác là gì?”

“Earl Evirly.”

“À. Earl Evirly. Ta nhớ gã này rồi. Thật tức cười là sau cơn u mê dài dằng như thế mà ta lại nhớ được nhiều đến vậy. Hắn ta nhận lệnh từ Hecate. Ta nhớ vài cuộc nói chuyện giữa họ mà. Ồm, chúng ta hãy nghe cuộc chuyện trò giữa Bethany và ông bác nào.”

Vua Piter gõ hai ngón tay vào ngai vàng của mình, tức thì Bethany và ông bác Earl đứng ngay trước mặt họ. Ông bác Earl lảo liên dòm quanh, và rồi, chĩa ánh mắt quàu quạu vào Bethany, “Á à, mày đây rồi, đồ thối tha. Mày tưởng mày thắng được tao, hả? Định chuồn một mình sao? Hừ, tao có bạn bè thế lực mạnh lắm. Mày nghĩ coi ai đã mang mày tới đây? Mày đừng hòng thoát khỏi tao. Lộn xộn nữa là mày sẽ phải trả giá nghe chưa.” Mắt ông ta long lên sòng sọc.

Bethany trông sợ khiếp vía vì những lời hăm he của ông bác mình. Bỗng con bé bắt gặp nụ cười

rộng ngoác của Erec, cùng với vua Piter đang nhìn chăm chú và cười hề hề. Con nhỏ giật bắn người, hoảng hồn.

Ông bác Earl cũng đồng thời nhận ra nhà vua. Quai hàm lão xệ xuống, mắt nháo nha nháo nhác.

“Người sẽ không tìm thấy bà Jekyll ở đây đâu, nếu đó là kẻ người đang tìm kiếm,” vua Piter nói. “Bà ta sẽ thư giãn ít lâu trong hầm ngục của ta.” Mặt lão Earl biến sắc, trắng bợt và bắt đầu ho khù khụ. “Thì ra người là ông bác của Bethany à?”

“Ph... phải,” lão Earl đứng thẳng lên. “Là thần ạ. Nó là kẻ bỏ trốn, trộm cắp và cần phải trở về nhà ngay lập tức.”

“Ra vậy,” vua Piter vuốt râu. “Thế cha mẹ con bé ấy chết cả rồi à?”

“Vâng,” ông bác Earl có vẻ nhấp nhóm.

“Con bé ấy là con của chị người? Hay của em trai người? Tên họ của cha mẹ con bé ấy là gì?”

Ông bác Earl liếc nhìn Bethany cầu cứu, nhưng con bé cứ đứng khoanh tay ra chiều thách thức. Nhà vua nghiêng vương trượng về phía ông bác Earl và nói, “Để ta làm theo sự chỉ dẫn của Erec ngày hôm nay nào. Ta muốn người hãy... con đã nói thế nào ấy nhỉ, Erec? Hãy nói thật về mối quan hệ của người với Bethany. Có phải con bé ấy là cháu gái của người không?” Theo mệnh lệnh của vương trượng, ông bác Earl kẹp chặt hai cùi chỏ lại và khụy đầu gối xuống. “Không.” Bethany mếu máo, sắp khóc đến nơi.

“Tại sao người sở hữu Bethany trong... trong mười năm qua?”

Ông bác Earl nhắm tịt mắt lại như muốn biến mất cho rồi. Lời lẽ tự động tuôn ra khỏi miệng lão, “Cha mẹ nó bị giết ở nơi này cách đây gần mười năm. Người ta nghĩ nó thuộc dòng dõi cao quý. Thần được lệnh phải canh chừng nó cho tới khi người ta cần đến nó.”

“Ai đã giết cha mẹ con bé này?”

“Lũ đàn độn mù quáng làm theo những mệnh lệnh của cấp trên. Thần không nhớ tên của chúng.”

“Dĩ nhiên. Ừm, người đã xong việc của người rồi, Earl. Bây giờ là lúc mà, như người nói đấy, ta sẽ tiếp nhận quyền chăm nom Bethany... Ewirly, đúng không nhỉ? Còn đây, có lẽ là Bethany hả.” Ngài nháy mắt với con bé, “Trông con rất quen, Bethany à. Con có chịu sống trong lâu đài như một thành viên của gia đình ta không? Ta không có con cái gì ở đây cả, cho nên đừng trách ta nếu ta có chiều chuộng con một chút. Chúng ta sẽ có rất nhiều tiệc tùng cho con và sẽ có rất nhiều bạn bè của con tới chơi.”

Bethany òa khóc và lao vào vòng tay dang rộng của nhà vua. Mặt ông bác Earl chuyển sang đỏ rần.

“Còn về người, Earl, những gì người đã làm bị khép vào tội bắt cóc. Ta nghĩ người cần được điều chỉnh lại ký ức của mình.” Ông bác Earl biến mất.

“Ông ta đi đâu vậy ạ?” Bethany hỏi.

“Tới bệnh viện hoàng gia. Phải mất vài ngày hẵn mới xong việc điều chỉnh ký ức. Hẳn ta sẽ bị hành một thời gian đấy, ta nghĩ vậy.”

“Điều chỉnh ký ức là gì ạ?” Erec hỏi.

“Ở Thần Quốc, các thần dân của ta không cần nhà tù. Một lần điều chỉnh ký ức sẽ tạo ra một ký

ức kinh khủng bị giam cầm trong một nhà tù tàn bạo, mất nhân tính khoảng hai mươi năm, hay nhiều hơn nữa. Sự ngược đãi, xà lim băng giá, đói khát, đồ ăn ghê tởm... Earl sẽ biết rằng những điều đó không thật sự xảy ra, nhưng không quan trọng. Nó vẫn mang lại cảm giác hoàn toàn như thật, bởi vì hẳn ta sẽ nhớ nó rõ mồn một. Xứ này rất ít tội phạm. Dĩ nhiên là cũng có hầm ngục và vài nhà tù ở vùng xa xôi hẻo lánh, nhưng chỉ dành cho một số ít thôi.

“Nào, bây giờ còn gì nữa không, trước khi ta giải phóng cho những khán thính giả bị giam cầm của chúng ta.”

Erec đã quên rằng toàn thể căn phòng đang bị dán chặt tại chỗ. Căn cứ theo vẻ mặt hân hoan hớn hở của họ, thì hình như phần lớn họ cũng quên luôn là mình đang bị “cứng đờ” rồi. Erec buột miệng, “Vâng. Gia đình con phải trốn chạy, mẹ con, bà June O’Hara, vừa thoát khỏi hầm ngục của vua Pluto. Con nghĩ ông ta thuộc phe của Baskania.”

Vua Piter gật đầu, “Ta e là vậy. Đương nhiên, ta sẽ giúp mẹ con con. Nếu con muốn, con có thể mời bà ấy đến sống ở Thần Quốc, cùng toàn thể gia đình con luôn. Chính ta sẽ rước họ tới đây. Sao con không báo cho họ biết đi. Nơi này rất tốt cho gia đình con đấy, nhất là khi con muốn trở thành vị vua kế tiếp của Thần Quốc.”

Mặt Erec đỏ lựng. Vị vua kế tiếp!

“Ừm, xin lỗi, thưa vua Piter?” Bethany nói. “Anh chàng kia, Balor Stain í, đã đánh cắp con mèo Bánh Xinh của con. Xin cho con đòi nó về lại có được không ạ?”

Nhà vua mỉm cười, “Thế chẳng phải nó là con mèo đang ở trên bậu cửa sổ kia sao?”

“Bánh Xinh!” Con mèo có bộ lông màu hồng êm mượt nhảy phóc xuống, chạy lon ton vào vòng tay của Bethany. “Mày trốn thoát được khi nào vậy? Mày đi tìm tao từ bấy đến giờ à?” Nước mắt ướt sũng bộ lông của Bánh Xinh khi nó cọ vào má Bethany.

Damon chỉ tay, “Con mèo tiết lộ bí mật. Coi kìa. Con mèo tiết lộ bí mật đấy.”

Balor vui mặt vào lòng bàn tay, “Nó đã nghe lỏm tụi mình nói gì rồi. Con mèo ngu ngốc đó sẽ tiết lộ bí mật mất thôi.”

Bánh Xinh nhảy lên vai vua Piter và thì thầm vào tai ngài. Nhà vua gật đầu, thở dài, rồi lại lắc đầu. Sau một quãng tưởng như kéo dài vô tận, con mèo nhảy qua chỗ Bethany.

“Xem ra bốn anh chàng này đang toan tính những kế hoạch rất độc ác. Nhưng, ta không thể trừng phạt người ta chỉ vì lập kế hoạch, nhất là khi những kế hoạch đó chỉ được nghe từ một con mèo.” Ngài chỉ vương trượng vào Balor, “Món đồ quý giá nhất của ngươi ở đây là gì hả?”

Mặt Balor dài đuột ra, “Chiếc đồng hồ đeo tay của thần ạ. Nếu thần chỉ nó vào ai thì thần có thể nghe được người đó đang nói gì.”

“Ngươi phải trao vật đó cho Bethany, để xin lỗi. Nếu ngươi còn âm mưu gì nữa thì ta sẽ không nhân đạo nữa đâu.” Chiếc đồng hồ đeo tay của Balor bay khỏi cổ tay nó, rớt vào lòng bàn tay Bethany. Balor rửa thầm trong cổ họng.

Bethany cầm chiếc đồng hồ đeo tay với vẻ ghê tởm, “Ấy cầm lấy đi,” con bé trao nó cho Erec. “Tớ chả muốn thứ gì của thằng đó cả.”

“Thật à?” Erec nhìn vào những nút bấm và cái loa nhỏ xíu.

“Tớ tính vứt nó đi. Nhưng ấy chẳng phải vẫn ao ước có một chiếc đồng hồ đeo tay là gì.” Erec đeo đồng hồ vào.

Vua Piter ngo nguậy một ngón tay. “Các người được tự do ra về. Ta mời tất cả các người dự buổi yến tiệc tối nay để vinh danh Erec Rex, vị vua tương lai của các người!”

Đám đông bùng lên vỗ tay vang dội. Vua Piter nháy mắt với Erec, “Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau. Ta e là sẽ có nhiều việc cần phải chấn chỉnh lại.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

Trong phòng ngủ tập thể của mình, Erec đeo mắt kính vào. Mẹ nó ngồi cạnh bé Nell đang ngủ say, vuốt vuốt tóc con bé. Căn phòng nhỏ tí kê chật cứng những giường xếp với túi ngủ.

“Mẹ?”

“Chờ chút đã con,” bà June thì thầm. Bà bước vào gian bếp trống trơn.

“Con đã thành công rồi. Con đã có được mắt rồng. Baskania trói con lại, nhưng sau đó một cây vương trượng đã bay tới tìm con. Con đã dùng nó để giúp vua Piter trở lại bình thường. Bây giờ cả nhà mình an toàn rồi! Ngài nói chúng ta có thể sống ở Thần Quốc... Mẹ có muốn vậy không mẹ?”

Mắt bà June ướt nhoe. Bà áp hai tay lên chỗ tim mình. “Chúng ta sẽ phải quyết định nhiều thứ đấy, con trai ạ.”

Erec nghĩ đến cảnh các anh chị em của mình nhồi nhét chật ních trong một căn phòng tí teo mà họ không đủ tiền để trả. “Con dám cá là mọi người sẽ thích sống ở đây cho coi,” nó nói.

Mẹ nó gật đầu, mím chặt môi, “Tối nay con về nhà chứ, Erec?”

“Chắc chắn rồi mẹ ạ.”

Erec thắc mắc, phòng yến tiệc không lẽ lúc nào cũng phải rộng mênh mông thế này sao, hay là có phép thuật gì đó nối rộng nó ra cho vừa mỗi khi có đông người. Buổi tiệc thật mê ly, cơ man nào là sơn hào hải vị, có xuất xứ từ khắp mọi vùng đất phép thuật.

Những người Erec chưa từng gặp bao giờ, đến tận nơi cảm ơn Erec không tiếc lời vì đã cứu vua Piter. Mãi đến lúc Erec muốn chui về trốn trong phòng ngủ của mình thì Bethany mới xuất hiện. Con bé lôi nó ra thẳng sàn nhảy. “Chao, có hai con mắt cân xứng thế kia, trông ấy đẹp trai quá đi mất.”

“Rồi, cứ đợi cho tới khi con mắt rồng của mình ăn khớp hoàn toàn, bạn mới thấy mình trông như thế nào.” Erec không hề biết nhảy theo nền nhạc cổ điển, ấy vậy mà cả hai đứa vẫn cứ xoay mòng mòng khắp sàn nhảy. “Bạn đã thoát khỏi ông bác Earl bằng cách nào vậy?”

“Tớ dứt khoát không chịu đi với lão vào đường Đông Mạch ở nhà ga Thần Quốc. Lão chĩa cái điều khiển từ xa vào tớ, nhưng tớ giật lấy luôn, thế là lão rú lên và bỏ chạy. Không hiểu tại sao tớ lại khiếp hãi lão ta lâu đến thế.”

Một bàn tay đặt lên vai Erec, làm cho màn khiêu vũ của nó bị ngưng lại. Đó là vua Piter. “Ta xin lỗi đã ngắt ngang nhé. Ta không muốn làm hỏng điệu nhảy rất hay này, nhưng ta muốn nói chuyện với con.” Ngài dẫn Erec vào một căn phòng nhỏ phía bên ngoài. “Cảm ơn đã cứu ta khỏi bùa mê. Ta rùng mình khi nhớ lại suýt nữa thì đã xảy ra điều gì.”

Erec cười rộng ngoác.

“Ta rất tiếc là con chưa thể có lại cây vương trượng ngay bây giờ. Theo truyền thống xa xưa thì vị quân vương phải vượt qua mười hai thử thách, rồi mới lên gánh vác quyền bính. Mọi truyền thống đều có lý do hay ho của nó cả. Mỗi cuộc sát hạch sẽ dạy cho người ta một điều gì đó,

hoặc sẽ trao cho người ta một thứ gì đó để giúp trị vì đất nước tốt hơn.

“Bộ ba vua và nữ hoàng tương lai sẽ phải cùng nhau thực hiện những thử thách đó, nhưng lúc này dân chúng ở đây mới chỉ biết có con là người duy nhất. Chúng ta không thể nào chờ cho đến lúc có thêm người khác. Chẳng có luật nào quy định rằng nhà vua tương lai không thể bắt đầu những thử thách, nếu không có hai người kia. Ta đề nghị con hãy mau chóng bắt đầu đi. Hy vọng chúng ta sẽ tìm ra hai người khác, trong khi con về nhà. Từ đây tới lúc đó, con có thể chọn hai người bạn của mình để giúp đỡ con trong từng thử thách.”

“Người có đi với con được không ạ?”

“Ta e là không được. Những cuộc thử thách là để dành cho người mới, chứ không phải cho người cũ. Ta còn phải trông coi nơi đây nữa. Nào là trở lại điều hành Aitherplanes. Rồi nào là Thực Thể,” vua Piter lắc đầu. “Có thể đó là việc cuối cùng ta làm trong khi còn trị vì, nên ta muốn làm thật tốt. Nhưng có lẽ con sẽ may mắn hơn ta đấy.” Vua Piter nhắm mắt.

“Như con biết đấy, cây vương trượng rất hùng mạnh,” nhà vua tiếp. “Nếu không huấn luyện có bài bản, nó sẽ khống chế và thao túng con mạnh hơn là con thống trị nó đấy. Hôm nay, rất có thể con đã tạo được ấn tượng với nó. Bản thân ta chỉ sử dụng khi nào bắt buộc hoàn toàn phải dùng tới nó mà thôi. Hôm nay ta đã sử dụng nó nhiều hơn mức an toàn đối với ta rồi đấy.”

Nhà vua khò khò cằm, “Ta tự hỏi có khi nào lễ đăng quang hôm nay lại có thể lừa được vương trượng, đến mức một kẻ nào đó không phải là đăng quân vương thật sự lại có thể sử dụng được nó hay không. Nếu thế thật thì hậu quả hẳn sẽ là đại họa. Argus Baskania Thần Chết bị loạn trí mất rồi. Nếu có thêm vương trượng nữa, chắc chắn hẳn sẽ càng lèo lái đến mức điên cuồng mà hủy diệt tất cả. Hẳn già hơn ta nhiều. Hẳn đã khai lập nên các Vương quốc Người Lắm Phép và muốn cai trị những vùng đất đó ngay từ đầu. Khi có lời tiên tri rằng ba anh em ta sẽ cai trị thì hẳn đã tốn rất nhiều thời gian mà không giết được bọn ta. Chúng ta đã tạo lập được mười hai chiến công và lên ngôi.”

“Tại sao hẳn lại giàu có và tiếng tăm lẫy lừng ở Thượng Địa như thế ạ?”

“Vì hẳn đã phá vỡ một trong những luật lệ cốt yếu của chúng ta. Thú vị làm sao, đó là luật lệ mà chỉ có hẳn mới bắt kịp được chính hẳn thôi. Ở Thượng Địa làm gì được thực thi phép thuật. Thế mà hẳn dám phung phí phép thuật vào mọi nhà máy và cơ sở kinh doanh của hẳn, từ sản xuất hàng hóa không mất chi phí, tới dụ dỗ dân chúng phải dùng những sản phẩm của hẳn, cho dù chất lượng có kém đến đâu chẳng nữa. Hẳn là thế lực chính, đứng sau việc cắt đứt giao thương giữa chúng ta với Thượng Địa, và khiến những người ở Thượng Địa phải lú lẫn về phép thuật. Hẳn muốn chia rẽ dân Lắm Phép với dân Lú Phép, cho nên không ai được biết về những việc hẳn làm ở trên đó.

“Đồng thời, ở đây hẳn đã thu phục được rất nhiều kẻ về phe hẳn. Những người tâm phúc mà ta đã gài vào hàng ngũ của hẳn đã quả quyết rằng, rất nhiều trong số những bạn bè chí cốt của ta đã trở thành tay chân của hẳn rồi. Dường như mọi việc ta đều chu toàn cả, ngoại trừ việc ta đã quên mất rằng lúc nào cũng tồn tại những phe phái đấu đá lẫn nhau. Hừ, ta đã phạm một sai lầm chí mạng, để mình đứng bên lề trong suốt những năm tháng đó, nhưng nhờ trời mà chưa mất hết tất cả.

“Mặc dầu vậy ta vẫn rất lo lắng. Rồi thế nào ta cũng sẽ phạm thêm một sai lầm nữa cho coi. Con phải ghi nhớ điều đó. Định mệnh đã truyền rằng, cả Hoàng tử Thầy pháp lẫn nhà vua đương triều sẽ phạm phải ba sai lầm. Đây là sai lầm thứ hai của ta rồi.”

“Baskania đã phạm phải bao nhiêu sai lầm rồi ạ?”

“Ta không biết. Tuy nhiên, ta có thể nói đêm nay được coi là một sai lầm đối với hẳn.”

Erec dòm lom lom khắp phòng, vẫn chưa hết choáng khi nhìn mọi thứ bằng hai con mắt, “Con mắt rồng của con có quyền năng gì đặc biệt không ạ?”

“Ồ, đương nhiên là có. Với con mắt ấy, con có thể nhìn vào tương lai. Nhưng con sẽ phải học cách sử dụng nó đấy.” Vua Piter mỉm cười, “Con đã sẵn sàng về nhà chưa?”

Erec gật đầu.

“Tốt. Tối nay ta chịu đựng đám đông vậy là đủ rồi. Ta đang nôn nóng chờ đến giấc ngủ an lành đầu tiên của mình sau mười năm,” rồi nhà vua trao cho Erec một cái túi nhỏ đựng vài viên phấn. “Cái này dành cho mẹ của con, trong trường hợp bà ấy quyết định không tới sống ở đây. Bà ấy có thể vẽ một vòng tròn an ninh xung quanh nhà con.”

Erec tìm Bethany để tạm biệt, “Mình sẽ trở lại ngay thôi. Có lẽ cả nhà mình sẽ chuyển tới đây luôn. Bạn chăm sóc Nhóc Sói giúp mình trong khi mình đi nhé? Bạn biết phải làm gì khi có trăng tròn rồi đấy.”

“Dĩ nhiên. Cảm ơn vì mọi thứ nhé, vua Erec.”

“Thôi đi,” Erec vừa nói vừa cười toe toét. “Hẹn gặp lại bạn sớm.”

Vua Piter dẫn Erec tới Cửa Cảng gần dãy phòng của ngài. Erec thấy một góc cua của Đường Thẳng và Ngõ Hẻm trên bản đồ Thượng Địa, bên dưới phần đất ghi “Xứ Khác”. Nó bước qua. Khi cánh cửa sập lại, nó mới sực nhớ ra mình đã bỏ quên Đèn Phép Thuật, Giày Êm, cái túi bụi chẳng đựng hàng chục vốc nhẫn vàng, bạc và đồng dưới gầm giường, trong phòng ngủ tập thể.

Mặt trời đang xuống len lỏi qua những tán cây hai bên đường, thả bóng tối nháy múa dưới chân Erec. Khi Erec bước tới căn chung cư cao ngệu, ồm ồm, số 341 Đường Thẳng, nó thấy cái mặt tiền bụi bặm của tòa nhà mới đẹp làm sao, và cảm thấy nhẹ nhàng biết bao khi đi trên đường với hai bàn tay không.

PHẦN KẾT

Daphne Flora, người hầu gái thân cận của hoàng hậu, chạy thục mạng khắp cánh tây trong lâu đài của vua Piter. Chị đang bị một chiếc áo vét-tông đuổi sát rạt. Thật tình, chiếc áo này nom rất duyên dáng, là loại áo dài đại lễ, đuôi áo kéo ra hết như hai cái cẳng khăng khiu. Thế nhưng, đối với Daphne, cái áo này phiền toái hết sức. Mái tóc quần nâu dài của chị bay lập phập hai bên hông, trong khi chị cố kiểm cho ra một cánh cửa mở hay một hành lang để phóng vào.

Cái gã Balthazar Ugry đúng là chết tiệt. Lần đầu tiên hắn đi vắng sau nhiều thế kỷ thế mà lại quên nhốt cái áo vét-tông của hắn trong tủ. Đích thân Ugry đã đặt hàng Thần Cà Thọt may cái của nợ này. Cái áo vốn dùng để chỉ dẫn cho hắn di chuyển trên sàn nhảy, để lái cho hắn khỏi phải loì chơi, lọng cọng trong những bữa tiệc chiêu đãi ở cung điện.

Xui xẻo làm sao, chiếc áo ấy hóa ra lại là vật chuyên săn đuổi váy áo phụ nữ. Nó đã nhiều phen đẩy Ugry vào những tình huống oái oăm, dở khóc dở cười. Daphne tự hỏi liệu điều đó có phải là tệ nhất không. Ugry cần thư giãn đi thôi.

Làm như chiếc áo có con mắt dán lên người Daphne vậy, nên hễ khi nào trốn thoát ra được là nó lại tìm thấy chị. Vào lúc này đây, đuổi kịp chị ở bên ngoài dãy phòng hoàng gia, nó quấn một cái đuôi áo mảnh dẻ màu đen vào mắt cá chân chị. Quạt chị ngã vấp mặt xuống sàn. Rồi dựng chị đứng lên và ôm chặt lấy chị.

Daphne cười hích hích, nghĩ bụng trông mình chắc là lố bịch lắm. Chiếc áo đang cù lét chị, cho nên chị càng cười lớn hơn nữa.

Đúng lúc đó cánh cửa phòng bật mở tung. Hoàng hậu Hesti xuất hiện, mái tóc quần màu nâu của bà rối bù. Bàn tay Daphne vụt lên bịt miệng như bị nam châm hút. Thôi chết rồi. Chị đã đánh thức hoàng hậu dậy. Chiếc áo cứng đờ ra. Daphne kiễng hết những ngón chân lên, định phân bua, nhưng hoàng hậu Hesti không để ý gì đến chị.

Mặt tái nhợt, mắt trợn trừng, môi mím chặt, trông hoàng hậu như vừa nhìn thấy một con ma đồng. Bà mở toang một cánh cửa tủ âm tường, vội xỏ giày vào, và chạy xuống hành lang. Tim Daphne đập loạn xạ. Có cái gì đó trục trặc rồi. Hoàng hậu học tốc chạy, không nói tiếng nào, nhưng Daphne bám theo bà, chiếc áo của Ugry ở ngay bên cạnh chị. Hoàng hậu có lẽ sẽ cần trợ giúp.

Hoàng hậu Hesti chạy vào phòng giữ trẻ của ba đứa bé sinh ba. Cánh cửa đóng sầm. Có tiếng gõ ầm ỉ và tiếng thét kinh hoàng vọng ra từ căn phòng.

Daphne chộp lấy nắm cửa. Cánh cửa bị khóa. Khoảnh khắc sau một tiếng khóc thê lương vỡ òa, cửa bật mở.

Hai gã đàn ông chạy ra, sẵn đà tổng Daphne ngã chổng quèo. Một gã ôm một tấm mền lớn cuộn tròn. Chiếc áo của Ugry quăng thân một cách quả cảm vào tấm mền. Cái gã đang ôm mền liền bấm điều khiển từ xa. Thế là mền, áo cùng hai gã đàn ông vụt biến mất.

Hoàng hậu chạy bắn ra khỏi phòng, điên dại ngó xung quanh. “Trở lại đây ngay!” Bà rú lên cuồng nộ. Nước mắt tuôn như mưa xuống mặt. “Trở lại đây!” Bà gục lả vào khung cửa, khóc nức nở.

Một lúc sau, bà sụt sịt và liếc vào trong phòng. Mặt bà bỗng dịu đi.

Daphne gần như không thở được. Hoàng hậu Hesti trông như mới thấy chị lần đầu vậy. Bà nói

giọng khản đặc, “Daphne. Đi báo cho mọi người biết rằng ba đứa bé chết rồi.”

Daphne sụp xuống. Sao lại là ba đứa con sinh ba của hoàng hậu? Tại sao hoàng hậu lại bình thần như vậy? Chị không sao hiểu nổi.

“Mau! Mau lên, Daphne!” Hoàng hậu quát.

Daphne sợ khiếp vía, luống cuống đôi bàn chân. Nước mắt nóng hổi tràn xuống mặt chị. Vì Ugrý đi vắng rồi nên chị gõ thình thình vào cánh cửa phòng Ruth Cleary, một Cố vấn Tiên tri khác của nhà vua. Không ai trả lời. Chị gõ mạnh hơn nữa. Làm sao mà bà Ruth, ông Tre chồng bà ấy, thằng con trai mười hai tuổi và đứa con gái ba tuổi của họ lại không nghe thấy tiếng chị gọi chứ? Đứa bé mới sinh của họ thậm chí lại còn chịu không khóc ré lên... mà cái thằng ấy mọi khi là chúa hay hú hét inh ỏi. Họ đang ở đâu cơ chứ?

Daphne hít một hơi thật sâu và chạy tới dãy phòng hoàng gia. Chị sẽ phải tự mình đánh thức nhà vua dậy. Vua Piter đang ngáy, bộ râu dài trắng phau của ngài chảy xòa xuống tấm khăn trải giường.

Daphne lay vai ngài. Một tiếng nức nở vọt ra khỏi lồng ngực chị. Nhà vua ngồi bật dậy ngay và nhìn chị kinh ngạc.

Nước mắt Daphne tuôn ào ạt. Lời nói tắc lại trong cổ họng.

“Chuyện gì thế, Daphne?” Giọng vua Piter điềm tĩnh. Ngài nhìn xuống tấm khăn trải giường, chỗ hoàng hậu đã nằm.

Daphne hít thật sâu, “Hoàng hậu... chạy vào phòng trẻ. Có điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra cho... ba...” Rồi chị như tan vào cơn nức nở.

Vua Piter nhảy ra khỏi giường, vơ vội cái áo thun và cây vương trượng rồi lao bắn về phía phòng trẻ. Daphne chạy theo sau ngài. Vua Piter có thể làm bất cứ điều gì. Có lẽ kể cả cứu ba đứa nhỏ.

Ngài xộc vào phòng trẻ, Daphne theo sát nút. Căn phòng trống trơn. Không có ba đứa nhỏ, không có hoàng hậu. Daphne không hiểu nổi. Chị nhìn xuống dưới tấm khăn trải giường, như thể mình đã lầm lẫn gì đó.

Vua Piter lắc đầu phân vân. Mặt ngài tái đi, lấm bầm, “Nó đã báo cho ta rồi. Tại sao ta lại không nghe nó?”

“Ai đã báo cho ngài về điều này?” Daphne không thể tin nhà vua đã được báo trước mà vẫn để cho việc này xảy ra.

Vua Piter ngồi phệt xuống sàn, đánh rơi cây vương trượng. “Erec.”

Ngài vùi đầu vào cánh tay mình.

[1] Tức thần Medusa, tóc trên đầu là những con rắn, có thể biến người nhìn mình thành đá – ND.

[2] Vua Midas trong thần thoại Hy Lạp, chạm vô cái gì thì vật đó biến thành vàng – ND.

[3] Nguyên bản là Cakewalk: điệu nhảy do các nô lệ da đen đặt ra nhằm chế giễu lối vũ phô trương của người da trắng. Do giải thưởng là một chiếc bánh nên điệu nhảy này mới có tên như vậy.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>